

MASIHU NË INDI

**Hazret Mirza Ghulam Ahmad
Themeluesi i Xhematit Islamik Ahmadia**

**E shqipëroi
M. Zakaria Khan**

ISLAM INTERNATIONAL PUBLICATIONS LIMITED

Title

Masihi në Indi

Albanian Translation

"Masih Hindustaan Main" (Jesus in India)

Author

Hadhrat Mirza Ghulam Ahmad

The Founder of the

Ahmadiyya Muslim Jamaat

Translator

Muhammad Zakaria Khan

Published by :

Islam International Publications Limited

"Islamabad"

Sheephatch Lane

Tilford, Surrey GU 10 2AQ

United Kingdom

© ***Islam International Publications Limited***

1st Edition

April 2000

5.000

ISBN : 1 85372 662 1

Printed by:

Interprint Limited, Malta

Përmbajtja

FJALË E BOTUESIT	1
HYRJE	5
KAPITULLI I	21
BESIME DHE DOGMA TË NDRYSHME LIDHUR ME JETËN DHE VDEKJEN E HAZRET ISAIT a.s.	
KAPITULLI II	60
EVIDENCAT NGA KUR'ANI I SHENJTË DHE NGA HADITHET LIDHUR ME SHPËTIMIN E ISAIT a.s.	
KAPITULLI III	67
EVIDENCAT NGA LIBRAT E MEDICINËS	67
LISTA E LIBRAVE TË MEDICINËS KU ËSHTË PËRMENDUR "Melhemi Isa"	68
KAPITULLI IV	77
EVIDENCAT NGA LIBRAT E HISTORISË	77
<i>SEKSIONI I</i>	77
EVIDENCAT NGA LIBRAT ISLAMIK KU PËRMENDET UDHËTIMI I HAZRET ISAIT a.s.	77
HARTA QË TREGN RRUGËT KU UDHËTOI HAZRET ISAI a.s.	79
<i>SEKSIONI II</i>	84
EVIDENCAT NGA LIBRAT E BUDIZMIT	84
<i>SEKSIONI III</i>	105
EVIDENCAT NGA LIBRAT E HISTORISË QË TREGOJNË SE ARDHJA E ISAIT NË PANXHAB DHE NË TRUAJT FQINJE ISHTE E PASHMANGSHME GJURMËT IZRAILITE	105 117

Hazret Mirza Ghulam Ahmadi

Masihu dhe Mahdiu i Premtuar

1835-1908

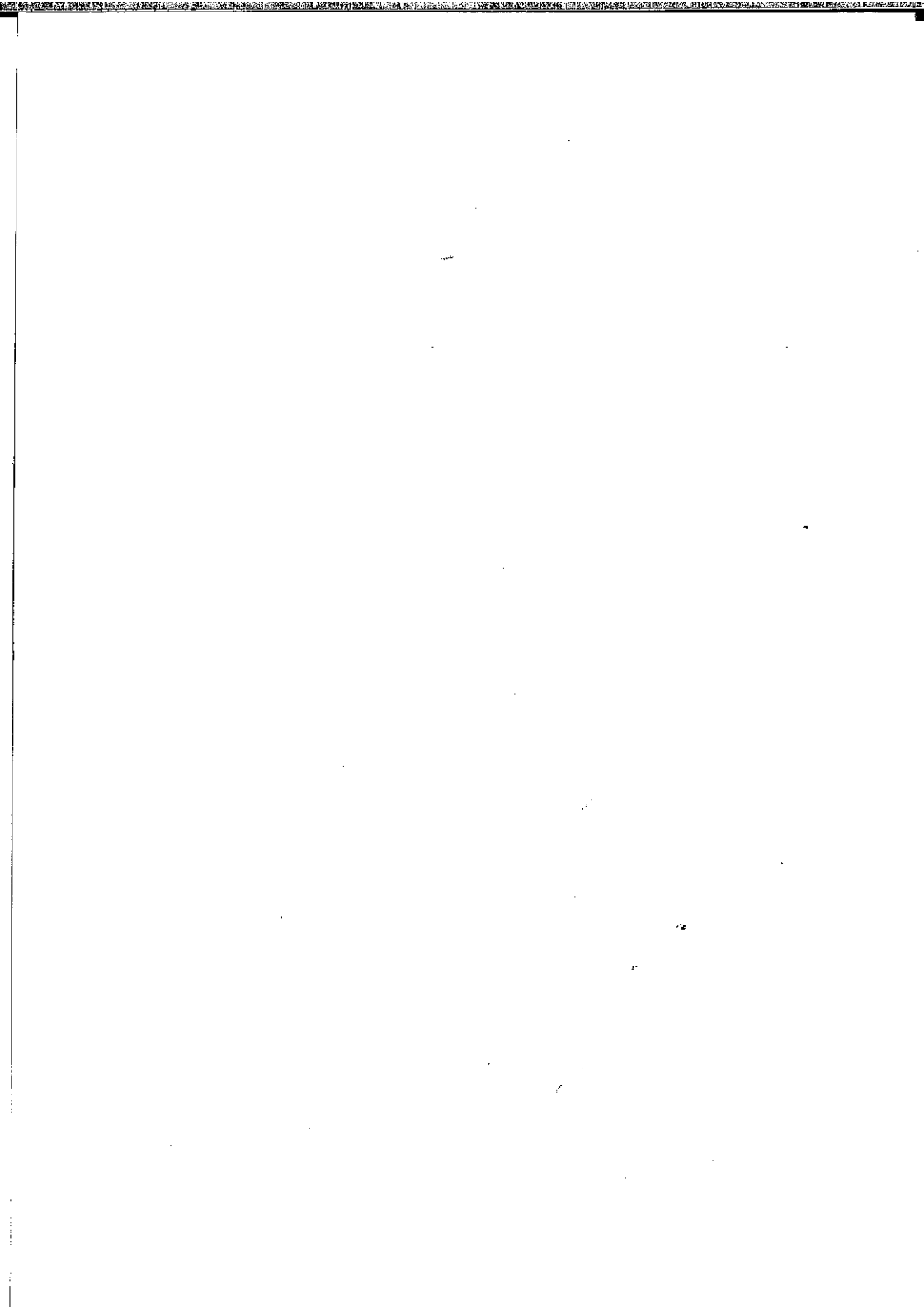
Lindi në vitin 1835 në një qytezë Kadijan të Indisë. Moshën fëmijënore dhe rinore e kaloi duke bërë ibadet dhe duke lexuar Kur'anin e Shenjtë dhe Hadithet e profetit të Shenjtë s.a.s.

Më 1882 e mori Diktimin e parë (vahi) prej Allahut xh.sh. me anën e të cilit u autorizua ta reformojë botën, dhe deklaroi se është ai Masih dhe Mahdi ardhja e të cilit, në këtë kohë të fundit të botës, parashikohet në Kur'ani dhe në të thënat e Profetit të shenjtë, Hazret Muhammad s.a.s.

Në vitin 1884 ai e botoi librin e vet të parë voluminoz, *Brahine Ahmadia*, që ekspozon madhështinë e Islamit dhe që e mbrojti për bukuri Islamin dhe personalitetin e Hazret Muhammadit s.a.s. nga ato akuza që ngreheshin ditë e natë kundër tyre. Madje, ka shkruar më shumë se 85 libra për fenë Islame në gjuhën arabe, persiane dhe urdu. Më 1889 sipas porosisë hyjnore e themeloi një Xhemat – Xhemati Mysliman Ahmadia. Ky Xhemat është përhapur në më shumë se 160 vende të botës dhe angazhohet dhe kujdeset për përhapjen e fesë Islame në tërë botën. Pas vdekjes së tij, në Xhematin Ahmadia ekziston sistemi i Kilafetit. Tani, ky Xhemat në udhheqjen e kalifit IV marshon përpara duke ndërtuar xhami, spitale, shkolla fillore dhe ato të mesme në shumë vende të botës. Përveç kësaj, Xhemati është i zënë në përkthimin e Kur'anit dhe të literaturës islamike në më shumë se 120 gjuhë të botës. Të gjitha këto vepra kryehen me anë të kontributeve të anëtarëve të këtij Xhemati, që janë më shumë se 20 milion.

Hazret Mirza Ghulam Ahmed^{as}
Mesih i Premtuar dhe Imam Mehdi

FJALË E BOTUESIT

"Masihu në Indi" është përkthim në shqipe i librit "Masih Hindustan me" që është shkruar në urdishte nga themeluesi i Xhematit Ahmadia në Islam, Hazrat Mirza Ghulam Ahmadi nga Kadijani, Indi. (1835-1908).

Tema kryesore e paraqitur në këtë libër është shpëtimi i Hazret Isait a.s. (Krishtit) nga vdekja e turpshme e Kryqit dhe udhëtimi i tij i mëtejshëm në drejtim të Indisë për t'i hulumtuar fiset e humbura të Izrailit, të cilët ai duhej t'i mbledhte në vathën e tij, siç është përmendur në Dhjatën e Re.

Ai për të ilustruar këtë temë, furnizoi evidenca të begatshme nga librat e të krishterëve dhe nga librat e shenjtë islamik, nga librat e vjetër të medicinës e të historisë, njëkohësisht duke i përfshirë edhe shënimet e vjetra Budiste.

Duke filluar udhëtimin e tij nga Jerusalemi e duke kaluar prej andej për në Nasibus dhe në Iran, Hazret Isai a.s., siç duket, ka udhëtuar në Afganistan ku ai u takua me ata jahudë që ishin vendosur aty pas lirimit të tyre nga skllavëria e Nebukadnezerit.

Nga Afganistani ai (Krishti) shkoi në Kashmir ku ishin të vendosura disa fise izrailite. Ai këtë vend e bëri shtëpi të vet dhe këtu vdiq ai. Varri i tij është gjurmuar dhe zbuluar në rrugën Kanjar në Srinagar të Kashmirit.

Në pjesën me shënimet e vjetra të paraqitura Budiste, Hazrat Ahmedi ka zgjidhur një problem të natyrës së vështirë që për një kohe të gjatë i ka ngatërruar shumë shkrimtarë të Perëndimit.

Këta shkrimtarë kanë qenë të hutuar nga ngjashmëria

mahnitëse që ekziston midis jetës së Krishtit e të Budës siç është zbuluar në skriptet e tyre përkatëse.

Disa nga këta shkrimtarë janë të mendimit se mësimet Budiste në një farë mënyre kanë arritur në Palestinë dhe janë asimiluar nga Hazret Isai a.s. në predikimet e veta. Mirëpo, absolutisht nuk ka ndonjë argument historik që e përkrah këtë teori.

Një udhëtar rus, Nikolas Notoviç, qëndroi për një kohë me lamat (klerikë budist) në Tibet dhe ua përktheu librat e tyre të shenjtë. Ai është i opinionit se Isai a.s., para se të kryqëzohej, ka ardhur në Tibet dhe është kthyer në Palestinë, pasi që i përvetësoi mësimet budiste. Kjo gjithashtu është vetëm një deklaratë e thjeshtë që nuk gëzon ndonjë përkrahje nga evidencat e besueshme historike.

Duke hedhur poshtë këto të dy pikëpamje, Hazret Ahmedi shkruan se H. Isai a.s. nuk erdhi në Indi para ngjarjes së Kryqit, por pas kësaj; dhe se ai nuk i huazoi mësimet budiste por ata kanë qenë përcjellësit e Budës, të cilët, siç duket, kanë riprodhuar tërë pikturën e Ungjilit në librat e tyre.

Sipas Hazret Ahmedit, H. Isai a.s. (Krishti) gjithashtu e vizitoi Tibetin gjatë udhëtimit të tij për në Indi që t'i hulumtojë fiset e humbura izrailite. Ai mesazhin e vet ua solli murgjëve budist. Disa prej tyre e ndërruan fenë e tyre dhe u bënë jahudë. Përcjellësit e Budës u impresuan thellë nga mësimet dhe predikimet e tij dhe e morën atë si manifestim të Budës dhe si Mësues të tyre të Premtuar. Duke e besuar atë si Mësues të tyre, ata i kanë përzierë mësimet e tij me shënimet e tyre të veta dhe ia atribuuan tërësisht Budës. Në përkrahje të kësaj janë furnizuar prova dhe argumente të mjaftueshme nga shënimet e vjetra budiste.

“Masih Hindustan me” është shkruar në vitin 1899 dhe ky

shënon përfundimin e një epoke ku myslimanët dhe të krishterët shekuj me radhë kanë besuar në ngritjen fizike të H. Isait a.s. në qiell.

Meqenëse ky është ai libër i parë që është shkruar mbi këtë çështje me afrim aq racional, paraqet një ndikim shumë të thellë.

Argumentet e këtij libri u transmetuan në botë dhe në gjysmë shekullin e kaluar ky libër ka arritur suksese të shkëlqyeshme duke e shkarkuar përkatësinë false të hyjnisë së Krishtit dhe duke e prezentuar atë para botës vetëm si një profet hyjnor siç ishte, në të vërtetë, ai.

Ky libër në qarqet myslimne pati një efekt të fuqishëm sa që Rektori i Universitetit të Al-Az-herit, Kajro, lëshoi një fetve (vendim) se Hazret Isai a.s. (Krishti) sipas Kur'anit të Shenjtë ka vdekur nga vdekja e tij e natyrshme. Si rezultat i kësaj u krijuan shqetësime të mëdha në mendjen e të krishterëve.

Siç është përmendur në hyrje dhe ashtu në fund të librit, Hazret Ahmedi vendosi të shkruajë pjesën e dytë të këtij libri ku krahas disa provave plotësuese të udhëtimit të Krishtit në Indi, ai dëshironte të jepte një vlerësim krahasues të mësimave të Islamit e të krishterizmit me disa argumente bindëse për të verifikuar vërtetësinë e Islamit e ashtu edhe për të vërtetuar pohimin e tij se është Masihi i Premtuar i kësaj epoke.

Meqë asnjë libër tjetër prej librave të tij nuk e mban këtë titull, prapëseprapë Hazrat Ahmedi të gjitha këto çështje me rëndësi më të madhe lidhur me vërtetësinë e Islamit, me vërtetësinë e pohimit të vet dhe lidhur me vdekjen e Krishtit i ka diskutuar plotësisht në një seri librash që ai ka shkruar pas këtij libri të lartëpërmendur.

Botuesi

Masihu në Indi

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ نَحْمَدُهُ وَنُصَلِّي عَلَى رَسُولِهِ الْكَرِيمِ

رَبَّنَا افْتَحْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ قَوْمِنَا بِالْحَقِّ وَأَنْتَ خَيْرُ الْفَاتِحِينَ

**O Allah, gjyko mes nesh e mes popullit tonë me vërtetësi. Ti
je më i miri prej të gjithë gjykatësve.**

HYRJE

Këtë libër e kam shkruar me qëllim që me anë të fakteve të vërteta dhe me anë të dëshmive të verifikuara historike dhe që me anë të dokumenteve të vjetra të jomyslimanëve t'i largoj ato keqkuptime e besime të gabuara e të rrezikshme që janë të përhapura dhe janë të qarkulluara të shumë sekte të myslimanëve dhe të të krishterëve rreth jetës së parë e të mëvonshme të Isait a.s. (Krishtit) - keqkuptimet, rezultatet e rrezikshme të të cilave jo vetëm që e shkatërrojnë dhe dëmtojnë konceptin e Allahut Një, por ndikimi i tyre helmues dhe dëmprurës vazhdimisht shihet qartë në moralet e myslimanëve të këtij vendi. Lëngata shpirtërore d.m.th. mungesa e moraleve të larta, mendime të ligështa, zemërgurësi, mungesa e simpatisë që po hapen ndër shumë sekte të Islamit, janë rezultat i atyre besimeve që mbështetn në tregime e në fantazi të trilluara dhe në anekdoda të këtij lloji. Të gjitha virtytet e larta, siç janë - simpatia njerëzore, mëshira, dashuria ndaj drejtësisë, përlësia dhe kujdesi ndaj modestisë, janë duke u zhdukur dita më ditë dhe duket se së shpejti do t'i thuhet lamtumirën e fundit këtij komuniteti. Në bazë

të këtyre sëmundjeve dhe të imoralitetit, shumë myslimanë nuk dallohen shumë prej bishave të egra. Një përcjellës i xhinmatit apo i budizmit frikësohet dhe përmbahet nga se të mbysë ndonjë muskonjë apo një mizë, por, vaj, ka shumë myslimanë prej nesh që kur e vrasin një njëri të pafajshëm apo kur bëjnë vrasje të paarsyesme, nuk i frikësohen Allahut të Plotëfiqishëm, i cili e vlerëson shumë dhe e nderon më shumë jetën e njerëzve se sa jetën e kafshëve. Ku qëndron shkaku i kësaj zemërgurësie, i këtij brutaliteti dhe i mungesës së simpatisë? Shkaku kryesor i kësaj fatkëqësie qëndron në faktin se nga fëmijëria e tyre e hershme futen në veshët e tyre dhe ngulen në zemrat e tyre tregime, anekdoda dhe pikëpamje të gabuara të doktrinës së xhihadi; dhe si rezultat i kësaj ata gradualisht bëhen moralisht të vdekur dhe arrijnë në atë gjendje ku nuk realizojnë tmerrin e këtyre akteve të tyre të urrejtshme. Jo vetëm kaq, por një njeri i cili duke e vrarë njeriun tjetër të pakujdesshëm, ia sjell shkatërrim familjes së të ndjerit, mendon se ka bërë një vepër të lavdrueshme apo ka përfituar një rast të fitojë favorin dhe përkrahjen e komunitetit të vet. Me që në vendin tonë nuk mbahen predikime dhe ligjëratat për të ndalur këto vepra të shëmtuara - dhe nëse mbahen disa ligjëratat të tilla, ato përmbajnë një element hipokrizie - dhe njerëzit e thjeshtë i përkrahin këto vepra të këqija. Për këtë arsye, duke treguar mëshirë ndaj popullit tim, unë kam hartuar shumë libra në gjuhën urdishte, persiane dhe në gjuhën arabe ku kam sqaruar se pikëpamja mjaft e popullarizuar e xhihadi që është e përhapur te myslimanët, dhe pritja e një Imami të përgjakshëm me plotë inat e armiqësi ndaj popujve të tjerë, është një thurje e besimeve false e rrënjosur nga hoxhallarët shkurtëpamës; përndryshe Islami nuk lejon që shpata të përdoret për hir të fesë - pos në raste të luftërave mbrojtëse apo në ato luftëra që

zhvillohen për ta dënuar ndonjë tiran a për të mbrojtur lirinë. Nevoja e luftërave mbrojtëse lind kur agresioni i një armiku e kërcënon jetën e dikujt. Këto janë tri lloje të xhihadit që janë të lejuara nga Sheriati dhe përtej këtyre tri llojeve, s'ka asnjë lloj tjetër lufte që është i lejueshëm në Islam për të përhapur fenë. Pra, kam harxhuar një sasi të madhe të hollash për libra të tillë, dhe të cilët i kam publikuar në këtë vend dhe në Arabi, Siri e në Khurasan etj. Por, me mëshirën e Allahut, unë tani i kam zbuluar argumente të fuqishme, të cilat i çrrënjoshin nga zemrat e njerëzve këto besime të pabaza. Unë kam prova të qarta, evidenca jo të drejtpërsëdrejta të një karakteri konkluziv dhe evidenca dhe fakte historike - rrezet e vërtetësisë të të cilave më japin një premtim dhe një shpresë se së shpejti, fill pas botimit të tyre, myslimanët kundër besimeve të tilla do të kenë një ndërrim të çuditshëm në zemrat e tyre. Poashtu, kam një shpresë të sigurtë se pasiqë të kuptohen këto të vërteta, do të burojnë nga zemrat e bijëve të drejtë të Islamit burime të ëmbla, të kulluara dhe të bukura të përlësisë, të modestisë dhe të mëshirës. Kështu, do të krijohet një ndërrim shpirtëror që do të ketë një influencë të shëndoshë e të bekuar në vend. Jam gjithashtu i sigurtë se hulumtuesit të krishterë dhe të gjithë njerëzit e tjerë që e lakmojnë të vërtetën dhe janë të etshëm për të, do të kenë dobi nga ky libër imi. Dhe fakti i përmendur nga unë se qëllimi real i këtij libri është të korrigjohen besime të gabuara që janë bërë pjesë e pandashme e besimeve të myslimanëve e të të krishterëve, kërkon një shpjegim të shkurtër që shënohet poshtë.

Duhet të keni të qartë se shumë myslimanë dhe të krishterë besojnë se Isai a.s ka fluturuar për së gjalli në qiell; të dy këta popuj kanë besuar dhe edhe sot besojnë se Isai a.s ende është i gjallë në qiell, dhe dikur në kohën e fundit do të zbresë në tokë. I

vetmi dallim mes pikëpamjeve të tyre d.m.th. mes pikëpamjes së myslimanëve dhe të asaj të krishterëve është se të krishterët besojnë se Isai a.s vdiq nëpër Kryq e mandej u ringjall dhe shkoi në qiell bashkë me trupin e tij fizik, u ul në anën e djathtë të Babait të vet, dhe në kohën e fundit do të kthehet në tokë si gjykatës. Ata gjithashtu thonë se Krijuesi dhe Zoti i kësaj bote është ky Isa a.s (Krishti) e jo dikush tjetër; ai është i cili në kohën e fundit të botës do të zbresë në tokë me një zbritje madhështore për t'u dhënë njerëzve dënime dhe shpërblime; atëherë të gjithë ata të cilët nuk do ta besojnë atë dhe nënën e tij si Zot, do të hudhen në ferr ku do të derdhin lotë dhe do të vajtojnë. Por, sektet e lartëpërmendura të myslimanëve thonë se Isai a.s nuk u kryqëzua e as nuk vdiq në Kryq, përkundrazi, kur jahuditë e arrestuan atë me qëllim që ta kryqëzojnë, një engjull i Zotit e shpëtoi dhe e çoi atë në qiell bashkë me trupin e tij fizik, dhe se ai ende është i gjallë në qiell - që sipas pohimit të tyre, është qielli i dytë ku gjendet edhe profeti Jahja a.s (Gjoni). Gjithashtu, myslimanët, përveç kësaj, thonë se Isai a.s është një profet i shquar i Zotit, por nuk është Zot e as biri i Zotit. Ata gjithashtu besojnë se ai në kohën e fundit do të zbresë afër Minaretit të Damaskut, apo afër ndonjë vendi tjetër, duke u mbështetur me krahët e dy engjujve, dhe se ai dhe Imam Muhamed Mahdi i cili në atë kohë do të gjendej në botë, dhe i cili do të jetë i Fatimës (nga familja e Fatimes), do t'i vrasë të gjithë jo-myslimanët duke mos lënë asnjë të gjallë, pos atyre që pa vonesë do të bëhen myslimanë. Shkurt, qëllimi real i zbrtjes së Isait a.s. në tokë, siç është përmendur nga sektet e njohura myslimane, siç janë Ehli-Sunna apo Ehli-Hadith - të ashtuquajtur vahabi, dhe njerëz të tjerë, është ky se ai, si Mahadevi i Hindusëve, do ta shkatërrojë tërë botën; se ai së pari do t'i kërcënohet popullit që të bëhen

myslimanë dhe mandej, nëse ata ngulin këmbë në mosbesim, do t'i shkatërrojë të gjithë me shpatë; ata, përveç kësaj, thonë se ai është i gjallë në qiell bashkë me trupin e tij fizik, kështu që kur do të dobësohen e do të veniten fuqitë islamike, ai do të zbresë poshtë dhe do t'i vrasë jo-myslimanët apo do t'i shtrëngojë ata me dhembje vdekjeprurëse që të bëhen myslimanë. Veçanërisht, lidhur me të krishterët këto sekte të lartëpërmendura thonë se kur do të zbresë Isai a.s nga qielli, ai do t'i thejë të gjitha kryqet në botë, do të bëjë një aksion mizor me shpatë dhe do ta përlyejë botën me gjak. Po kështu, siç kam thënë pak më parë, këta njerëz d.m.th Ehli-Hadith etj. nga mesi i myslimanëve, janë entuziastë lidhur me besimin e tyre se pak kohë para zbritjes së Masihut, do të paraqitet një Imam nga Bani Fatima (familja e Hazret Aliut), emri i të cilit do të jetë Imam Muhamed Mahdiu. Ai do të jetë Kalif dhe mbret i kohës; dhe meqë do të ketë lidhje me kurrejshët, qëllimi kryesor i tij do të jetë t'i vrasë të gjithë jo-myslimanët - pos atyre që aty për aty do të recitojnë "kalema" (deklaratë për t'u bërë mysliman). Masihu do të zbresë me qëllim që t'i japë ndihmë në kryerjen e detyrës së tij. Me që Masihu vetë do të jetë një Mahdi, bile një Mahdi më i madh, prapëseprapë ai nuk do të jetë kalif i kohës, sepse kalifi i kohës duhet të jetë nga Kurejshët. Kalifi i kohës do të jetë ai Muhamed Mahdiu. Myslimanët besojnë se këta të dy së bashku do ta përlyenjë botën me gjakun e njërezve, dhe do të bëjnë aq shumë gjakderdhje sa që asnjë herë më parë nuk është derdhur aq gjak në tërë historinë e botës. Ata, fill pas ardhjes, do të fillojnë një fushatë të tillë të përgjakshme. Ata nuk do të japin as predikim e as ndonjë argument e as nuk do të shfaqin ndonjë mrekulli. Myslimanët besojnë se sadoqë Masihu do të jetë si këshilltar apo ndihmëtar i Imam Muahamedit-Mahdiu, frerët e fuqisë do të jenë vetëm në

duart e Mahdiut. Masihi, sipas tyre, do ta nxisë Imam Muhamed Mahdiun të bëjë masakrime në tërë botën; dhe ai do ta këshillojë atë të ndërmarrë masa ekstreme. Kjo do të thotë se ai do të bëjë amandamente në atë mësim të mëparshëm që i pat dhënë botës – “mos u rezisto me të keqen, dhe duke u goditur në një faqe, ktheija poashtu edhe faqen tjetër”.

Këto janë besimet dhe dogmat e myslimanëve dhe të të krishterëve lidhur me Isanë a.s. Gjerësa ky është gabim i madh i të krishterëve se një njeri të pafuqishëm e quajnë Zot, besimet e disa ithtarëve të Islamit, në mesin e të cilëve është sekti i ashtuquajtur Ehli-Hadith, të njohur si Vahabi, lidhur me Mahdiun dhe Masihun të përgjakshëm, ndikojnë negativisht në moralet e tyre aq sa, për shkak të këtij ndikimi të keq, ata s'mund të sillen me ndershmëri dhe me vullnet të mirë ndaj popujve të tjerë. Ata as nuk mund të jetojnë me besnikëri të plotë dhe me përlësi të sigurtë nën hijen e ndonjë qeveri të huaj. Çdo njeri i ndërgjegjshëm do të realizojë se besimi i tillë - se jo-myslimanët duhet patjetër të nënshtrohen me dhunë që pa vonëse ta përqafojnë fenë Islame apo ta përqafojnë vdekjen, mund të paraqesë kundërshtime shumë serioze. Çdo njeri i vetëdijshëm do të jetë i gatshëm të bindet se është një gjst mjaft i papëlqyeshëm të shtrëngohet një njeri me kërcënim vdekjeje ta pranojë atë religjion, vërtetësinë e të cilit ai ende nuk e ka realizuar; dhe ai ende nuk i ka kuptuar bukuritë dhe mësimet e shëndosha të atij religjioni. Një metodë e tillë, në vend që t'i japë ndonjë kontribut përparimit të atij religjioni, do t'u japë oponentëve një rast që në atë fe të gjejnë do të meta dhe ta akuzojnë atë. Rezultat përfundimtar i një metode, si kjo e lartpërmendur (që njerëzit të shtrëngohen me dhunë të përqafojnë një fe), do të jetë i tillë se zemrat e njerëzve do të

mbeten boshe nga kualiteti i simpatisë njerëzore, nga mëshira dhe nga drejtësia, dhe në vend të kësaj, do të rriten e do të shtohen inati dhe armiqësia; aty do të mbeten vetëm pasione shtazarake dhe do të zhduken të gjitha vlerat e larta morale. Por, duhet të dish se një mësim i tillë nuk mund të burojë nga Allahu xh.sh. i cili dënimin e Vetë dërgon vetëm atëherë kur të këtë kompletuar argumentin e Tij.

Pra, a është e udhës dhe e drejtë që një njeri i cili nuk e pranon religjionin e vërtetë për arsye se ai ende është i padijshëm dhe injorant ndaj vërtetësisë së atij religjioni, ndaj mësimave dhe të bukurive të tij, të vritet pavonesë? Jo, njeriu i tillë meriton të sillet butësisht; ai meriton të këshillohet dhe të predikohet në mënyrë shumë të sjellshme rreth vërtetësisë, të bukurisë dhe të dobive shpirtërore të atij religjioni e jo që mohimit të tij t'i japim përgjigje me shpatë a me pushkë. Pra, doktrina e xhihadit e propozuar nga këto sekte të Islamit, ashtu edhe besimi se së shpejti do të vijë ajo kohë kur do të lindë një Mahdi i përgjakshëm i cili do të quhet Imam Muhamed; dhe se Masihu do të zbresë nga qielli për t'i dhënë ndihmë; dhe se ata të dy së bashku do t'i vrasin të gjithë jo-muslimanët, nëse ata do ta mohojnë fenë Islame, është kryekëput kundër vetëdijes sonë morale. A nuk është ky ai besim që i dëbon nga praktika të gjitha virtytet dhe moralet e larta njerëzore, dhe inkurajon kualitetet e jetës shtazarake? Ata të cilët i mbajnë besime të tilla çojnë një jetë hipokrizie në lidhje me të tjerët aq sa s'mund të shfaqin besnikëri të vërtetë ndaj autoriteteve të një shteti me një fe tjetër; ata në mënyrë të pandershme e shfaqin besnikërinë e vet ndaj tyre - që është një vepër e gabuar. Për këtë arsye, disa sekte të Ehli-Hadithit që pak më parë i kam përmendur, çojnë një jetë dyfaqëshe nën pushtetin Britanik në Indi. Ata fshehurazi ua japin

shpresë njerëzve të thjeshtë rreth ardhjes së ditëve të përgjakshme të Mahdiut dhe të Masihut të përgjakshëm, dhe i mësojnë në këtë mënyrë, por kur takohen me autoritetet, ua mbushin mendjen dhe u japin garanti se ata janë kundër këtyre ideve dhe besimeve të tilla. Përse ata nuk mohojnë dhe i kundërshtojnë besime të tilla me shkrim, dhe përse ardhjen e një Mahdiu dhe të një Masihu të përgjakshëm e presin me aq padurim sa gjoja janë duke qëndruar në prag të derës për t'iu bashkuar atij në fushatën e tij?

Shkurt, besime të tilla i kanë demoralizuar shumë këta hoxhallarë dhe ata nuk janë më në gjendje t'u japin njerëzve mësim e predikime të njerëzisë e të pajtimit. Përkundrazi, ndaj tyre vrasja dhe gjakderdhja e paarsyeshme e njerëzve të feve të tjera është bërë një detyrë e rëndësishme religjioze. Unë do të jem shumë i lumtur nëse ndonjë sekt i Ehli-Hadithve t'i kundërshtojë këto dogma dhe besime, por me një keqardhje të thellë po them se në mesin e sekteve të Ehli-Hadithit* ka të atillë të fshehtë që besojnë në ardhjen e Mahdiut të përgjakshëm dhe në nocione të popullarizuara të xhihadit.

Këta janë kundër nocioneve të drejta dhe mendojnë se vrasja e njerëzve të feve të tjera është një akt i meritueshëm. Ndërsa, vrasja në emër të Islamit apo besimi në ato paralajmërime se do të vijë një Masih apo Mahdi i përgjakshëm i cili do të dëshirojë t'i japë një hov përparimit të Islamit me anë të gjakderdhjes apo me anë të kërcënimeve, janë absolutisht kundër mësimave të

* Disa nga Ehli-Hadithët në mënyrë të parespektueshme dhe padrejtësisht shkruajnë në librat e tyre se ardhja e Imam Mahdiut është e pashmangshme dhe se ai do t'i bëjë robë sunduesit britanik të Indisë dhe se mbreti i krishter do të arrestohet dhe do të sillët para tij. Disa libra të tillë ende gjenden në shtëpitë e tyre. Njeri nga këta libra është edhe "Iktrabus sa'at" i një autori të njohur Ehli-hadith. Në faqen 64 të këtij libri është shkruar një rrëfim i tillë.

Kur'anit dhe kundër të thënave të besueshme të profetit të Islamit. Profeti ynë i shenjtë Hazret Muhamedi s.a.s. përjetoi në Mekkë dhe në vende të tjera persekutime dhe vuajtje të mëdha. Perioda 13 vjeçare e Mekkës ishte ajo periudhë e vuajtjeve dhe e mjerimeve të mëdha të të gjitha llojeve që kur njeriu i përkujton iu mbushen sytë me lotë. Mirëpo, ai nuk e ngriti shpatën kundër armiqve të vet e as nuk u dha përgjigje fyrijeve të tyre, derisa në mënyrë të pamëshirshme u vranë shumë es-habë dhe shokë të tij të dashur; dhe derisa ai vetë nuk iu nënshtroi vuajtjeve të llojeve të ndryshme. Atij iu është dhënë disa herë helm dhe u bënë shumë plane për vrasjen e tij ku armiqtë e tij nuk korren sukses. Kur, megjithëse, arriti koha e hakmarrjes së Zotit, ngjau që paria e Mekkës dhe prijësit e fiseve vendosën njëzëshëm që ky njeri me çdo kusht të vritet, Zoti që i përkrah dhe i mbron robët e Tij të dashur, të devotshëm dhe të vërtetë, i lajmëroi profetit se në këtë qytet nuk ka mbetur asgjë, pos së keqës, dhe se banorët e këtij vendi kanë vendosur ta vrasin, andej duhet të braktiset nga vendi. Atëherë, sipas urdhërit hyjnor, ai migroi në Medinë, por edhe këtu armiqtë e tij nuk e lanë të qetë; ata e ndoqën dhe u përpoqën e u orvatën ta shkatërrojnë Islamin me të gjitha metodat e mundshme. Kur mizoritë e tyre kapërcyen kufijt, dhe kur ata u banë të tillë, që për shkak të vrasjes së shumë personave të pafajshëm, të dënoheshin, atëherë besimtarëve u ishte dhënë leja që të luftojnë kundër tyre në vetëmbrojtje dhe të luftojnë me qëllim që të shmangen nga sulmi i tyre. Ata kafirë dhe ndihmëtarët e tyre ishin arritur në atë gjendje ku ata meritonin sjellje të tilla, sepse i vrisnin persona të pafajshëm jo në ndonjë luftë a në betejë por paarsye dhe i plaçkitnin pasuritë e tyre. Por, përkundër të gjithë kësaj, kur profeti i shenjtë s.a.s. e mori kontrollin e Mekkës, ai i fali të gjithë ata. Prandaj, është

gabim i madh dhe padrejtësi e madhe që të supozohet se profeti i shenjtë s.a.s. dhe es-habët e tij zhvilluan luftëra dhe beteje për të përhapur fenë Islame, apo të supozohet se ata ndonjë herë e shtrënguan dikë që ta përqafojë fenë Islame.

Është me rëndësi të përmendet se njerëzit e asaj kohe kanë pasur paragjykime kundër Islamit dhe se opozitarët bënë plane për ta shkatërruar fenë Islame, të cilën ata e konsideronin një fe të re dhe përcjellësit e kësaj fejeje i konsideronin një komunitet të vogël, çdo kush dëshironte që së më shpejtë ta shehë shkarërrimin e myslimanëve dhe përçarjen e tyre sa që të mos mbetet asnjë shancë për rritjen dhe për përparimin e tyre të mëtejshëm. Për këtë arsye, myslimenët për gjëra shumë të imëta dhe të pavlefshme kundërshtoheshin dhe pengoheshin, dhe po ta përqafonte dikush fenë Islame dhe të bëhej mysliman, vritej menjëherë nga fisi i tij apo jetonte i rrethuar në rreze të vazhdueshme. Mu atëherë, Zoti i Plotëfuqishëm duke i mëshiruar myslimanë të rinj, i ngarkoi sunduesit fanatikë të paragjyqueshëm me një taksë (të paguajnë hiraxh) me qëllim që ata të hapin dyert e lirisë fetare dhe që të mënjanojnë ato pengesa që dilnin në rrugën e besimpranuesve të rinj. Kjo ishte mëshira e Allahut ndaj botës dhe kjo nuk ia solli dëm askujt. Pra, është e qartë se sunduesit jomyslimanë të sotëm nuk e pengojnë lirinë fetare të Islamit. Ata nuk i vrasin myslimanë të rinj, nuk i burgosin e as nuk i torturojnë e nuk i trazojnë fare. Atëherë, përse Islami të ngrejë shpatën kundër tyre? Është e qartë se Islami kurrë nuk e përkrash dhunën. Nëse studiohen me kujdes Kur'ani i shenjtë, të gjithë librat e Hadithve dhe shënimet historike, atëherë njeriu pas leximit dhe të studimit të thellë të këtyre librave, do ta fitojë këtë mendim të prerë dhe bindje të plotë se akuza kjo se Islami e ka përdorur shpatën dhe dhunën

për përhapjen e fesë, është kryekëput një akuzë e pabazë dhe e turpshme që ngritet kundër Islamit. Një akuzë e tillë ngritet nga ata, të cilët duke qenë të paanëshëm dhe duke qenë larg paragjykitimit, nuk i kanë studiuar mirë Kur'anin, Hadithin dhe historinë e besueshme të Islamit. Përkundrazi, trillojnë gënjeshtra dhe akuza false kundër Islamit. Mirëpo, unë e di se po afrohet koha kur ata, të cilët janë të uritur dhe të etshëm për të vërtetën, do të informohen rreth realitetit të këtyre akuzave. A mund ta përshkruajmë atë religjion si religjion të dhunës, kur libri i tij, Kur'ani, deklaron qartë:

لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ (البقرة: 257)

Nuk ka dhunë në çështje të fesë. (Al-Bakara, 257)

Kjo do të thotë se nuk lejohet që dhuna a forca të përdoret për të detyruar dikë të përqafojë ndonjë fe. A mund të akuzojmë atë profet të madhrueshëm se gjoja e ka përdorur dhunën kundër të tjerëve, i cili ditë e natë gjatë 13 viteve të Mekës i këshillonte es-habët e vet që mos t'i bëjnë rezistencë së keqes me të keqen dhe që gjithnjë të përmbahen?

Mirëpo, kur djallëzitë e armiqve e kapërcyen kufirin dhe kur të gjithë së bashku filluan të orvaten për çrrënjosjen e fesë Islame, atëherë Zoti i Gajretshëm vedosi që ata të cilët e ngritën shpatën, të vriten e të asgjësohen me shpatë. Përveç kësaj, Kur'ani i shenjtë nuk e lejon dhunën. Sikur të lejonte Islami dhunën, es-habët e Profetit të shenjtë s.a.s në momentet e sprovave nuk do të shfaqeshin besimin e tyre të vërtetë e të singertë. Për sa i përket besnikërisë dhe të devotshmërisë së es-habëve të Profetit të shenjtë s.a.s., nuk ka nevojë ta përmendet.

Nuk është i fshehtë fakti se në mesin e tyre ekzistojnë shumë

shembuj të besnikërisë dhe të qëndrueshmërisë sa që është vështirë të paraqiten përballë tyre shembuj të atillë në analet e popujve të tjerë. Ky grup i besnikëve aspak nuk u lëkund dhe as nuk u largua bile edhe nën hijen e shpatave nga rruga e besnikërisë dhe e qëndrueshmërisë.

Përkundrazi, ata në shoqërinë e Profetit të tyre të shenjtë e të madhrueshëm shfaqën atë besnikëri dhe qëndrueshëri që asnjë njeri s'mund të shfaqë derisa të mos jetë i ndriçuar gjoksi dhe zemra e tij me dritën e besimit të vërtetë. Pra, nuk ka dhunë në Islam.

Luftërat e Islamit ndahen në tri kategori: 1. Luftëra mbrojtëse d.m.th. luftëra në vetëmbrojtje; 2. Luftëra ndëshkonjëse d.m.th. gjak për gjak; 3. Luftëra për sigurimin e lirisë fetare d.m.th. luftëra që zhvillohen për të thyer forcën e atyre që i pengojnë njerëzit të ndërrojnë fenë. Pra, kur Islami nuk na udhëzon ta detyrojmë dikë me dhunë a t'i kërcënojmë me vdekje që ta përqafojë fenë Islame, atëherë është krejt absurde të presim ndonjë Mahdi a Masih të përgjakshëm. Është e pamundur që përkundër mësimave të Kur'anit, të vijë një njeri, i cili do të përdorë shpatën për t'i futur njerëzit në Islam. Kjo nuk është diçka që nuk kuptohet lehtë e as nuk kemi ndojnë pengesë në të kuptuarit e saj. Por, egoizmi i njerëzve naivë i anoi ata në drejtim të këtij besimi dhe në drejtim të kësaj dogme. Mirëpo, shumica prej hoxhallarëve tanë janë të mashtuar për shkak të mendimit të tyre se luftëra që do t'i bëjë Imam Mahdiu, do t'ua sjellë shumë thesare pasurish sa që vështirë do të mund të mbahen. Meqë shumica e hoxhallarëve janë shumë të varfër, ata ditë e natë janë duke pritur ardhjen e Iman Mahdiut i cili, sipas besimit të tyre, do t'ua plotësojë dëshirat e tyre egoiste.

Prandaj, këta hoxhallarë ngriten kundër atij që nuk beson

ardhjen e një Mahdiu të tillë; njeriu i tillë aty për aty deklarohet kafir dhe shpallet jashtë rrethit të Islamit. Për këtë arsye, edhe unë jam kafir në sy të tyre, sepse unë vetë nuk pajtohem me ata lidhur me ardhjen e një Mahdiu e Masihu të përgjakshëm. Jo vetëm kaq, por unë i urrej shumë ide të tilla absurde dhe i hedh poshtë me përbuzje. Jam shpallur kafir, sepse jo vetëm që e mohoj ardhjen e Mahdiut dhe të Masihut të supozuar, të cilët i besojnë ata, por për shkak se unë me anë të diktimit të Zotit kam deklaruar publikisht se unë jam ai Masih dhe Mahdi real i premtuar - ardhja e të cilit është përmendur dhe është paralajmruar në Bibël, në Kur'an dhe në të thënat e profetit të Islamit s.a.s. Unë, megjithëkëtë, s'jam i furnizuar me ndonjë shpatë a me pasuri.

Unë jam urdhëruar nga Allahu xh.sh. që me përlësi e me butësi t'i thërras njerëzit në drejtim të atij Allahu, i cili është Zot i vërtetë, i Amshueshëm dhe i Pandryshueshëm; në drejtim të atij Zoti i cili ka shenjtësi të përsosur, dituri të përkryer dhe drejtësi perfekte.

Unë jam dritë e kësaj epoke të errët. Ai, i cili më përcjell mua, do të shpëtohet nga rrëzimi në ato gropa e në ata hendekë që Shejtani ua ka përgatitur atyre të cilët ecin në errësirë.

Allahu xh.sh. më dërgoi mua që paqësisht e përlësisht t'i udhëheq njerëzit e botës në drejtim të Zotit të vërtetë, dhe që t'i rivendos vlerat morale të Islamit. Allahu xh.sh. më furnizoi me shenja qiellore për t'ua dhënë satisfakcion kërkimtarëve të vërtetësisë. Ai për t'më përkrahur tregoi vepra të çuditshme dhe para meje zbuloi fshehtësitë e së padukshmes dhe sekretet e së ardhmës që sipas librave të shenjtë hyjnor është kriter i vërtetë për ta verifikuar pohimin e një pohuesi hyjnor, dhe Ai më dhuroi mua dijen hyjnore dhe të pastër. Prandaj, ata shpirtëra të cilët e

urrejnë të vërtetën dhe të cilët janë të kënaqur me errësirë, ngrehen kundër meje. Por, kam vendosur sa kam mundësi, të qëndroj simpatizues ndaj tërë njerëzimit. Pra, në këtë epokë, simpatia ime më e madhe ndaj të krishterëve është që t'ua tërheq vëmendjen në drejtim të Zotit të vërtetë, i cili është larg të metave të tilla siç janë lindja dhe vdekja, dhe është larg të ketë vuajtje; në drejtim të atij Zoti i cili i ka formuar të gjitha trupat e hershëm qiellorë në formë sferike dhe Ai në ligjin e vet natyrore ka vendosur këtë pikë të udhëzimit shpirtëror se në Të ekziston unitet si në një sferë dhe mungesë këndi. Për këtë arsye, trupat që e zotërojnë hapësirën, nuk janë trekëndësh d.m.th. trupat të cilët Zoti i ka krijuar në fillim, siç janë toka, qielli, dielli, hëna, yjt dhe elementet - të gjithë janë sferikë. Natyra e tyre sferike tregon unitetin e Zotit. Pra, ndaj të krishterëve nuk ka simpati më të madhe se kjo që ata të udhëhiqen e të drejtohen në drejtim të atij Zoti - krijimet e të cilit e deklarojnë Atë Një dhe e lirojnë Atë nga besimi i Treshit (besimi i të krishterëve se Zoti, Krishti dhe Shpiti i Shenjtë janë tre, por njëkohësisht janë një - përkthyesi).

Simpatia më e madhe ndaj myslimanëve është që ata të reformohen moralisht dhe të dëbohet nga kokat e tyre besimi dhe pritja e ardhjes së një Mahdiu e të Masihi të përgjakshëm - besimi që tërësisht është kundër mësimave të Islamit. Pak më parë kam përmendur se besimi i disa hoxhallarëve të sotëm se do të paraqitet një Mahdi i përgjakshëm i cili do ta përhapë fenë Islame me anë të tehut të shpatës, është kundër mësimave të Kur'anit; dhe dogma dhe besime të tilla janë pjellë e lakmisë dhe e egoizmit të tyre. Për t'u larguar nga besimet dhe dogmat e tilla mjafton për një mysliman të devotshëm dhe të drejtë që ta studiojë me kujdes Kur'anin dhe të vërejë se Fjala e Shenjtë e Zotit qartazi është kundër përdorimit të dhunës dhe kundër

kërcënimit me vdekje për të futur dikë në fenë Islame.

Shkurt, majfton vetëm ky si një argument për t'i përgënjeshtuar këto besime dhe dogma false. Mirëpo, simpatia ime kërkon që me anë të provave pozitive e të qarta nga shënimet historike t'i përgënjeshtoj dhe t'i çrrënjosh këto besime dhe dogma të lartëpërmendura. Pra, unë do të orvatem që në këtë libër të vërtetoj se Krishti nuk vdiq në Kryq, ai nuk shkoi në qiell, e as nuk duhet të supozohet se ai do të zbresë nga qielli, përkundër kësaj, ai vdiq në moshën 120 vjeçare* (vite solare - përkthyes) në Srinagar, në Kashmir (Indi) dhe se varri i tij gjendet në rrugën Khanjar të këtij qyteti. Për ta bërë sa më të qartë, librin e kam ndarë në 10 kapituj dhe në një epilog që përmbajnë: 1. dëshmitë e Biblës, 2. dëshmitë e Kur'anit e të hadithit, 3. dëshmitë e librave të medicinës, 4. dëshmitë e librave historikë, 5. dëshmitë nga gojëdhënat të përcjellë brez pas brezi, 6. dëshmitë nga evidenca jo e drejtëpërdrejtë, 7. dëshmitë dhe argumentet racionale dhe 8. dëshmitë nga diktimet e freskta të Zotit që më dhuroi mua. Këto janë 8 kapituj. Në kapitullin 9 do të paraqes do argumente në favor të vërtetimit të Islamit, ndërsa në kapitullin 10 do t'i përmend me disa hollësira qëllimet dhe arsyen për të cilit jam i dërguar prej Zotit, dhe do të përmenden prova e argumente që do të vërtetojnë se jam i dërguar prej Zotit dhe se unë jam Masihi dhe Mahdiu i Premtuar. Në fund do të ketë një epilog ku do të shënohen disa udhëzime.

Shpresoj se lexuesit do ta lexojnë këtë libër me vëmendje e me zell. Do të pres prej tyre se ata nuk do t'i hedhin poshtë këto të vërteta të përmendura në këtë libër në bazë të paragjykimeve. Duhet të keni të qartë se këto hulumtime dhe zbulime të mia nuk janë sipërfaqësore, por, përkundrazi, argumentet dhe provat e

dhëna në këtë libër janë fryt i kërkimeve të sinqerta, të thella dhe të gjata. I lutem Allahut xh.sh. që t'më ndihmojë mua në këtë punë me anë të dritës së përsosur të vërtetësisë, sepse çdo dije e vërtetë dhe konstatim i qartë zbret dhe buron prej Zotit, dhe vetëm me lejen e Tij udhëhiqen zemrat kah e vërteta! Amin.

Mirza Ghulam Ahmad

Kadijan, 25 prill 1899

KAPITULLI I

Duhet ditur se ky besim i të krishterëve se Krishti pas arrestimit të tij nga tradhtia e Juda Iskратиut, pas kryqëzimit dhe pas ringalljes së tij shkoi në qiell, është plotësisht i gabuar, sipas Biblës së shenjtë. Mateu (kap. 12, versi 40) thotë se si Gjoni qëndroi tri ditë e tri netë në barkun e peshkut, ashtu Biri i Njeriut do të qëndrojë tri ditë dhe tri netë në rruzullin tokësor. Tani, është qartë se Gjoni nuk vdiq në barkun e peshkut. Ç'ka ngjarë më së shumti është se ai ishte i alivanosur apo ishte i dobësuar mjaft. Librat e shenjtë të Zotit dëshmojnë se Gjoni, me mëshirën e Allahut, mbeti i gjallë në barkun e peshkut dhe i gjallë doli jashtë, dhe populli i tij në fund e pranoi. Pra, nëse Krishti ka vdekur në barkun e tokës, atëherë çfarë ngjashmëri ekziston në mes të gjallit e të vdekurit, dhe si mund të krahasohet një njeri i gjallë me një të vdekur? Përkundrazi, e vërteta qëndron në faktin se meqë Krishti ishte një profet i vërtetë dhe se ai dinte se Zoti, i dashuri i të cilit ishte ai, do ta shpëtojë atë nga një vdekje e mallkuar, e bëri një profeci të diktuar prej Zotit në formë të një tregimi, ku ai thotë se ai nuk do të vdesë në kryq, as nuk do të japë shpirtin në drurin e mallkuar, përkundrazi, si profet Gjoni, ai do të ketë vetëm një gjendje të alivanosjes. Ai gjithashtu në këtë profeci ka përmendur se ai do të dalë jashtë nga gjiri tokësor, mandej do t'i bashkohet popullit dhe, si Gjoni, ai do të nderohet nga ata. Pra, edhe kjo profeci u plotësua, sepse Krishti duke dalë jashtë nga gjiri i tokës, shkoi te fiset e veta që jetonin në vende të ndryshme të Lindjes-Kashmir dhe Tibet etj, d.m.th. në drejtim të 10 fiseve izrailite, të cilat 721 vjet para Krishtit ishin bërë robë në Samaria nga mbreti Shalmaneseri, mbret i Asurit. Fundi i

fundit, këto fise erdhën në Indi dhe u vendosën në rajone të ndryshme të këtij vendi.* Ishte e domosdoshme që Krishti të bënte këtë udhëtim, sepse ky ishte qëllimi hyjnor i ardhjes së tij që të takohej me ata jahudë të humbur, të cilët ishin vendosur në rajone të ndryshme të Indisë, sepse ata ishin dele të humbura izrailite, të cilat e patën lënë fenë e stërgjyshve të tyre, kurse shumica prej tyre e patën pranuar Budizmin dhe gradualisht arritën deri tek idhujtaria. Pra, Dr. Bernieri, duke u bazuar në shumë njerëz të dishëm, në Udhëtimet e veta shkruan se banorët e Kashmirit në të vërtetë janë jahudë të cilët në kohën e shpërndarjes gjatë sundimit të Mbretit të Asurit emigruan në këtë vend.**

Në çdo rast ishte e nevojshme për Krishtin që t'i gjente vendbanimet e këtyre deleve të humbura, të cilat me të hyrë në këtë vend, Indi, u shkrinë në popuj të tjerë. Unë do të paraqes evidenca se Krishti, në realitet, erdhi në Indi, mandej duke u bredhur, hyri në Kashmir dhe i zbuloi delet e humbura izrailite në mesin e budistëve, dhe se ata në fund e pranuan ashtu siç populli i profetit Gjon e pat pranuar Gjonin. Dhe kjo ishte e pashmangshme, spese Krishti në Bibël pat thënë se ai është i dërguar për hir të deleve të humbura izrailite.

Pos kësaj ishte e domosdoshme që ai të shpëtonte nga vdekja e Kryqit, sepse në Librin e shenjtë është shkruar se kushdo që kryqëzohet, është njeri i mallkuar. Është një padrejtësi dhe blasfemi që t'i ngjitet atributi "i mallkuar" atij njeriu, i cili është njeriu i pastër dhe eminent- siç është Krishti, Masihu, sepse në bazë të pikëpamjes së pranuar prej të gjithë atyre, të cilët e dinë

* Pos kësaj, edhe shumë jahudë për shkak të torturave të Babilioneve, emigruan në vende të ndryshme të Lindjes.

** Dr. Bernier, Travels, vol. 11 f. 99

mirë gjuhën, fjala “la’nat” - mallkim - lidhet ngushtë me gjendjen e zemrës së dikujt. Njeriu quhet i mallkuar kur zemra e tij duke u larguar nga Zoti, bëhet në realitet e errët; kur ai privohet nga mëshira hyjnore dhe nga dashuria hyjnore; kur ai largohet tërësisht nga Dija e Tij dhe duke u bërë i verbër dhe i shurdhër si shejtani, mbushet me helmin e mosbesimit; kur në të nuk mbetet asnjë fije e dashurisë dhe e dritës hyjnore; kur këputet tërë lidhja e besnikërisë; kur në mes tij dhe Zotit lind urrejtje, përbuzje, inat dhe armiqësi aq sa Zoti bëhet armiku i tij dhe ai armiku i Zotit, dhe kur Zoti lodhet dhe mërzitet me të dhe në anën tjetër ai me Zotin. Shkurt, kur ai i trashëgon të gjitha atributet e shejtanit, dhe për këtë arsye shejtani vetë quhet i mallkuar.*

Është e qartë se kuptimi i fjalës “mel’un”, i mallkuar, është aq i fëlliqtë sa që kurrë s' mund të aplikohet për ndonjë person të devotshëm, i cili në zemrën e tij e ushqen dashurinë e Zotit. Medet! Të krishterët nuk menduan fare rreth kuptimit të mallkimit gjatë sajimit të këtij besimi, përndryshe ishte e pamundur për ta të përdornin një fjalë të tillë të ndytë për një njeri të devotshëm si Krishti. A mund të themi se dikur i kishte ardhur Krishtit koha kur zemra e tij ka qenë e larguar prej Zotit; kur ai e ka mohuar Zotin, kur ai e ka urrejtur atë dhe kur ishte bërë armiku i Tij? A mund të mendojmë për ndonjë çast se zemra e Krishtit ka realizuar dikur se është larguar prej Zotit, se ai ka qenë armiku i Tij, dhe se është kredhur në errësirën e mosbesimit e të mohimit? Pra, nëse Krishti nuk e përjetoi një situatë të tillë të mendjes, por, përkundrazi, ai ka qenë plotësisht i mbushur me dashurinë dhe me dritën e Dijes

* (Shifni fjalorët: Lisan-ul-Arab, Sihah Xhohar, Kamus, Muhit, Taxh-ul Arus etj.

hyjnore, atëherë është për të menduar, o njerëz të dijsëm, se si mund të themi se jo vetëm një, por mijëra mallkime, me të gjitha kuptimet e këqija të tyre, kanë rënë mbi zemrën e Krishtit? Jo, kurrësi. Pra, si mund të themi (Zoti na ruajtë) se ai ka qenë i mallkuar? Ne me një keqardhje të thellë themi se kur dikush deklaron diçka me gojë, kur tregon një qëndrim ndaj një besimi, atëherë ai, sadoqë të zbulohet absurdi i atij besimi, nuk dëshiron ta lëshojë atë. Dëshira për të fituar shpëtimin, nëse kjo dëshirë mbështetet mbi baza të vërteta, është një gjë e lavdërueshme. Mirëpo, çfarë dëshire shpëtimi është kjo që e mbytyt një të vërtetë dhe që e përkrah besimin lidhur me një profet të shenjtë të Zotit dhe lidhur me një njeri të përsosur, se atij i pat ardhur koha kur lidhja e tij me Zotin ishte kështu dhe në vend të harmonisë së zemrës dhe të harmonisë së përkuljes, u shfaq në të mënjanimi dhe largimi prej Zotit, armiqësi e urrejtje ndaj Tij; dhe në vend të dritës, e pat kapluar errësira?

Duhet mbajtur mend se një mendim dhe një besim i tillë jo vetëm që është kundër madhështisë së profetizmit dhe kundër pozitës së pejgamberllëkut të H. Isait a.s., por është edhe kundër pohimit të tij rreth eminencës shpirtërore, shenjtësisë, dashurisë dhe rreth Dijes së Zotit për të cilat ai në mënyrë të përsëritur ka folur në Ungjill. Shfletojeni Biblën ku Krishti haptazi pohon: Unë jam “Dritë e botës”, unë jam udhërrfyes dhe se unë kam një lidhje të fortë e të lartë dashurie me Zotin; dhe se unë jam i nderuar me një lindje të pastër dhe jam Bir i dashur i Zotit. Si, pra, përkundër të të gjitha këtyre lidhjeve të pastra e të vërteta, mund t’i ngjitet dhe t’i atribuohet Krishtit mallkimi me gjithë kuptimin e vet! Jo, kurrësi. Prandaj, nuk ka dyshim se Krishti nuk u kryqëzua. Kjo do të thotë se ai nuk vdiq në Kryq, sepse personaliteti i tij unë meritonte konsekuencën e vdekjes në Kryq.

Meqë ai nuk vdiq në Kryq, ai u shpëtua dhe u lartësua nga nënkuptimi i ndytë i mallkimit, dhe kështu nga kjo vërtetohet se ai nuk shkoi në qiell, sepse shkuarja e tij në qiell ishte një pjesë e kësaj skeme dhe ishte rezultat i idesë së kryqëzimit të tij. Pra, kur u vërtetua se ai nuk u kryqëzua, as nuk shkoi në ferr për tri ditë, as nuk vdiq, atëherë pjesa e dytë e skemës se shkoi në qiell del e gabueshme. Pos kësaj, ka shumë argumente në Bibël që i paraqes poshtë. Një ndër ato argumente është edhe kjo deklaratë e Krishtit: “Unë pasiqë do të ringjallem, do të shkoj para jush në Galile” (Mateu 26:32). Ky ajet tregon qart se Krishti, pasiqë doli nga varri, shkoi në Galile e jo në qiell. Fjalët e Krishtit “pasiqë do të ringjallem” nuk do të thotë ringjallja e tij pas vdekjes, por, meqë jahuditë dhe njerëz të tjerë mendonin se ai ka vdekur në Kryq, ai duke i parashikur besimet dhe mendimet e atyre njerëzve, i përdori këto fjalë. Dhe nuk do të jetë ekzagjerim nëse për një njeri, i cili varet në kryq, në këmbët dhe në duart e të cilët ngulen gozhda, dhe për shkak të dhembjes së madhe atij i bie të fikët dhe i cili duket si i vdekur, shpëtohet nga kjo fatkeqësi dhe kthehet në vete, të thuhet se ai u ringjall. Pa dyshim, shpëtimi i Krishtit nga vdekja e kryqit, pas vuajtjeve të mëdha, është një mrekulli e jo ndonjë ngjarje e zakonshme. Është gabim të mendosh se ai ka vdekur në Kryq. Është e vërtetë se në librat e Dhjatës së Re gjenden fjalë të këtij lloji, por ky është gabim i autorëve të atyre librave, të cilët kanë bërë edhe gabime të tilla gjatë përshkrimeve të shumë ngjarjeve të tjera historike. Studiuesit dhe komentatorët të cilët kanë bërë hulumtime rreth këtyre librave, pajtohen se librat e Dhjatës së Re ndahen në dy pjesë: 1. Udhëzimet shpirtërore që Krishti ua pat dhënë dispujve të vet dhe që janë esencë e mësimave të Ungjillit; 2. Ndodhitë historike - siç janë gjenalogjia e Krishtit, arrestimi

dhe maltertimi i tij, ekzistenca e një pellgu të mrekullueshëm në kohën e tij etj. Këto të gjitha i kanë shkruar vetë autorët dhe nuk janë të diktuar prej Zotit. Hartuesit i kanë shkruar sipas imagjinatës dhe idesë së tyre personale. Në disa vende ka ekzagjerime të paarsyeshme siç është shkruar se të gjitha mrekullitë që i tregoi Krishti, nëse shënohen e mbledhen në libra, ata libra nuk do të mund të zihen në botë. Sa i teprueshëm është ky pohim!

Pos kësaj, nuk është kundër përdorimit të ligjërimit që një fatkeqësi e tillë, me të cilën u ballafaqua Krishti, të krahasohet me vdekje. Gati në të gjitha gjuhët e botës dhe tek të gjithë popujt përdoret shprehja "i është dhënë një jetë e re", kur dikush ballafaqohet me peripeci dhe vuajtje të mëdha dhe në fund shpëtohet ai. Asnjë popull, çfarëdo vendi i takon ai, nuk ngurron ta përdorë këtë shprehje.

Pos këtyre pohimeve që u përmendën më lart, është me rëndësi të mbahet mend se në Ungjillin e Bernbasit që gjendet me siguri në Muzeun Britanik, është shkruar se Krishti nuk u kryqëzua as nuk vdiq në Kryq. Tani, mund të themi se libri në fjalë, sadoqë nuk u është bashkëngjitur Ungjujve dhe është hedhur poshtë pa u vlersur fare, është, pa dyshim, një libër i vjetër dhe antik dhe i takon asaj periode kur janë shkruar Ungjujt e tjerë. A nuk kemi të drejtë që këtë libër të vjetër ta konsiderojmë një libër historik të kohërave të lashta dhe ta shfrytëzojmë atë? A nuk konstatohet më së paku nga ky libër se të gjithë njerëzit në kohen kur ngjau ndodhia e Kryqit, nuk besonin dhe nuk pajtoheshin njëzëri rreth vdekjes së Krishtit në Kryq? Mandej, pavarësisht nga kjo, në të katër Ungjujt ka metafora ku për një të vdekur thuhet se po flen, nuk është përtej arsyes të supozohet që një gjendje zalie ta përshkruajmë me

vdekje. Unë kam shkruar se në ligjërimin e një profeti nuk mund të ekzistojnë gëneshtra. Krishti qëndrimin e vet tri ditësh në varr e ka krahasuar me qëndrimin tri ditësh të Gjonit në barkun e peshkut. Kjo tregon qart se Krishti gjatë atyre tri ditëve të qëndrimit në varr do të mbetet i gjallë, ashtu siç mbeti i gjallë Gjoni gjatë qëndrimit të tij tri ditësh në barkun e peshkut. Një fakt tjetër duhet të përmendet këtu se në atë kohë varret e jahudëve nuk ishin si të sotme. Në atë kohë varre ishin të hapura në formë të një dhome dhe në një anë mbanin një dritare që mbulohej me ndonjë gur të madh. Unë së shpejti do të vërtetoj se varri i Krishtit që në këtë kohë është zbuluar në Srinagar në Kashmir, është i tipit të njëjtë ku jahuditë e patën vendosur Krishtin në gjendjen e alivanosjes.

Shkurt, ajeti që e përmenda më lart, tregon qart se Krishti duke dalë jashtë nga varri, shkoi në Galile. Ungjilli i Markut të Shenjtë thotë se Krishti, pas daljes së tij nga varri, u duk dhe është parë duke ecur në rrugë për në Galile, dhe në fund u takua me njëmbëdhjetë dispujt e vet kur ata ishin duke drekuar; dhe ai ua tregoi duart dhe këmbët e veta të plagosura. Ata menduan se u është paraqitur shpirti i Krishtit. Mirëpo, Krishti u tha: shifni duart dhe këmbët e mia dhe më prekni mua se shpirti nuk ka mish e as eshtra siç shifni në mua. (Luka 24:39) Ai e mori një pjesë peshku të pjekur dhe një copë huallë dhe i hangri para tyre. (Luka 24:42,43) Pra, këto ajete tregojnë qart se Krishti kurrsesi nuk shkoi në qiell, por duke dalë nga varri, shkoi në Galile; dhe ai ka qenë si çdo njeri i zakonshëm me trupin dhe me rrobat e veta. Po të ishte ai i ringjallur pas vdekjes, atëherë si ishte e mundur që në trupin e tij shpirtëror të mbeteshin plagat e Kryqit? Çfarë nevojë kishte të ushqehet? Dhe nëse ai kishte nevojë të ushqehet, atëherë ai edhe sot ka nevojë të ushqehet.

Lexuesit nuk duhet të mashtrohen se Kryqi i jahudëve të asaj kohe do të ishte si dënimi i sotëm me vdekje nga e cila është e pa mundur të shpëtohet, sepse kryqi i asaj kohe nuk kishte ndonjë konop që lidhej rreth qafës së viktimës e as që viktima të varej pasiqë të hiqej dërrasa druri, por ajo verej në kryq dhe nguleshin gozhda në duart dhe në këmbët e saj; dhe ishte e mundur që pas kryqëzimit dhe pas mbërthimit të gozhdave në duart e këmbët e viktimës, të vendoset - brenda një a dy ditëve - të falet viktima dhe të shpëtohet jeta e saj. E në këtë rast, ajo viktinë lirohej nga Kryqi para se t'i thyheshin eshtrat, sepse dhembjet e shkaktuara nga mbërthimit të gozhdave vlersoheshin si dënim i mjaftueshëm për të. Nëse vendosej që viktima të vritet në Kryq, atëherë ajo mbetej i mbërthyer në Kryq së paku tri ditë dhe nuk i jepej ujë e as ushqim, dhe ajo mbetej ashtu në diell përvëllues për tri a më shumë ditë dhe mandej ia theheshin eshtrat dhe pas të gjitha këto vuajtjeve, viktima pësonte vdekjen. Mirëpo, mëshira e Allahut e shpëtoi Isanë a.s. prej atij mundimi që e shkakton vdekjen. Nëse do të lexoni me kujdes Ungjillin, do të dini se Hazret Isai a.s. nuk qëndroi tri ditë i mbërthyer në Kryq e as nuk mbeti pa ujë dhe pa bukë dhe as nuk i janë thyer eshtrat, por, përkundrazi, ai qëndroi vetëm dy orë në Kryq. Kjo ishte mëshira e Allahut që Ai bëri këtë plan që Isai a.s. të kryqëzohet në pjesën e fundit të ditës, pak para përfundimit të diellit dhe ajo ishte ditë e premtë. Kurse dita vijuese, e shtunë, ishte ditë e shenjtë e jahudëve dhe ditë feste e tyre, prandaj, sipas doktrinave jehude, ishte e pa lejueshme dhe ishte krim i dënueshëm për ta të dënojnë dikë në Kryq dhe ta lënë atë të mbërthyer gjatë natës së Sabatit. Jahuditë, si myslimanët, shkonin sipas kalandarit lunar dhe muzgu i natës trajtohej si fillimi i ditës. Pra, në një anë ishin këto rrethana tokësore, kurse

në anën tjetër Allahu xh.sh. krijoi këto rrethana qiellore që kur u bë ora gjashtë, erdhi një stuhi e fuqishme që e errësoi mbarë tokën për tri orë. (Marku 15:33).

Kjo ora gjashtë ishte pas orës dymbëdhjetë të mesditës që do të thotë pak para perëndimit të diellit. Tani, për shkak të asaj errësire, jahuditë u frikësuan se mos është bërë nata e Sabatit dhe të mos meritonin dënimin. Prandaj, Hazret Isanë a.s. menjëherë e zbritën nga Kryqi bashkë me ata të dy vjedhësit që ishin në Kryq. Pos kësaj, u paraqet një shkak tjetër hyjnor se kur Pilati u ul në karrikën e gjyqit, gruaja e tij i dërgoi porosi që ai nuk duhet të ngatërrohet me këtë njeri të drejtë (nuk duhet të bëjë përpjekje për vrasjen e tij), sepse, siç tha ajo, e ka parë në ëndërr se vuan shumë për shkak të tij. (Mateu, 27:19) Pra, ardhja e engjullit në ëndërr te gruaja e Pilatit na bind dhe çdo njeri i drejtë do të bindet se Allahu xh.sh. nuk dëshironte që Hazret Isai a.s. të vdiste në Kryq. Që nga krijimi i botës e gjerë më sot kurrë nuk ka ndodhur që Allahu xh.sh. për ta shpëtuar ndonjë person ta ngacmojë dikë në ëndërr të bëjë një punë dhe ajo të mos realizohet. Për shembull është shkruar në Ungjill se një engjull i Zotit iu paraqet në ëndërr Hazret Josefit, i cili i tha: Ngrehu, merre fëmijën dhe nënën e tij dhe shko në Egjipt, dhe rri atje derisa të mos të lajmëroj ty, sepse Herodi do ta kërkojë këtë fëmijë që ta vrasë. (Mateu, 2:13) Tani, a mund të thotë dikush se ishte e mundur që Isai a.s. të vritej në Egjipt? Poashtu, ëndrra e gruas së Pilatit ishte një plan prej Zotit për shpëtimin e Isait a.s., dhe ishte e pa mundur që ky plan i Zotit të shkonte huq; dhe siç ishte i gabueshëm mendimi i hapur në Egjipt rreth vrasjes së Isait a.s. një mendim kundër premtimit të caktuar të Zotit, ashtu është e pakuptueshme që engjulli i Zotit t'i ketë lajmëruar gruas së Pilatit rreth konsekuencave të rrezikshme të mbytyjes së Isait

a.s. në Kryq, dhe prapë ardhja e engjullit të shkonte huq dhe Isai a.s. të përjetonte vdekjen e Kryqit! A ka në botë ndonjë shembull të ngjajshëm me këtë? Jo. Kurrësi jo. Kur ndërjegjja e pastër e çdo njeriu të dëlirë do të marrëveshë rreth ëndrrës së gruas së Pilatit, ai me siguri do ta realizojë në vete këtë dëshmi se qëllimi i ëndrrës së gruas së Pilatit ishte që të vihej një bazë për shpëtimin e Isait a.s. Ky është një fakt që çdokush në botë është i pavarur dhe i lirë që për shkak të paragjykit të besimit të vet, ta mohojë një të vërtetë të hapët e ta mos pranojë atë, mirëpo njeriu për shkak të drejtësisë bindet se ëndrra e gruas së Pilatit është një dëshmi e rëndë dhe e fuqishme për shpëtimin e Isait a.s nga Kryqi. Ungjilli më i rëndësishëm prej të gjithë Ungjijve – Mateu, e shkruan dhe e shënon këtë dëshmi. Sadoqë me ato argumente dhe dëshmi që unë do t'i shkruaj me një forcë në këtë libër, do të bëhet aty për aty e pavlefshme doktrina e të krishterëve se Masihi (Krishti) është zot dhe doktrina e shlyerjes së mëkatave (besimi i të krishterëve se Krishti duke e sakrifikuar jetën e tij në Kryq, i shleu mëkatet e përcjllësve të vet), prapëseprapë ndershmëria dhe dashuria ndaj vërtetësisë duhet gjithnjë të kërkojë prej nesh që të mos u anohemi zakoneve, lidhjeve farefisnore dhe besimeve tradicionale kur është çështja e kërkimit të së vërtetës. Prej ditës së krijimit të njeriut e gjerë më sot, iñtelegjenca e kufizuar e njeriu qindra mijëra sende i bëri Zot për vete, aq sa u adhuruan edhe macat dhe gjarpërinjtë; prapëseprapë njerëz të mençëm shpëtuan, me ndihmën e Allahut, nga këto besime politeiste.

Ndër dëshmitë nga Bibla lidhur me shpëtimin e Isait a.s. nga vdekja e Kryqit është edhe udhëtimi i tij i largët për në Galile që e bëri ai pas daljes së tij nga varri. Pra, në mëngjesin e së dielës,

ai së pari u takua me Merjem Magdalenen, e cila menjëherë u lajmëroi dispujve se Masihu është i gjallë, por ata nuk e besuan. Mandej, dy dispujt e tij e panë atë kur ishin duke shkuar për në një fshat; dhe në fund ai u paraqit para të gjithë 11 dispujve kur ata ishin ulur rreth sofrës, dhe i qortoi për zemërgurësinë dhe pabesnikërinë e tyre. (16:9-14) Kur dy dispujt e tij shkonin për në fshat, Emmaus, që ishte një 3-3/4 mila nga Jerusalemi, atëherë Masihu u takua me ta; dhe kur ata iu afruan fshatit, Masihu kërkoi leje që të vazhdojë rrugën e vet, por ata nuk e lejuan të shkojë duke e shprehur dëshirën që natën të buajmë së bashku. Atëherë, e pranoi lutjen e tyre dhe hëngri darkën me ta dhe të gjithë, bashkë me Masihun, bujtën në atë fshat, Emmaus. (Luka 24:13-31) Tani, është krejtësisht e qartë se është kundër logjikës dhe kundër realitetit të thuhet se Masihu gjithçka kjo e bëri pas vdekjes së tij me trupin e tij shpirtëror, sepse akte të tilla siç janë të ngrënit, të pirit, të fjeturit dhe të udhëtuarit një 70 mila për në Galile, nuk mund të kryehen me trup shpirtëror. Megjithatë fakt se për shkak të besimeve të ndryshme individuale, përmbajtja e Ungjyve ka pësuar ndryshime, prapëseprapë në bazë të atyre fjalëve që ekzistojnë në ta, konstatohet se Masihu a.s. u takua me dispujt e vet me trupin e tij fizik, bëri një udhëtim të gjatë në drejtim të Galiles, ua tregoi plagat e veta dhe hëngri darkën dhe kaloi natën me ta. Ne do të vërtetojmë më tutje se si ai bëri ilaç për plagat e veta duke e përdorur një melhem.

Tani, njeriu mendon se pas përfitimit të trupit spiritual dhe të pavdekshëm që duhej të ishte larg nevojës së të ngrënit dhe të pirit, dhe të ulej në anën e djathtë të Zotit duke u liruar nga çdo plagë, dhembje dhe dobësi; dhe ai në vend që të përfitonte cilësinë e amshueshmërisë së Zotit, vuante nga e meta - se trupi i tij kishte plaga të freskëta të Kryqit dhe të gozhdave ku rridhte

gjak dhe që shkaktonin dhembje të mëdha e për të cilat ishte përgatitur një melhem; dhe me gjithë përfitimit të trupit të madhërueshëm dhe të pavdekshëm që duhej të ishte i amshueshëm, pa të meta, të përsosur dhe të pandryshueshëm, ai trup vazhdimisht vuante nga të metat e llojeve të ndryshme: Isai a.s. vetë ua tregoi dispujve të vet mishin dhe eshtrat e trupit të vet, dhe jo vetëm kaq, por ai vuante edhe nga dhembja e urisë e të etjes - nevojat e trupit të vdekshëm, përndryshe çfarë nevojë kishte ai që gjatë udhëtimit për në Galile, të bënte punë të panevojshme siç janë të ngrënit dhe të pirit, të çlodhurit dhe të fjeturit? Pa dyshim, uria dhe etja në këtë botë janë ato dhembje që mund të jenë fatale për trupin e vdekshëm, poqë se teprohen. Po nuk ka dyshim në këtë fakt se Isai a.s. nuk vdiq në Kryq, as nuk përfitoi ndonjë trup të pavdekshëm, por, përkundrazi, ishte i alivanosur. Kjo ishte mëshira e Zotit që varri ku u vendos Isai a.s., nuk ishte si varret e këtij vendi. Ai varr ishte një dhomë e ajrët dhe që kishte një dritare. Ishte zakoni i jahudëve që varret e veta i bënin në formë dhome me një dritare, dhe varre të tilla ndërtoheshin më herët dhe kur vdiste dikush, aty e vendosnin kufomën e tij. Pra, Ungjilli dëshmon qartazi rreth këtij fakti. Ungjilli Luka skruan: Kur të dielin herët në mëngjes (kur ende ishte terr) kanë ardhur disa gra te varri bashkë me ato erëza që kishin sjellë me vete, dhe aty erdhën disa gra të tjera. Ato në hyrje gjetën gurin e varrit të rrokullisur (mendoni pak rreth këtyre fjalëve) dhe kur ato hyrën brenda, nuk e gjetën aty kufomën e Isait a.s. (Luka 24:1-3) Tani mendoni pak rreth fjalëve "hyrën brenda". Është evidente se njeriu mund të hyjë vetëm në atë varr që është si një dhomë e që ka një hyrje. Unë do të shkruaj në këtë libër, në vend të duhur, se varri i Isait a.s. që para pak kohe është gjetur në Srinagar, në Kashmir,

ka një hyrje si kjo. Kjo është një pikë mjaftë e fshehtë që kur vështrohet me kujdes, i çon kërkimtarët dhe hulumtuesit deri te konkludime mjaftë të rëndësishme.

Ndër dëshmitë e Ungjujve janë edhe fjalët e Pilatit, të cilat i shënon Ungjilli i Markut: Dhe kur u bë mbrëmja, dhe kjo ishte para së shtunës - ishte dita e përgaditjes së Sabatit, erdh Josefi nga Armathea, një këshilltar i famshëm, i cili vetë priste ardhjen e mbretërisë së Zotit, dhe shkoi te Pilati dhe kërkoi me guxim kufomën e Isait a.s. Kurse, Pilati shprehu çudinë dhe dyshoi se si vdiq ai aq herët! (Marku 15: 42-45) Nga kjo del e qartë se mu gjatë kryqëzimit u lind dyshimi rreth vdekjes së Isait a.s., dhe ky dyshim u shpreh nga ai personalitet i cili dinte nga përvoja se sa kohë kërkohet që njeriu të vdesë në Kryq.

Ndër dëshmitë e Ungjujve është edhe ky ajet: Dhe jahuditë nga se nuk donin që të shtunën (ditë e shenjtë e jahudëve) të mbeteshin kufomat në Kryq, sepse ishte dite e përgatitjes dhe ishte Sabati i madh, i lutën Pilatit që të kryqëzuarve t'iu thehen këmbët dhe të largohen nga Kryqi. Atëherë erdhën ushtarët dhe i thyen këmbët e të parit mandej të dytit që ishin kryqëzuar bashkë me të. Por, kur iu afruan Isait a.s., panë se ai kishte vdekur, nuk i thyen këmbët e tij; por një ushtar shpoi një shtizë në një anë të tij dhe menjëherë filloi të rrjedhë gjak dhe ujë". (Gjoni 19:31-34) Këto vargje tregojnë qart se në atë kohë ishte zakoni që për t'i dhënë fund jetës së një të dënuari me kryqëzim, e linin disa ditë në Kryq e mandej i thyenin këmbët. Mirëpor, këmbët e Hazret Isait a.s. qëllimisht nuk janë thyer dhe ai ishte zbritur i gjallë nga Kryqi si ata dy vjedhësit. Për këtë arsye rrodhi gjak e ujë kur u shpua ana e tij. Kurse, gjaku pas vdekjes, ngrihet. Nga kjo del e qartë se gjithëçka kjo ishte rezultat i një komploti. Pilati i cili ishte një njeri zemërbutë dhe që frikësohej prej Zotit, për shkak

të frikës nga Cezari, nuk mund të shfaqej haptazi simpatinë e vetë ndaj Isait a.s., sepse jahuditë e patën shpallur Isanë a.s. kryengritës. Mirëpo, Pilati ishte fatbardh se e njoftoi Masihun, ndërsa Cezari nuk fitoi këtë fatbardhësinë. Pilati jo vetëm që e njoftoi atë, por shprehu simpatinë ndaj tij. Ai kurrsezi nuk dëshironte që Masihu të vdiste në Kryq. Pra, kur i studiojmë Ungjijt, del në pah se Pilati disa herë pat vendosur që ta lirojë atë, mirëpo jahuditë thanë: Nëse ti e shpëton, do të dalësh jobesnik ndaj Cezarit; dhe thanë: Ky është një rebel që do të bëhej vetë mbret”. (Gjoni 19:12) Poashtu, në anën tjetër, edhe ëndrra e gruas së Pilatit e frymzoi që ta shpëtojë, përndryshe Pilati dhe gruaja e tij vetë do të pësonin shkatërrimin. Por, Pilati dinte shumë mirë se jahuditë janë një popull i pabindur dhe janë të gatshëm t’i informonin Cezarit rreth aktit të tij, prandaj ai veptoi me urtësi: Së pari, ai bëri plan që Masihu të kryqëzohet në të premten dhe mu atëherë kur mbeteshin vetëm disa orë në të perënduarit të diellit d.m.th. pak para natës së madhe të Sabatit. Ai gjithashtu e dinte mirë se jahuditë në bazë të shariatit të tyre, mund ta mbanin atë në kryq vetëm deri në mbrëmje, kurse dita e tyre e shenjtë, Sabati, fillonte nga muzgu i mbrëmjes dhe ata në atë kohë s’mund të mbanin askë në kryq. Pra, ashtu ngjau dhe Masihu u çlirua nga Kryqi. Është e pakuptueshme që ata dy vjedhësit, të cilët u ngjitën në Kryq bashkë me Masihun, të jenë të vdekur brenda dy ore! Ai u deklarua i vdekur me qëllim që mos t’i thehen eshtrat. Fakti se të dy ata vjedhës zbritën të gjallë nga Kryqi, është një argument i mjaftueshëm për një njeri të mençëm; kurse ishte princip i zakonshëm që të kryqëzuarit hiqeshin të gjallë nga Kryqi dhe ata vdiseshin vetëm atëherë kur ua theheshin eshtrat a të mbeteshin disa ditë në kryq pa bukë e pa ujë. Mirëpo, Isai a.s.

nuk përjetoi asnjë gjendje të tillë. Ai nuk mbeti pa bukë dhe pa ujë e as nuk ia thyen eshtrat. Duke deklaruar se Masihu ka vdekur, Pilati u mashtroi Jahuditë, dhe ata e harruan këtë çështje. Por, eshtrat e atyre vjedhësve u thyen dhe ashtu i është dhënë fund jetës së tyre. Situata do të ishte ndryshe nëse thuhej edhe për ndonjë vjedhës se ka vdekur dhe nuk ka nevojë t'i thehen eshtrat. Dhe një njeri i quajtur Jusuf, mik i ndershëm i Pilatit dhe një personalitet i shquar i atij rajoni dhe një nxënës i fshehtë i Isait a .s. - u paraqit në kohë të duhur. Unë mendoj se ai u lajmërua me ftesën e Pilatit. Meqë ai ishte një personalitet i shquar dhe jahuditë nuk mund të grindeshin me të, Pilati duke e deklaruar Masihun të vdekur, kufomën ia dorëzoi atij. Pra, kur erdh ai, e mori Masihun, që ishte i alivinasur, dhe sipas porosisë së Pilatit e vendosi atë në një dhomë të ajrët që kishte një dritare dhe që sipas zakonit të atëhershëm, ishte ndërtuar si varr e që gjendej në atë vend me të cilin jahuditë nuk kishin kurrfarë lidhjeje. Masihu u vendos aty me sugjerimin e Pilatit. Kjo ngjau mu 14 shekujt pas vdekjes së Hazretit Musai a.s., kur Masihu u paraqit si një reformator për t'i dhënë jetë Shariatit të Hazret Musait a .s. Megjithëse, jahuditë pritnin ardhjen e reformatorit të shek. XIV; dhe poashtu edhe paralajmërimet e profetëve të mëparshëm dëshmonin për këtë kohë të ardhjes së reformatorit, prapë, fatkeqësisht, klerikët e padenjë të jahudëve nuk e njohën kohën dhe epokën e atij reformatori, dhe e përgënjeshtruan Masihun. Jo vetëm që e përgënjeshtruan, por e quajtën kafir, pafe dhe e paraqitën në gjyq ku iu shqiptua dënim me vdekje. Kjo tregon se Zoti në shek. XIV ka lënë do ndikime që zemrat e njerëzve të bëhen gurë dhe dijetarë fetar të bëhen materialist dhe të bëhen të verbër e armiq të së vërtetës. Këtu, nëse krahasohet shek.XIV i Hazret Musait a.s. me shek.

XIV të Hazret Muhammedit s.a.s., del qartë se në secilin prej këtyre shekujve është paraqitur një njeri i cili deklaroi se është Masihi i premtuar dhe pohimi i tij ishte i vërtetë dhe ishte bërë me urdhërin e Zotit. Poashtu, pos kësaj, del qart se dijetarët fetar i përgënjeshtroan të dy ata dhe i quajtën kafir e pafe dhe i pagëzuan me emrin Daxh-xhal. Lëshuan fetve (vendim) për vrasjen e tyre. Të dy u tërhoqen në gjyqe - njeri ishte gjyqi romak, kurse tjetri gjyqi britanik. Mirëpo, të dy u shpëtuan, dhe predikojnës - jahudë dhe myslimanë - pësuan disfatën në planet e tyre. Anën tjetër, Allahu vendosi që t'u japë të dyve një xhemat i madh përcjellësish, dhe t'i dështojë armiqtë e tyre. Pra, shek. XIV i Hazret Musait a.s dhe shek XIV i Hazret Muhammedit s.a.s. janë shumë të rëndë për Masihun e tyre, por të bekuar për kah përfundimi.

Dhe ndër dëshmitë që na jep Ungjilli (Mateu 26: 36-46), lidhur me shpëtimin e Hazret Isait a.s nga Kryqi, është ajo deklaratë ku rrëfëhet se Isai a.s duke marrë informacion, me anë të diktimit, rreth arrestimit të tij kërcënues, tërë natën bëri lutje në oborrin e Zotit duke derdhur lotë dhe duke i bërë sexhde Atij. Pra, ishte e domosdoshme që një lutje e tillë, së cilës Masihi i dha një kohë të gjatë dhe të cilën ai bëri me një përkulje e me dënësë, të pranohej. Sepse, lutja e një të zgjedhuri të Zotit që bëhet në një kohë shqetësimi, nuk hudhet poshtë. Pra, si është e mundur që lutja e Isait a.s, të cilën ai tërë natën bëri me një zemër të pikëllueshme dhe në një gjendje mjerimi, të ketë refuzuar? Kurse, Masihi vetë pat thënë: I Ati që është në qiell, më dëgjon mua". Prandaj, si mund të besojmë se Zoti i dëgjonte lutjet e tij, kur lutja e tij në atë gjendje mjerimi dhe pikëllimi nuk u pranua? Ungjujt gjithashtu tregojnë se Isai a.s. ishte i bindur fuqimisht se kjo lutje e tij domosdo është pranuar; ai kishte një

besim të fortë në pranimin e asaj lutjeje. Për këtë arsye, ai kur u arrestua dhe u tërhoq në Kryq, dhe kur vërejti se rrethanat nuk dolën ashtu siç pat shpresuar dhe pritur, në mënyrë të pavullnetshme bërtiti: "Zoti im, Zoti im, përse Ti më le! Kjo do të thotë se unë nuk kam besuar se do të kem një përfundim të tillë dhe do të vdes në Kryq. Përkundrazi, kam pasur besim se Ti do ta dëgjosh lutjen time. Pra, këto të dyja deklaratat e Ungjillit tregojnë qart se Masihu kishte besim të fortë se lutja e tij domosdo do të pranohej dhe të qarit tërë natën me dënesë nuk do të shkonte huq, ndërsa ai vetë nën porosinë e Zotit i kishte mësuar nxënësit e tij: Kur ju do të bëni lutje, do të pranohet lutja juaj." Përveç kësaj, ai gjithashtu rrëfeu tregimin e atij kadiu (gjykatës), i cili nuk i frikësohej as Zotit e as njeriut. Qëllimi i rrëfimit të këtij tregimi ishte që nxënësit të kenë besim se Zoti pa dyshim i dëgjon dhe i pranon lutjet. Meqë Masihu ishte i informuar prej Zotit se ai do të ballafaqohet me një mjerim të madh, prandaj, si të gjithë personat e devotshëm, e luti Zotin duke e ditur se asgjë nuk është e pamundshme për Zotin dhe se çdo ndodhi shfaqet me dekretin Zotit. Pra, mospranimi i lutjes së Masihut (nauzobillah), ishte një fakt që do të luante një rol shumë të rëndësishëm në lëkundjen e besimit të nxënësve. A ishte e mundur që të paraqitej një shembull i tillë para nxënësve që e shkatërronte besimin e tyre? Po të shikonin ata me sytë e tyre se lutja e një profeti të madh si Isai, e bërë gjatë tërë natës me dënesë e me pasion të zjartë, nuk është pranuar, atëherë një shembull i tillë i keq besimin e tyre do ta fuste në një sprovë të madhe. Prandaj, mëshira e Zotit nuk bëri diç tjetër pos pranimin të asaj lutjeje. Pa dyshim, lutja që ishte bërë në Gathseman, ishte pranuar.

Këtu, lidhur me këtë, duhet të përmendet edhe një pikë. Si ishte bërë komplot për vrasjen e Isait a.s. kur për këtë qëllim

krerët priftërinjsh dhe shkrimtarët u mbledhën së bashku në pallatin e kryepriftit, Kijafa, që të trillonin një plan për vrasjen e Isait, ashtu ishte bërë komplot për vrasjen e Musait a.s.; dhe në të njëjtën mënyrë ishte bërë komploti në Darul-Nedva në Mekke për të vrarë Profetin e shenjtë s.a.s. Mirëpo, Zoti i Plotëfuqishëm i shpëtoi këta dy profetë të madhërueshëm nga planet e këqija. Komploti kundër Isait është bërë në një fazë kohe midis kompleteve të këtyre dy profetëve. Përse, pra, nuk shpëtoi Isai a.s. kur ai vrullshëm bëri më shumë lutje se këta dy profetë? Përse nuk u pranua lutja e Isait a.s., kur Allahu i pranon dhe i dëgjon lutjet e robëve të Tij të devotshëm e të dashur dhe i shkatërron planet e njerëzve të djallëzuar? Të gjithë njerëzit e devotshëm e dinë dhe kanë përvojë se lutja që bëhet në kohën e mjerimit dhe të vuajtjes, pranohet jo vetëm kaq por koha dhe momenti i vuajtjes, për një person të devotshëm, është koha dhe momenti i shfaqjes së ndonjë shenjeje (mrekullie). Unë në këtë fushë kam pasur eksperiencë personale.

Një akuzë false për tentimin e vrasjes ishte ngritur edhe kundër meje nga Dr. Martin Klarku, një i krishter, me banim në Amritser në Panxhab, në një gjyq të Qarkut të Gurdaspurit, duke më akuzuar se gjoja e pata dërguar një person, Abdul Hamidin, për vrasjen e doktorit në fjalë. Lidhur me këtë padi unë u kundërshtova nga disa persona planhartues që u përkisnin tri religjioneve: të Krishterizmit, Hinduizmit dhe Islamit. Ata sa kishin mundësi u përpoqën ta verifikonin akuzën e vrasjes të ngritur kundër meje. Priftërinjtë ishin të zemëruar me mua sepse unë përpiqesha dhe sot po përpiqem ta shpëtojë njerëzimin nga ato doktorina dhe ide false që i mbajnë të krishterët lidhur me Krishtin; dhe kjo ishte shije e parë e sjelljeve të tyre që e

provova. Hindusët ishin të zemëruar me mua, sepse unë pata bërë një profeci lidhur me vdekjen e Pendetit të tyre, Lek Ramit, me vetë pëlqimin e tij, dhe kjo profeci u plotësua brenda afatit të caktuar - një shenjë e tmerrshme nga Zoti. Poashtu, hoxhallarët myslimanë ishin të zemëruar me mua sepse e kundërshtoja idenë e një Masihi të përgjakshëm dhe doktrinën e tyre të xhihadit të interpretuar keq. Prandaj, disa personalitete të shquar të këtyre religjioneve u konsultuan së bashku me qëllim që të verifikojnë akuzën e tentimit të vrasjes të ngritur kundër meje, që të dënohem me vdekje apo të burgosem. Kështu, ata ishin njerëz të padrejtë në sy të Zotit. Zoti më pat informuar më herët rreth konsultimeve të tyre të fshehta. Ai gjithashtu më dha lajm të përgëzueshëm për lirimin dhe pafajësinë time. Këto diktimit të pastra të Zotit u shpallën më herët para qindra njerëzve; dhe kur pas diktimit, e luta Zotin: O Zot, Shpëtomë nga ky mjerim dhe nga kjo vuajtje. Më ishte diktuar se Zoti do t' më shpëtojë dhe do t' më lirojë nga akuza e ngritur kundër meje. Ky diktim i Allahut u kumtua para më shumë se tre qind personave - shumica prej tyre akoma janë të gjallë. Ngjau kështu që armiq të mi duke i paraqitur në gjyq disa dëshmitarë fals, gati e kishin provuar këtë padi dhe dëshmitarët nga të tria komunitetet e përmendura më lart patën dhënë dëshmi kundër meje. Mandej, ngjau që faktet mbi këtë padi iu zbuluan nga Zoti në mënyrë të ndryshme magjistratit, para të cilit ishte paraqitur kjo padi, i cili quhej Kap. W. Douglas, zëvendës Komisionar në Gurdaspur, Indi. Ai përjetoi se padia ishte false. Pra, pa i dhënë ndonjë përkrahje doktorit, i cili gjithashtu ishte një misionar, vetëdija e tij e drejtësisë dhe e gjykimit bëri që ta përjashtojë këtë padi, dhe kështu i tërë proklamimi im lidhur me shfajësimin tim që ishte bazuar mbi diktimet hyjnore dhe të cilat pata shpallur para qindra

njerzëve në tubime publike dhe në rrethana shumë të rrezikshme dhe të tmerrshme, doli i vërtetë dhe që u bë shkak i përforcimit të besimit të shumë njerëzve. Jo vetëm kjo, por shumë akuza të llojve të ndryshme dhe padi me karakter krimi u ngritën kundër meje në bazë të këtyre arsyeve të lartëpërmendura, dhe këto padi u paraqitën në gjyq. Mirëpo, para se të thirresha unë nga gjyqi, Allahu xh.sh. më informonte rreth origjinën dhe rreth përfundimit të tërë asaj çështjeje, dhe në çdo padi serioze Allahu xh.sh. më dhuroi mua lajme të përgëzueshme rreth shfajësimit tim.

Ky rrëfim i lartëpërmendur mban në vete një pikë se Allahu xh.sh. pa dyshim i pranon lutjet e njerëzve, veçanërisht kur robët e Tij të devotshëm paraqiten të shtypur në pragun e Tij; Ai dëgjon të qarit dhe ankesat e tyre dhe i ndihmon në mënyra të çuditshme. Për këtë jam vetë dëshmitar. Atëherë, përse lutja e Isait a.s që e bëri në oborrin e Allahut xh.sh. me dhembje të mëdha, nuk u pranua? Jo, ajo u pranua. Allahu xh.sh. e shpëtoi. Allahu xh.sh. krijoi do rrethana në tokë e në qiell për shpëtimin e tij. Gjoni, profeti Jahja, nuk ka pasur kohë të bënte lutje, sepse fundi i tij kishte ardhur, por Isai a.s. kishte një natë të plotë të bënte lutje, dhe ai tërë natën e kaloi duke bërë lutje, duke qëndruar dhe duke bërë sexhde në oborrin e Allahut, sepse Allahu xh. sh. pati dëshirë që të shprehte shqetësimin dhe të kërkonte shpëtimin e tij prej Atij Zoti para të cilit asgjë nuk është e pamundshme. Pra, Allahu xh.sh. sipas praktikës së Tij të amshueshme, e dëgjoji lutjen e tij. Jahuditë ishin gënjeshtarë kur duke deklaruar se e kanë kryqëzuar Isain, bënë tallje se ai meqë kishte besim dhe mbështetje në Zot, përse Allahu nuk e shpëtoi atë? Sepse Allahu xh.sh. i shfuqizoi të gjitha planet e Jahudëve dhe e shpëtoi Masihun e Tij të dashur nga Kryqi dhe nga

mallkimi që ishte përfshirë në këtë vdekje të Kryqit, dhe Jahuditë u dështuan.

Poashtu, ndër dëshmitë e Biblës që na arritën, është edhe ajeti i Mateut: “Se para jush do të-paraqitet gjakderdhja e personave të devotshëm nga Abili e gjerë te gjaku i Zakariaut, të cilin ju e keni vrarë në mes të tempullit dhe të altarit. Vërtetë, ju them se gjithçka kjo do të shfaqet para kësaj gjenerate”.

(Mateu 23:35-36)

Tani, nëse mendoni pak rreth këtyre ajeteve, do të kuptoni se Isai a.s. qartazi tregon se vrasja e profetëve nga dora e Jahudëve ndërprehet me vrasjen e profetit Zakaria, dhe se pas kësaj, Jahuditë nuk do të kenë fuqi dhe mundësi të vrasin ndonjë profet tjetër. Kjo është një profeci e madhe se Isai a.s. nuk u vra në Kryq, por, përkundrazi, ai shpëtoi nga vdekja e Kryqit dhe vdiq me vdekjen e tij të natyrshme. Po të vrisej edhe Isai a.s. nga ana e Jahudëve siç u vra Zakaria a.s., ai do të paralajmëronte në këto ajete rreth vrasjes së vet. Nëse bindemi se Isai a.s. është vrarë nga dora e Jahudëve, por kjo vrasja e tij nuk ishte ndonjë mëkat për Jahuditë, sepse vdekja e Isait a.s., siç besojnë të krishterët, ishte vetëm për shlyrjen e fajit, një pretendim që nuk mund të mbrohet me sukses, sepse në Gjon, kap. 19, ajet 11, Isai a.s qartazi deklaroi se Jahuditë duke bërë tentim për vrasjen e Isait, janë bërë fajtor për një mëkat shumë të madh. Gjithashtu, në shumë vende të tjera është shkruar qart se për shkak të këtij krimi që kanë bërë kundër Isait, ata merituan ndëshkim në sy të Zotit. (Mateu 26:24)

Poashtu, ndër dëshmitë e Ungjillit që na arritën, është edhe ajeti i Mateut: “Vërtetë, unë ju them se ka disa sosh, të cilët qëndrojnë këtu, nuk do të shijojnë vdekjen derisa ta mos shohin Birin e njeriut duke hyrë në mbretërinë e tij”. (Mateu 16:28)

Gjithashtu, edhe ajeti i Ungjilit Gjon: "Jezeu u tha: nëse dëshiroj unë që ai (dispulli, Gjoni) të qëndrojë (këtu në Jeruselem) derisa të vij unë". (Gjoni 21:22)

Kjo do të thotë se nëse dëshiroj unë, Gjoni nuk do të vdesë derisa të mos kthehem sërish. Këto ajete tregojnë qart se Isai a.s. pat premtuar se disa sosh do të jenë të gjallë kur ai prapë do të kthehet; ndër ata ishte edhe emri i Gjonit. Pra, plotësimi i këtij premtimi ishte i pashmangshëm. Për këtë arsye, edhe të krishterët janë të mendimit se ardhja e Isait a.s në atë kohë kur disa persona akoma do të mbeteshin të gjallë, ishte e domosdoshme për plotësimin e paralajmërimit. Në bazë të kësaj, priftërinjtë pohojnë se Jezeu (Isai a.s.) sipas premtimit të tij, kishte ardhur në kohën e shkatërrimit të Jerusalemit dhe Gjoni e kishte parë atë, sepse ai në atë kohë ishte i gjallë. Por, duhet të mbani mend se të krishterët nuk besojnë se Jezeu në realitet kishte zbritur nga qielli sipas shenjave të caktuara, por ky ishte një vizion ku Gjoni e kishte parë atë që të plotësonte atë paralajmërim të tij që është shënuar në Mateu 16:28. Mirëpo, unë them se ardhja e tillë nuk e plotëson paralajmërimin. Ky është një interpretim shumë i dobët që me vështirësi të mëdha e mbron veten nga kritikata. Ky interpretim në mënyrë të dukshme është aq i pabazuar dhe i gabuar sa që nuk ka nevojë të përgënjeshtrohet, sepse nëse ishte dashur që Jezeu të paraqitej para dikujt në ëndërr apo në vizion, atëherë një profeci e tillë do të ishte absurde dhe qesharake. *

* Unë kam vërejtur në disa libra se hoxhallarët e kësaj kohe gjatë interpretimit të ajetit të Mateut, dalin më të ndërlikuar se këta priftërinjtë; Ata thonë se kur Jezeu pat paralajmëruar se ardhja e tij lidhet ngushtë me këtë kusht që disa persona të asaj kohe akoma do të jenë të gjallë dhe se edhe një dispull do të jetë i gjallë kur vjen Masihi, atëherë, pra, ai dispull patjetër duhet të jetë i gjallë deri më sot, sepse Masihi akoma

Në këtë mënyrë Jezeu më parë ishte paraqitur te Pauli. Kjo dëshmon se profecia e përmendur në Mateu 16:28 ka krijuar një panik ndër priftërinjtë dhe se ata nuk janë në gjendje që sipas besimeve të tyre, t'ia japin ndonjë interpretim të logjikshëm, sepse kjo ishte shumë vështirë të thoshin se Jezeu në kohën e shkatërrimit të Jerusalemit ishte zbritur nga qielli me tërë madhështinë, dhe se të gjithë e kishin parë atë, ashtu siç shihet qartë prej të gjithëve rrufeja në qiell. Gjithashtu, për ta nuk ishte lehtë ta injoronin deklaratën e Ungjillit: "Disa prej tyre, të cilët janë të qëndruar këtu, nuk do të vdesin derisa ta mos shohin Birin e Ademit duke hyrë në mbretërinë e vet". Prandaj, për shkak të interpretimit të gabueshëm e të palogjikshëm, ata besojnë se profecia e tij është plotësuar në formë të një vizioni. Mirëpo, kjo nuk është e vërtetë. Robët e devotshëm të Zotit gjithnjë paraqiten në vizionet e njerëzve të zgjedhur, sepse për vizion (keshf) nuk ka kusht ëndërre, por ata paraqiten edhe në zgjim. Pra, unë vetë jam dëshmitar se i kam përjetuar eksperimenta të këtij fenomeni.

Unë disa herë në Keshf (vizion që e sheh njeri i zgjuar) e kam parë Isain a.s, dhe jam takuar me disa profetë kur isha i zgjuar; unë gjithashtu e kam parë edhe Prijësin, Zotëriun dhe Udhëheqësin tonë, Profetin Hazret Muhammedin s.a.s. dhe kam biseduar me të në gjendje zgjimi - në një gjendje zgjimi aq të pastër që nuk ka pasur fare lidhje me gjumë apo me dremitje. Poashtu, jam takuar me disa të vdekur pranë varreve të tyre apo në vende të tjera, kur isha i zgjuar, dhe kam biseduar me ta. Unë shumë mirë e di se takime të tilla me të vdekurit në gjendje zgjimi janë të mundshme - jo vetëm që mund të takohemi, por edhe mund të bisedojmë dhe mund të shtrëngojmë dorë. Kjo

nuk ka ardhur; dhe se ata mendojnë se ai dispull është i fshehur në ndonjë mal dhe është duke pritur ardhjen e Masihut!

gjendje e zgjuarsisë nuk dallohet prej gjendjes së përgjithshme të zgjuarsisë kur është fjala për këto eksperiencia të tilla. Nganjëherë, njeriu e sheh se është në këtë botë dhe ka të njëjtët veshë, të njëjtët sy dhe të njëjtën gjuhë, por të menduarit thellë na tregon se jemi në një botë tjetër. Bota nuk e realizon këtë lloj ekaperience, sepse ajo është në gjendje mospërkujdesie. Eksperiencia e tillë është një dhuratë që vjen prej qiellit; kjo u jepet atyre, të cilëve u dhurohen shqisa të reja. Kjo është një e vërtetë - një e vërtetë absolute. Pra, nëse Jezeu në kohën e shkatërrimit të Jerusalemit i është paraqitur Gjonit në ëndërr, sadoqë ai e pa atë në gjendjen e zgjuarsisë, dhe sadoqë ai pat biseduar me të dhe pat shtrënguar dorën, prapëseprapë ky incident nuk ka asgjë të bëjë me profecinë. Fenomene të tilla shfaqen shpesh në botë, bile edhe sot. Nëse dëshiroj dhe vë vëmendjen në këtë fushë, unë me mëshirën e Allahut xh.sh. mund të shoh Jezeun apo disa profetë të tjerë në gjendjen e zgjuarsisë. Takimi i tillë nuk e plotëson profecinë e përmendur në Mateu 16:28.

Pra, realiteti qëndron në faktin se Jezeu e dinte se ai do të shpëtohet nga Kryqi dhe do të migrojë në ndonjë vend tjetër, se Allahu xh.sh. kurrsesi nuk do të lejojë që ai të vdesë apo të largohet nga kjo botë, derisa ai vetë me sytë e tij nuk do ta shehë shkatërrimin e jahudëve, dhe se ai nuk do të vdesë derisa frytet e Mbretërisë, e cila u dhurohet të zgjedhurve nga qielli, të mos realizohen. Prandaj, Jezeu e bëri këtë profeci që t'u jepte kënaqësi dhe satisfakcion nxënësve të tij se ata së shpejti do ta shohin këtë shenjë të mi se ata të cilët e ngritën shpatën kundër meje, do të vriten me shpata në kohën dhe në jetën dhe në prezencën time. Pra, nëse kjo evidencë ka ndonjë vlerë, atëherë për të krishterët nuk ka ndonjë evidencë më të madhe se kjo: se

Jezeu me gjuhën e vet e bën këtë profeci se disa prej tyre akoma do të jenë të gjallë kur ai do të vijë prapë.

Duhet mbajtur mend se Ungjilli lidhur me ardhjen e Jezeut i mban në vete dy lloje profecish: (1) Premtimi rreth ardhjes së tij në ditët e fundit; ardhja e tij ka karakter shpirtëror, dhe i ngjan ardhjes së dytë të profetit Elija në kohën e Jezeut. Pra, si Elija, ai ka ardhur në këtë epokë; dhe ai është unë, autori, një shërbëtor i njerëzimit, i cili në emër të Isait a.s., ka ardhur si Masihu i Premtuar. Në Ungjill Isai a.s. pat dhënë lajme rreth ardhjes sime.

Qoftë i bekuar ai, i cili për shkak të nderit që e ushqen ndaj Isait a.s., mendon me ndershmëri e me vërtetësi rreth ardhjes sime, dhe kështu e shpëton vetën nga pengimi. (2) Profeci të tjera lidhur me ardhjen e dytë të Masihut, që janë të përmendura në Ungjill, më të vërtetë, janë të përmendura si evidencë për atë jetë të Masihut që pas ngjarjes së Kryqit, me mëshirën e Zotit, mbeti e pacenuar; Allahu xh.sh. e shpëtoi robin e Tij të devotshëm e të zgjedhur nga vdekja e Kryqit, siç na tregon kjo profecia e lartëpërmendur. Të Krishterët janë në gabim kur i ngatërrojnë këto dy kontekste. Si rezultat i kësaj, ata janë tepër të hutuar dhe konfuz dhe ballafaqohen me shumë vështirësi. Shkurt, ajeti i Mateut 16:28 është evidencë shumë e rëndësishme në favor të shpëtimit të Isait a.s. nga Kryqi.

Poashtu, ndër dëshmitë e Ungjillit që na arritën, është edhe ajeti i Mateut: "Atëherë në qiell do të shfaqet shenja e Birit të njeriut; dhe atëherë të gjitha fiset e tokës do të vajtojnë, dhe ato do ta shohin Birin e njeriut duke ardhur në retë e qiellit me fuqi dhe me madhësi të madhe". (Mateu 24:30) Kuptimi i këtij ajeti është: Isai a.s. thotë se do të vijë një kohë kur nga qielli, d.m.th. me anë të fuqisë së Zotit xh.sh., do të krijohen do argumente dhe evidenca që do ta anulojnë dhe do ta bëjnë të pavlefshëm

besimin se Isai a.s. është Zot; besimin se ka vdekur në Kryq; besimin se ka shkuar në qiell dhe do të kthehet prapë; dhe se qielli do të japë dëshmi kundër gënjeshtres së atyre, të cilët e përgënjeshtroan atë dhe e mohuan atë si profet të vërtetë të Zotit, si p.sh. Jahuditë, të cilët për shkak të Kryqëzimit, mendonin se është person i mallkuar. Pra, do të zbulohet e vërteta dhe do të stabilizohet fakti se ai nuk vdiq në Kryq, andej nuk është as i mallkuar. Atëherë, të gjitha fiset dhe popujt që lidhur me statusin e tij kanë bërë ekzagjerime, do të pendohen për këtë gabim të tyre dhe do të vajtojnë; dhe se në të njëjtën kohë, kur kjo e vërtetë dhe ky fakt do të zbulohet dhe do të stabilizohet, njerëzit metaforikisht do ta shohin zbritjen e Isait a.s. në tokë, d.m.th. mu në ato ditë Masihu i Premtuar, i cili do të paraqitet në fuqinë e në shpirtin e Isait a.s., do të vijë me të gjitha shenjat e shkëlqyeshme dhe do të përkrahet me përkrahje qiellore dhe do të vijë me madhësi e me shkëlqim të madh dhe do të miratohet e pranohet.

Ky ajet më tutje sqaron se vendimi i Allahut personalitetin e Isait a.s. dhe ndodhitë e jetës së tij i bëri të atilla që një grup njerëzish e ndoqi rrugën e ekzagjerimit, ndërsa grupi tjetër e minimizoi statusin e tij. Kjo do të thotë se ka njerëz që Isanë a.s. e konsiderojnë qenie mbinjerëzore dhe thonë se ai ende nuk ka vdekur, por është i gjallë në qiell. Në anën tjetër, ka disa njerëz, të cilët thonë se ai pasi që vdiq në Kryq, u ringjallë dhe shkoi në qiell dhe në të gjitha fuqitë Hyjnore e shoqëron Allahun, jo vetëm kaq por ai është vetë Zot. Populli tjetër janë çifutë, të cilët thonë se ai u vra në Kryq, andej (nauzobillah) është bërë i mallkuar për të gjitha kohërat; ai është bërë pre e mllëfit e të zemërimit të amshueshëm; Zoti është i zemëruar dhe i pakënaqur me të dhe Ai e sheh atë me shikim armiqësie, sepse ai është

gënjeshhtar dhe mashtrues (nauzobillah), kafir dhe se nuk është i dërguari i Allahut. Këto ekzagjerime dhe nënçmime janë aq të padrejta sa që ishte e domosdoshme që Allahu ta pastronte dhe ta lartësonte profetin e tij të vërtetë nga të gjitha këto akuza të rrejshme. Pra, ajeti i lartëpërmendur i Ungjillit hedh dritë mbi këtë fakt. Deklarata se të gjitha fiset e tokës do të vajtojnë, tregon se të gjitha ato fise për të cilat aplikohet fjala "popull", do të vajtojnë atë ditë dhe do të ankohen, dhe vajtimi i tyre do të jetë i madh. Këtu, të krishterët duhet ta lexojnë ajetin me vëmendje të posaçme dhe duhet të mendojnë dhe të logjikojnë se kur paralajmërohet se të gjithë popujt do të vajtojnë, atëherë si mund të përjashtohen të krishterët nga vajtimi? A nuk janë ata një popull? Kur, sipas këtij ajeti edhe ata bëjnë pjesë në popujt që do të vajtojnë, atëherë përse nuk shqetësohen dhe mërziten për shpëtimin e tyre? Ky ajët tregon qart se kur shenja e Isait a.s. do të prarqitet në qiell, të gjithë popujt në tokë do të vajtojnë. Pra, njeriu, i cili thotë se nuk do të vuajë populli im, e përgënjeshtron Isanë a.s. Po, vetëm ata të cilët akoma janë në pakicë dhe nuk bëjnë pjesë në ata popuj që përmenden në paralajmërim, sepse nuk konsiderohet "popull". Dhe ai është Xhemati ynë, bile i vetmi xhemat që është jashtë rrethit e të ndikimit të profecisë, sepse ky Xhemat ka vetëm disa anëtarë dhe për këtë Xhemat nuk mund të aplikohet fjala "popull". Isai a.s. duke marrë diktim prej Allahut, paralajmëron se kur do të paraqitet një shenjë në qiell, popujt e tokës që përkah numri i tyre meritojnë të quhen "popull" apo "fis", do të vajtojnë pos atij Xhemati që për kah numri i anëtarëve nuk bën pjesë në atë grup për të cilin aplikohet fjala "popull". As të krishterët, as myslimanët, as çifutët dhe as ndonjë përgënjeshtrues nuk mund të përjashtohen nga kjo profeci. Vetëm Xhemati ynë është jashtë sferës së ndikimit të kësaj

profecie, sepse Allahu e mbolli këtë si një farë. Fjalët e profetit kurrsesi nuk mund të dalin të rrejshme. Kur flitet qart në profeci se të gjithë popujt e tokës do të vajtojnë, atëherë cili popull mund të deklarojë se është jashtë rrethit të profecisë? Isai a.s. në këtë ajet nuk e përmend ndonjë përjashtim. Mirëpo, ai xhemat apo grup që ende nuk ka arritur madhësinë e "fisit" apo të "popullit", përjashtohet nga profecia - siç është Xhemati ynë. Kjo profeci u plotësua tërësisht në këtë epokë, sepse e vërteta që sot është zbuluar lidhur me Hazret Isanë a.s., është bërë, pa dyshim, shkak vajtimi për të gjithë këta popuj, meqë është zbuluar gabimi i të gjithëve. Britma e të krishterëve se Isai a.s. është Zot, shndërrohet në psherëtime e në pikëllime. Këmbëngulja dhe insistimi i myslimanëve që ditë e natë tregojnë se Isai a.s. ka shkuar në qiell, shndërrohet në vajtim; dhe për sa u përket çifutëve, ata humbën gjithëçka.

Këtu duhet përmendur se në këtë ajet të lartëpërmendur thuhet se të gjithë popujt e tokës në atë kohë do të vajtojnë dhe do t'u mëshojnë gjoksave të tyre. Këtu, fjala "tokë" do të thotë Biladi Sham (Palestinë dhe Siri) prej nga burojnë këta tre popujt: çifutët - sepse ky është vendi i tyre origjinal dhe këtu kanë vend adhurimi; të krishterët - sepse Hazret Isai a.s. u paraqet në këtë vend dhe këtu lindi bashkësia e parë e krishtere; dhe myslimanët - meqë do ta trashëgojnë këtë vend deri në Ditën e-Fundit. Por, nëse fjalën "tokë" e marrim në kuptimin e saj të përgjithshëm, prapë nuk del ndonjë problem, sepse do të turpërohen të gjithë gënjeshtarët kur do të ekspozohet e vërteta.

Poashtu, ndër dëshmitë që kanë arritur te ne nëpërmjet Ungjillit, është ky ajet i poshtëshënuar nga Ungjilli Mateu:

"Dhe u çelën varret dhe shumë kufoma të njerëzve të devotshëm që ishin në gjumë, u ringjallën pas ringjalljes së

Hazret Isait a.s. dhe dolën jashtë varreve, të cilët i panë shumë njerëz të tjerë". (Mateu 27:52)

Nuk ka fije dyshimi se tregimi i përmendur në Ungjill se pas ringjalljes së Isait a.s., u ringjallën edhe njerëz të përshpirtshëm dhe dolën jashtë varreve dhe se shumë veta i panë ata, nuk bazohet mbi ndonjë fakt historik, sepse po të ngjante ashtu, Dita e Gjykimit do të ishte kryer në këtë botë dhe, në këtë rast, ajo që ishte ruajtur e fshehtë për provimin e besimit dhe të besnikërisë, do t'ua zbulohet të gjithëve. Kështu, imani nuk do të mbetej iman, dhe realiteti i botës vijuese do të bëhej një fakt i dukshëm në sy të çdo besimtari apo të mosbesimtari dhe kjo do të jetë një evidencë e qartë, siç është e qartë ekzistenca e hënës, e diellit, e natës dhe e ditës. Në këtë rast, edhe imani (besimi) nuk do të vlerësohej e as nuk do të ishte ndonjë send i çmueshëm për të cilën shpresohej të shpërblehet.

Nëse, në të vërtetë, të gjithë njerëzit dhe profetët izrailitë të së kalurës, numri i të cilëve arrin në qindra mijë, patën ringjallur në kohën e Kryqëzimit dhe kishin ardhur të gjallë në qytet, dhe nëse kjo mrekulli që mijëra profetë dhe qindra mijëra njerëz të përshpirtshëm janë ringjallur përnjëherë, ishte shfaqur, në realitet, për të vërtetuar se Masihu (Isai a.s.) është i vërtetë dhe është Zot, atëherë çifutët patën një rast të volitshëm t'i pyetnin profetët e ringjallur, njerëzit e përshpirtshëm dhe stërgjyshët e tyre të vdekur lidhur me Masihun, i cili pohonte se është Zot, dhe kërkonin prej tij ndonjë sqarim se ky Masih a në reletet është Zot apo është vetëm një gënjeshtar? Me sa duket, ata kurrësi nuk do të kishin lëshuar këtë rast, por medoemos do t'i kishin pyetur se ku qëndron pozita e Masihut? Sepse, çifutët do të dilnin shumë kureshtarë të bënin hulumtime, po të ringjalleshin të vdekurit. Pra, kur qindra mijëra të vdekur u ringjallën dhe hynë

në qytet e në çdo vendbanim të qytetit, atëherë si ishte e mundur që çifutët ta lëshonin këtë rast! Ata me siguri do t'i kishin pyetur jo vetëm një apo dy persona por mijëra persona. Dhe kur këta qindra mijëra të vdekur kishin hyrë në shtëpitë e tyre, do të ishte krijuar, me siguri, një zhurmë e madhe dhe në çdo shtëpi do të ishin zhvilluar biseda dhe diskutime dhe secili do t'i pyeste të vdekurit se a e konsideroni Zot këtë njeri, i cili quhet Jezeu Masih? Mirëpo, pas dëshmisë së të vdekurve, siç pritej, çifutët nuk e pranuan Masihun e as nuk iu zbutën zemrat e tyre, por, përkundrazi, bënë më të ashpër. Nga kjo, sa duket, del qart se të vdekurit nuk dhanë ndonjë dëshmi të mirë, por papritur patën thënë se ky njeri në pohimin e tij, se është Zot, është gënjeshtar dhe flet gënjeshtër kundër Zotit. Për këtë arsye, megjithëqë u ringjallën qindra mijëra profetë, të dërguar dhe njerëz të përshpirtshëm, çifutët nuk hoqën dorë nga djallëzitë e tyre. Ata pasi që e vranë Isanë a.s., iu drejtuan të tjerëve t'i vrasin. A mund të kuptohet që qindra mijëra njerëz të përshpirtshëm, të cilët prej kohës së Hazret Ademit e deri te Hazret Jahjaut kanë qenë në gjumë nëpër varret e asaj toke të shenjtë, të ringjallen dhe të vijnë në qytet për predikim dhe secili prej tyre duke qëndruar para njerëzve, të dëshmojë se Jezeu Masihu në të vërtetë është jo vetëm biri i Zotit por është edhe vetë Zot. Prandaj, adhurojeni atë dhe largoheni prej besimeve të mëparshme, përndryshe do të shkoni në xhehenem, të cilin ne vetë e kemi parë. Prapë, përkundër kësaj dëshmie të hapët dhe përkundër evidencave që lidhen me të pamurit dhe që kanë dalë nga goja e qindra mijëra të vdekurve të përshpirtshëm, çifutët nuk hoqën dorë nga mosbesimi i tyre! Vetëdija jonë nuk e pranon këtë. Pra, nëse qindra mijëra njerëz të përshpirtshëm, profetë dhe apostuj duke u ringjallur, kishin ardhur në qytet për të dhënë dëshminë e tyre,

ata, pa dyshim, kishin dhënë dëshmi të kundërt dhe kurrësi nuk e kishin vërtetuar se Jesu Masihu është biri i Zotit. Për këtë arsye, çifutët duke i dëgjuar dëshmitë e të vdekurve, u përforcuan në mosbesimin e tyre, dhe atë në vend që të besonin se Isai a.s. është Zot-siç dëshironte ai t'i bindë të besojnë se ai është Zot, e mohuan edhe profetizmin e tij.

Shkurt, besime dhe dogma të tilla janë shumë të dëmshme dhe sjellin ndikim negativ - besime si ky se Isai a.s. i kish ringjallur këta qindra mijëra të vdekur apo para kësaj kohe ndonjë të vdekur, sepse ringjallja e tyre nuk dha ndonjë shërbim për ndonjë qëllim të mirë. Kur njeriu pas një qëndrimi disa vitesh larg vendlindjes, kthehet në qytetin e vet, ai natyrisht del i etshëm t'ua tregojë njerëzve çudirat dhe ndodhitë e atij vendi dhe t'ua përmendë atyre përjetimet e veta të pazakonshme, e jo që të rrijë gojëmbyllur dhe të dalë memec kur pas një kohe të gjatë të ndarjes, takohet me bashkëvendasit e tij. Jo vetëm kështu, por në raste të tilla edhe njerëz të tjerë natyrisht dalin kureshtarë dhe vijnë të vrapaur te njeriu i tillë dhe shtrojnë pyetje rreth atij vendi dhe dëshirojnë të dëgjojnë për atë vend. Po, nëse ndodh rastësisht që një person i varfër dhe i rraskapitur paraqitet në vendin e tyre që në dukje shihet mjaft modest dhe i varfër, dhe pohon se është mbreti i atij vendi- kryeqytetin e të cilit e kanë parë këta, dhe deklaron se është mbreti më i larti prej shumë mbretërve të tjerë, atëherë, në raste të tilla, njerëzit patjetër i pyesin vizitorët e tillë se filani ka ardhur këto ditë në vendin tonë dhe veten e deklaron mbret të atij vendi- a në realitet ai është mbret i atij vendi apo jo? Mandaj, ata vizitorë, sipas observimit të tyre, ua tregojnë realitetin. Pra, në këtë situatë, ringjallja e të vdekurve nga dora e Isait a.s. do të ishte e besueshme dhe e dobishme vetëm atëherë kur dëshmia që ishte kërkuar prej tyre - kerkimi i së cilës qe e

natyrshme-të sillte ndonjë rezultat të dobishëm. Mirëpo, këtu nuk ngjau ashtu. Pra, me gjithë këtë imagjinatë se u ringjallën të vdekurit, duhet pa tjetër të imagjinohet se ata dhanë ndonjë dëshmi të dobishme në favor të Isait a.s. me të cilën vërtetohej vërtetësia e tij. Përkundrazi, ata dhanë një dëshmi të tillë që shtoi më shumë ngatërtime.

Do të ishte më mirë, sikur të përmendej ringjallja e disa shtazëve e jo njerëzve të vdekur! Një mrekulli e tillë do të kishte zgjidhur shumë probleme. P.sh. do të ishte shumë më e arsyeshme, po të ishte thënë se Isai a.s. i ka kthyer në jetë disa mijë dema, sepse me këtë rast nëse dikush shtronte pyetje se çfarë dobi patën sjellë ata, ne menjëherë mund të përgjigjeshim se ata ishin dema e ata s'kishin gjuhë të jepnin ndonjë dëshmi të favorshme apo jo të favorshme. Mirëpo, ata ishin qenie njerëzore që i rigjalli Isai a.s. Shifni, ju i ftoni disa Hindusë dhe i pyetni se nëse dhjetë apo njëzetë paraardhësit e tyre rikthehen në botë dhe japin dëshmi se filan religjion është i vërtetë, atëherë a do të kenë prapë dyshim lidhur me vërtetësinë e atij religjioni? Sigurisht, jo. Pra, të keni të qartë se nuk ka në botë njeri, i cili pas një zbulimi aq të qartë, ta mohojë të vërtetën dhe të dalë këmbëngulës në mosbesimin e tij. Më vjen keq të them se në trillimin e këtyre përrallave Sikët e vendit tonë dolën më të mirë se të krishterët. Sepse, ata treguan një mjeshtëri në trillimin e përrallave. Ata rrëfejnë se Guru i tyre, Baba Nanek, një herë e ringjalli një elefant. Kjo është një mrekulli e asi lloji që nuk mund t'u nënshtrohet akuzave të lartëpërmendura. Sepse, Sikët mund të thonë se elefanti a ka ndonjë gjuhë me të cilën mund të flasë dhe të japë dëshmi se Baba Naneku është i vërtetë apo është gënjeshtar. Shkurt, njerëz të thjeshtë të dhuruar me një inteligjencë të ulët, mund të kënaqen me mrekulli të tilla. Por,

njerëz të mençëm duke u bërë pre të akuzave e të kritikave të njerëzve të tjerë, shqetësohen e turpërohen. Ata turpërohen në ato kuvendime ku rrëfihen tregime të tilla qesharake. Tani, unë që kam një lidhje aq të fortë dashurie dhe admirimi me Isanë a.s. sa kanë këta të krishterë, bile më të fortë se ata, sepse ata nuk e dinë se kënd e lavdërojnë, por unë e di se kënd e lavdëroj se unë e kam parë atë. Pra, e zbuloj, tani, realitetin e kësaj dogme që është shkruar në Ungjijt se me rastin e Kryqëzimit u patën ringjallur të gjithë njerëzit e përshtpirtshëm e të devotshëm dhe patën hyrë në qytet.

Pra, duhet të jetë e qartë se ky ishte një Keshf (një lloj ëndërre të pastër), të cilin pas ngjarjes së Kryqëzimit, e kishin parë disa njerëz të përshtpirtshëm se gjoja të vdekurit e përshtpirtshëm janë ringjallur dhe kanë ardhur në qytet ku ata takohen me njerëz të tjerë. Ashtu siç ëndërrat interpretohen në Librat e Shenjtë të Allahut - si p.sh. ëndërra e Hazret Jusufit a.s. ka pasur një interpretim - kjo ëndërr gjithashtu ka pasur një shpjegim; dhe ky shpjegim ishte se Isai a.s nuk vdiq në Kryq dhe Allahu e shpëtoi nga vdekja e Kryqit. Nëse shtrohet pyetja se nga e kam këtë shpjegim, atëherë përgjigja vjen se ashtu kanë shkruar dijetarët e autorizuar të artit të shpjegimit të ëndërrave, dhe të gjithë interpretuesit kanë dhënë dëshmi për këtë. Unë këtu po shënoj një citat nga libri i një interpretuesi të autorizuar në artin e interpretimit të ëndërrave - nga libri "Tatirul Anam fi Tabiril Manam" shkruar nga Kutbuz Zaman Shejkh Abdul Ghani Al-Nablisi. Në faqen 289 të këtij libri shkruhet:

مَنْ رَأَى أَنَّ الْمَوْتَى وَبُؤَا مِنْ قُبُورِهِمْ وَرَجَعُوا إِلَى دُورِهِمْ

فَإِنَّهُ يُطْلَقُ مَنْ فِي السَّحْنِ

(تعطير الانام في تعبير المنام مصنفه قطب الزمان شيخ عبدالغنى النابلسي صفحه 289)

“Nëse dikush e sheh ëndërrën apo e sheh ndonjë Keshf se të vdekurit kanë dalë prej varreve dhe kanë ardhur nëpër shtëpitë e tyre, kjo shpjegohet se ndonjë i burgosuri do të lirohet nga burgu dhe do të shpëtohet nga dora e mizorëve”.

Konteksti tregon se ai i burgosuri do të jetë ndonjë person me pozitë të lartë e të madhërishtme. Tani, shifni se si ky interpretim në mënyrë të logjikshme i aplikohet Isait a.s. Njeriu menjëherë mund të kuptojë se ringjallja e të vdekurve të shenjtë dhe ardhja e tyre në qytet ishte me qëllim që të hidhet dritë mbi këtë fakt, që të mençurit mund të kuptojnë se Hazret Masihu ishte shpëtuar nga vdekja e Kryqit.

Poashtu, ka shumë referenca të tjera në Ungjill që tregojnë qart se Isai a.s nuk vdiq në Kryq, por duke u shpëtuar nga vdekja e Kryqit, ka emigruar në ndonjë vend tjetër. Mirëpo, unë mendoj se çka kam thënë gjerë më tani, mjafton për t'i bindur njerëzit e drejtë.

Është e mundur që në zemrat e disave të lindë pyetja se në Ungjill gjithashtu përmendet në mënyrë përsëritëse se Isai a.s. vdiq në Kryq e mandej u ringjall dhe shkoi në qiell. Përgjigjen e pyetjeve të tilla shkurtimisht e kam dhënë më parë. Mirëpo, mendoj se mjafton që edhe një herë të them se takimi i Isait a.s. pas ngjarjes së Kryqit, me nxënësit e tij, udhëtimi i tij për në Galil, të ngrënit bukë dhe kebab, shfaqja e plagave të veta, bujtja e tij një natë me nxënësit e tij në Emaus, ikja e tij e fshehtë nga juridiksioni i Pilatit, emigrimi i tij nga ai vend, siç ishte praktika e profetëve dhe udhëtimi i tij nën hijen e frikës - të gjitha këto ndodhi tregojnë se ai nuk vdiq në Kryq, sepse trupi i tij i ka ruajtur karakteristikat e qenies njerëzore dhe se nuk ka pësuar ndonjë ndryshim.

Aty, në Ungjill, nuk ka ndonjë evidencë që dikush e ka parë

atë duke u ngjitur në qiell; por sikur të kishte ndonjë evidencë të tillë, ajo prapë nuk do të ishte e vlefshme, sepse krijimi i bjeshkave nga rëra dhe zmadhimi i sendeve të imta është zanat dhe shprehi e hartuesëve të Ungjillit. P.sh. nëse ndodh që njëri hartues tha se Isai a.s. është biri i Zotit, tjetri mundohet ta bëjë atë plotë Zot, ndërsa i treti ia atribon atij të gjitha fuqitë e universit, dhe i katërti haptazi deklaron se ai është gjithçka dhe përveç atij nuk ka tjetër Zot. Shkurt, këto ekzagjerime i çojnë ata shumë larg realitetit. Shifni se si asaj ëndërre, ku është treguar se të vdekurit u ringjallën dhe erdhën në qytetin Jerusalemin e u takuan me njerëzit, i është dhënë interpretim fjalë për fjalë! Vërejni, si këtu një "pupël" është bërë një "sorrë", dhe nuk mbetet vetëm një sorrë, por miljona. Ku ekzistojnë aq shumë ekzagjerime, aty vështirë mund të zbulohet e vërteta. Është shumë me rëndësi të përmendet se në Ungjujt që konsiderohen Librat e Allahut, ka aq pohime absurde sa që nëse të gjitha veprimtaritë e Isait a.s. përmbledheshin në libra, këta libra nuk do të mund të zinin në botë. A këto teprime dhe ekzagjerime janë rrugë ndershmërie dhe vërtetësie! Nëse veprat e Isait a.s. kanë qenë aq të pakufizuara, atëherë si u bë e mundshme që u përmbledhën brenda tre viteve? Një vështirësi tjetër që paraqitet në këta Ungjuj, është se japin referenca të gabuara të disa librave të mëparshëm. Këta Ungjuj gjithashtu nuk shënojnë gjenealogjinë e saktë të Isait a.s. Këta hartuesë të Ungjujve, siç del nga leximi i Ungjujve, ishin njerëz kokëtrashë aq sa disa prej tyre Isanë e bënë lugat. Këta Ungjuj, poashtu, nga kohërat e mëherëshme janë të akuzuara se nuk qëndrojnë mbi bazën e shëndosh të teksteve të tyre, dhe ka edhe disa libra të tjerë që janë të shkruar në emër të ungjillit, andej s'kemi ndonjë arsye solide që të hudhen poshtë të gjitha deklaratat dhe përmbajtjet e

atyre librave, dhe përse të gjitha shkrimet e këtyre ungjijve të pranohen si të vërteta. Askush nuk mund të thotë se ungjijt e tjerë i përmbajnë në vete aq shumë ekzagjerime të pabaza se sa në këta katër Ungjijt. Është çudi se në një anë në këta libra thuhet se Isai a.s. ishte një person i drejtë dhe me karakter pa njollë, kurse në anën tjetër ai akuzohet me disa akuza që nuk janë të denja për ndonjë person të drejtë. P. sh. profetët izrailitë, sipas mësimit të Tevratit, martoheshin njëkohësisht me qindra gra me qëllim që të lindin më shumë njerëz të drejt, por ju kurrë s'do të kishit dëgjuar që një profet vuri një shembull të tillë të lirisë së vet që e lejoi një grua të papastër, immorale dhe kurvën e njohur të qytetit ta prekte trupin e tij me duart e saj, ta lyjë kokën e tij me vaj - nga parat e fituara në mënyrë joligjore (haramë) - dhe t'i fërkojë flokët e saj nëpër këmbët e tij, dhe se lejoi që një grua e papastër të bëjë gjithçka kjo, dhe ai nuk i tha "mos". Këtu, njeriu mund të shpëtojë nga dyshimi vetëm duke besuar dëlirësinë e Isait a.s. Prapëseprapë, një shembull i tillë nuk mund të jetë i dobishëm për të tjerë. Shkurt, këta ungjij i përmbajnë në vete shumë shkrime që dëshmojnë se këta nuk e kanë ruajtur formën e tyre origjinale, apo hartuesit e tyre janë persona të tjerë- jo dispujt. P. sh. a mund t'i përshkruhet Ungjillit Mateu fjalia "Dhe kjo është shumë mirë e njohur edhe sot ndër çifutët"? A nuk tregon kjo se shkruesi i ungjillit Mateu ishte ndonjë person tjetër, i cili ka jetuar në atë kohë kur Mateu vetë kishte vdekur? Mandej, i njëjti ungjill Mateu shkruan: "Mandej, ata (çifutë) u takuan me të vjetrit e tyre dhe u këshilluan me ta, ata ua dhanë rojtarëve sasi të madhe parash dhe u thanë që të japin këtë deklaratë: Nxënësit e tij kanë ardhur natën dhe e kanë vjedhur atë, kur ne ishim duke fjetur". (Mateu 28: 12-13)

Duhet të jeni të vetëdijshëm se sa të paarsyeshme dhe

irraconale janë këto deklarata. Nëse kjo do të thotë se çifutët dëshironin ta mbanin të fshehtë këtë fakt se Isai është ringjallur, dhe ata ua dhanë ryshvet rojtarëve me qëllim që kjo mrekulli e madhërishme të mos jetë e njohur, atëherë përse Isai a.s, detyra e të cilit ishte që ta proklamonte këtë mrekulli ndër çifutët, e mbajti të fshehtë - jo por i ndaloi edhe të tjerët ta zbulojnë këtë? Nëse thuhet se ai kishte frikë se do të zihej, unë do të thoja se çfarë frike kishte prej jahudëve kur dekreti i Allahut një herë ishte paraqitur për të, dhe ai, pasi që ishte vdekur, ishte ringjallur me një trup shpirtëror dhe të madhërishëm, sepse çifutët tani s'kanë pasur kurrfarë fuqie kundër tij; ai tani ishte përtej jetës së vdekshme? Vaj, në një anë shkruhet ringjallja e tij me një trup shpirtëror dhe të madhërishëm, takimi i tij me nxënësit, shkuarja e tij kah Galili dhe të ngjiturit e tij në qiell, parpë ai në çdo hap e ndien frikë prej çifutëve, ik fshehurazi nga ai vend që çifutët të mos e zbulojnë atë dhe për shpëtimin e vet bën një udhëtim të gjatë për në Galil dhe vazhdimisht i ndalon njerëzit ta rrëfejnë këtë ndodhi. A janë këto shenjat dhe rrugët e një trupi të madhërishëm? Jo, por e vërteta qëndron në faktin se ai nuk ishte ndonjë trup i ri e i madhërishëm - ai ishte i njëjti trup, me plagat e veta, i shpëtuar nga vdekja, meqë kishte frikë prej çifutëve, ai duke marrë masa paraprake e lëshoi atë vend. Të gjitha të thënat kundër kësaj është absurditet - që çifutët ua dhanë ryshvet rojtarëve që të japin dëshmi se nxënësit paskanë vjedhur kufomën, kur ata ishin duke fjetur. Nëse rojtarët kanë qenë në gjumë, si mësuan ata se u vodh trupi i Isait a.s.? A vetëm me anë të këtij fakti se kufoma e tij nuk gjendet në varrë, mund të fitojë njeriu ndonjë arsyetim se ai është ngjitur në qiell? A nuk ka shkaqe të tjera në botë që varre të mbeten të zbrazëta? Kjo ishte detyra e Masihut që në kohën e shkuarjes së tij në qiell, të

takonte me qindra çifutë dhe gjithashtu me Pilatin. Kujt i frikësohej ai me gjithë trupin e tij të madhërishtëm? Mirëpo, ai nuk e zbatoi këtë metodë, dhe kundërshtarëve të vet nuk ua dha ndonjë provë të lehtë. Përkundrazi, ai me një zemër plotë frike shkoi në Galil. Për këtë arsye, ne pozitivisht besojmë se megjithkëtë fakt se ai e la varrin, një çeli me dritare; dhe megjithkëtë fakt se ai fshehurazi u takua me nxënësit, nuk është e vërtetë se atij i ishte dhënë një trup i ri dhe i madhërishtëm, por ai kishte të njëjtin trup, me plagat e njëjta dhe me të njëjtën frikë që kishte ai në zemër nga çifutët se mos ta zënë atë. Prandaj, lexoni me kujdes Ungjillin Mateu, kap. 28, ajete 7-10. Këto ajete qartazi thonë se ato gra, të cilave dikush u tha se Isai është i gjallë dhe po shkon në Galil, dhe ai lajmëtari gjithashtu u tha që t'i lajmërojnë edhe nxënësit, u gëzuan pa dyshim, por u nisën me me zemër të thyer e me një gjendje të tmerrshme - ato ende frikësoheshin që të mos ndodhtë që Isai të zihet edhe një herë prej ndonjë çifuti të djallëzuar. Ajeti 9 tregon se kur këto gra ishin në rrugë për t'i lajmëruar nxënësit, Isai a.s. u takua me to dhe i përshëndeti ato. Ajeti 10 tregon se Isai a.s. u tha: Mos frikësoheni se do të zihem; ai iu lut atyre që t'i informojnë vëllezërit e tij që ata të gjithë të shkojnë në Galil,* se aty do të takohen me të, sepse s'mund të qëndroj këtu nga frika e armiqve.

Shkurt, nëse Isai a.s., me të vërtetë, pas vdekjes ishte ringjallur me një trup të madhërishtëm, ai kishte për detyrë që t'u jepte çifutëve provë për ringjalljen e tij. Por, ne e dimë se ai nuk

* Këtu, Isai a.s. nuk i ngushëlloi gratë me këto fjalë se është ringjallur me një trup të ri e të madhërishtëm, se askush tani nuk mund të ngrisë dorën kundër tij. Shkurt, ai nuk dha ndonjë provë për trupin e tij të madhërishtëm; përkundrazi, ai ua tregoi mishin dhe eshtrat e veta dhe vërtetoi se ka një trup normal dhe të vdekshëm.

veproi kështu. Është absurditet, pra, t'i akuzojmë çifutët se e penguan provën e ringjalljes së Isait a.s. Jo, Isai a.s. vetë nuk dha ndonjë provë të lehtë për ringjalljen e tij, përkundrazi duke ikur, duke ngrënë ushqim, duke fjetur dhe duke shfaqur plagat e veta, ai vetë dha provë se nuk vdiq në Kryq.

KAPITULLI II

EVIDENCAT NGA KUR'ANI I SHENJTË DHE NGA HADITHET LIDHUR ME SHPËTIMIN E ISAIT a.s.

Argumentet, të cilat tani jam duke shkruar në këtë kapitull, ndoshta dikujt i duken të pavlefshme të paraqiten para të krishterëve, sepse këta nuk e besojnë Kur'anin e as Hadithin (të thënat e profetit të shenjtë), por unë i përmend këto vetëm me qëllim se dëshiroj që këta të krishterë të informohen rreth një mrekullie të Kur'anit të Shenjtë dhe të Profetit tonë Hazret Muhammedit s.a.s. dhe që të marrin vesh se ato vërtetësi që janë zbuluar tani, ishin të përmendura para disa qindra vitesh nga Kur'ani i Shenjtë dhe nga Profeti ynë s.a.s. Pra, disa prej tyre po i shënoj këtu poshtë. Allahu xh.sh. në Kur'an thotë:

وَمَا قَتَلُوهُ وَمَا صَلَبُوهُ وَلَٰكِنْ شُبِّهَ لَهُمْ وَمَا قَتَلُوهُ يَقِينًا (النساء: 158)

Çifutët as nuk e vranë Isanë a.s. dhe as nuk e mbytnen atë në Kryq. Jo, por ata vetëm ranë në dyshim se Isai ka vdekur në Kryq. Ata s'kanë ndonjë provë e argument që i bind ata dhe me anën e të cili të binden zemrat e tyre se Isai a.s., me të vërtetë, vdiq në Kryq.

Në këto ajete, Allahu xh.sh. tregon se megjithë fakt se Isai a.s. në dukje ishte gozhduar në Kryq, dhe se çifutët ishin të vendosur ta mbytnin atë, prapëseprapë është një supozim i gabueshëm i çifutëve dhe i të krishterëve se Isai a.s. në realitet vdiq në Kryq. Jo, përkundrazi, Allahu xh.sh. krijoi do rrethana, të cilat e shpëtuan Isanë nga vdekja e Kryqit. Tani, duhet ta mbajmë drejtësinë, se çka kishte deklaruar Kur'ani i Shenjtë lidhur me

çifutët dhe të krishterët, më në fund doli e vërtetë. Hulumtimet e standardit shumë të lartë të kësaj kohe kanë vërtetuar se Isai a.s. në realitet qe shpëtuar nga vdekja e Kryqit. Studimi i librave tregon se çifutët kurrë nuk kanë qenë në pozitë t'i përgjigjeshin pyetjes: Si ishte e mundur që Isai a.s. të vdiste brenda dy apo tri orëve kur atij nuk ia thyen edhe eshtrat?

Kjo i shtyri çifutët ta fabrikojnë një arsytim tjetër - se ata e kanë vrarë Isanë me shpatë, ndërsa historia e vjetër hebraike nuk vërteton se Isai a.s. është vrarë me shpatë. Kjo është madhështia dhe fuqia e Allahut që u bë terr me qëllim që të shpëtohet Isai a.s. Erdhi një tërmet. Gruaja e Pilatit e pa një ëndërr. U afrua nata e ditës së Sabatit, kur ndalohej të mbetet në Kryq trupi i të dënuari. Zemra e magjistratit, për shkak të ëndërrës së tmerrshme, u prir që Isai të lirohet. Allahu xh. sh. njëkohësisht i krijoi të gjitha këto rrethana që të shpëtohet Isai a.s. Pos kësaj, Ai bëri që Isai të alivanoset me qëllim që të gjithë e konsiderojnë të vdekur. Kurse, duke i shfaqur shenja si tërmet etj, e futi frikën dhe tmerrin në zemrat e çifutëve, dhe poashtu frikën se mos të mbeten natës së Sabatit kufomat në Kryq. Përveç kësaj, çifutët duke e parë Isanë të alivanosur, menduan se është i vdekur. Ishte terr. Erdhi tërmet dhe u shfaq një shqetësim i madh. Ata, gjithashtu, u shqetësuan për shtëpitë e tyre - si do të ndiehen fëmijët në këtë terr dhe gjatë këtij tërmeti? Poashtu, zemrat e tyre u mbushën me frikë se nëse ky njeri (Isai) ishte gënjeshtar dhe kafir, siç patën besuar, atëherë përse po shfaqen këto shenja të tmerrshme - që nuk u shfaqën më parë. Ata ishin aq të shqetësuar sa që nuk ishin në pozitë të vërtetonin se a ka vdekur në realitet Isai a.s. apo si është gjendja e tij e vërtetë. Mirëpo, e tërë kjo ishte plani i Allahut për shpëtimin e Isait a.s. Për këtë flitet në këtë ajet:

وَلَكِنْ شِئَهُ لَهُمْ

"Çifutët nuk e vranë Isanë - Allahu bëri ashtu që ata të binden se e kanë vrarë".

Kjo rrethanë i shtyn besimtarët të kenë besim të fortë në Allah, se si Allahu mund t'i shpëtojë robët e Vet.

Ka edhe një ajet tjetër në Kur'an:

وَجِئَهَا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمِنَ الْمُقَرَّبِينَ (آل عمران : 46)

Emri i tij do të jetë Masih, Isa biri i Merjemes, i nderuari në këtë botë dhe në botën e paskësajme, dhe njeri ndër ata, të cilëve u është dhuruar afërsia e Allahut".

Kjo do të thotë se Isai a.s. jo vetëm që në këtë botë do të jetë i nderuar dhe i lartësuar, dhe do të gëzojë një pozitë të madhërishtme në sy të njerëzve të zakonshëm, por edhe në botën tjetër. Tani, është qart se Masihu nuk gëzoi ndonjë respekt dhe nderë në tokat e Herodit dhe të Pilatit. Përkundrazi, ai u nënçmua shumë. Mendimi se ai gjatë ardhjes së tij të dytë, do të nderohet dhe do të ketë respekt, është i pabazë dhe është vetëm një mashtrim. Një mendim i tillë është kundër Librave Hyjnor dhe kundër ligjit të amshueshëm të natyrës. Përveç kësaj, ky s'ka bile ndonjë provë. E vërteta, megjithëse, është se Isai a.s. duke shpëtuar nga populli i tij i mallkuar, erdhi në tokën e Panxhabit dhe e nderoi me vizitën e vet. Allahu xh.sh. në këtë tokë ia dhuroi një nderim të madh - këtu ai u takua me dhjetë fiset e humbura Izrailite. Siç duket, shumë izrailitë duke ardhur në këtë tokë, e kishin pranuar Budizmin, kurse disa u ishin dhënë idhujve të llojit më të ulët. Mirëpo, me ardhjen e Hazret Masihut në këtë vend, shumica prej tyre u kthyen në rrugë të drejtë. Meqë mësimet e Isait a.s. mbanin porosi që ata ta besojnë profetin e lajmëruar, ato dhjetë fise që duke ardhur në këtë vend sot quhen

Afgan dhe Kashmiri, e përqafuan fenë Islame. Pra, Isai a.s në këtë vend fitoi një pozitë dhe nderim të madh. Kohën e fundit u zbulua në këtë vend të Panxhabit një monedhë ku është shkruar në gjuhën pali emri i Isait a.s. Kjo monedhë i përket kohës së Isait a.s. Kjo tregon se Isai a.s. erdhi këtu dhe e fitoi një nderim mbretëror, dhe, sa duket, kjo monedhë me siguri qe lëshuar nga ai mbret i cili e kishte besuar Isanë a.s. Një monedhë tjetër është zbuluar me figurë të një njeri izrailit. Siç duket, edhe kjo është figura e Isait a.s. Kur'ani i Shenjtë ka edhe një ajet ku Allahu thotë:

"Isanë a.s. Allahu e bekoj ashtu që kudo shkon ai, do të jetë i bekuar."*

Pra, këto monedha tregojnë se ai kishte fituar nderin dhe pozitën të lartë prej Allahut, dhe se ai nuk vdiq derisa nuk fitoi madhështinë mbretërore.

Poashtu, Kur'ani i Shenjtë e përmban edhe këtë ajet:

وَمُطَهَّرَكَ مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا (آل عمران: 56)

"O Isa, unë do të të pastroj ty nga këto akuza. Unë do ta vërtetoj pafajsinë tënde dhe do t'i zhduk akuzat e ngritura nga çifutët e nga të krishterët". (Al-Imran 56)

Kjo ishte një profeci e madhe se çifutët do ta akuzojnë Isanë se ai duke u kryqëzuar, është bërë i mallkuar (nauzobillah), dhe kështu humbi dashurinë e Allahut, sepse zemra e Isait, siç tregon, sipas fjalorit, fjala "mallkim", u largua prej Allahut, prandaj filloi ta urrejë Atë. Zemra e tij u mbështoll në mbulesën e trashë të errësirës. Ai filloi t'i pëlqejë të këqijat dhe t'i urrejë të mirat. U

*

وَجَعَلَنِي مُبَارَكًا أَيْنَمَا كُنْتُ (مریم: 32)

larga dhe u këput prej Zotit dhe u strehua nën sundimin e Shejtanit. Aty ishte krijuar armiqtësi në mes tij e të Zotit"! E njëjta akuzë - se ai ishte i mallkuar - u ngrit prej të krishterëve, por të krishterët, përveç kësaj, i bashkojnë me budallëki dy çështje të kundërta: Ata thonë se Isai është biri i Zotit, por ata gjithashtu e akuzojnë të mallkuar, dhe, në anën tjetër, ata vetë pohojnë se ai që është i mallkuar, është Biri i errësirës dhe i Shejtanit apo vetë është Shejtan. Pra, këto ishin ato akuza të ndyta të ngritura kundër Isait a.s.; dhe në anën tjetër profecia e Kur'anit të Shenjtë "Unë do të të pastroj ty nga të gjitha akuzat", flet qart se do të vijë koha kur Allahu do ta pastrojë Isanë prej të gjitha akuzave. Dhe kjo është ajo kohë.

Pafajsia e Isait a.s., pa dyshim, u stabilizua në sy të njerëzve të mençëm me anë të dëshmisë së Profetit tonë dhe të Kur'anit të Shenjtë se të gjitha akuzat e ngritura kundër Isait janë të pabaza. Mirëpo, për t'i bindur njerëzit e thjeshtë, kjo dëshmi dhe kjo evidencë ishte e pakapshme, dhe një argument me natyrë shumë të lehtë. Prandaj, drejtësia Hyjnore kërkoi që si ishte e dukshme dhe e njohur ndodhia e kryqëzimit të Isait a.s., ashtu duhet të demonstrohet në mënyrë të dukshme pastërtia dhe dëlirësia e tij. Pafajsia e Isait a.s. nuk u vërtetua vetëm me anë të argumnteve, por kjo edhe u demonstrua në mënyrë shumë të prekshme. Sepse, qindra mijëra njerëz me sytë e tyre fizik e kanë parë varrin e tij në Srinagar, Kashmir të Indisë. Siç ai u kryqëzua në Golgotha, d.m.th. në vendin "sri", ashtu është zbuluar varri i tij në vendin *sri* d.m.th. Srinagar. Çfarë coincidence është kjo që të dyja vendet - vendi ku u kryqëzua Isai a.s. quhet Gilget (sri) dhe vendi ku në fund të shek.XIX është zbuluar varri i tij, quhet Gilget (sri). Siç duket, vendi i quajtur Gilget në Kashmir, shpreh kuptimin e fjalës *sri*. Ky fshat, me sa duket, ishte themeluar në kohën e Isait a.s.,

dhe si përkujtimore lokale për ta përkujtuar ndodhinë e Kryqëzimit, ishte pagëzuar me emrin Gilget, *sri*, si Lhasa që do të thotë "Qyteti i atij që adhurohet"; kjo është fjalë hebraike, dhe ky qytet gjithashtu ishte ndërtuar në kohën e Isait a.s.

Raportet e besueshme të Hadithëve tregojnë se Profeti i shenjtë s.a.s. ka thënë se Isai a.s. ka jetuar 125 vjet (vite lunare-përkthyesi). Pos kësaj, të gjitha sektet e fesë Islame pranojnë se Isai a.s. kishte dy cilësi unike - që nuk gjenden te ndonjë profet tjetër, dhe ato janë: (1) ai ka jetuar 125 vjet; (2) ai ka udhëtuar nëpër shumë vende të botës dhe për këtë arsye është pagëzuar me emrin "Masih" - profet shëtites.

Është evidente, tani, se nëse ai ishte ngjitur në qiell në moshën 33 vjeçare, ky raport se ka jetuar 125 vjet, nuk mund të jetë i vërtetë, as nuk do të ishte e mundur për të që në një jetë aq të shkurtër të udhëtonte nëpër shumë vende të botës. Dhe këto raporte jo vetëm që gjenden në librat më autentikë të Hadithit, por janë bërë aq shumë të njohura ndër sektet e fesë Islame sa që nuk mund të përfytyrohet diçka tjetër.

Në Kenzul-Ummal (vol 2) që është një Libër komprehenciv i Hadithëve, ka një hadith në faqen 34, të cilin e rrëfen ebu Hurera: Allahu i diktoi Isait:

أَوْحَى اللَّهُ تَعَالَى إِلَى عِيسَى أَنْ يَأْتِيَ عِيسَى إِنْثِقِلُ
مِنْ مَكَانٍ إِلَى مَكَانٍ لَعَلَّاهُ تَعَرَّفَ فَتَوَدَّى

O Isa, shko nga një vend në vendin tjetër që të mos njihesh dhe të mos persekutohesh".

Poashtu, në të njëjtin Libër rrëfëhet nga Hazret Xhabiri:

كَانَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ يَسِيرُ فَإِذَا أَمْسَى أَكَلَ بَقْلَ الصَّخْرَاءِ
وَيَشْرَبُ الْمَاءَ الْقِرَاحَ

"Hazret Isai a.s. gjithmonë bënte shëti dhe shkonte nga një vend në të tjetrin, dhe kudo i binte nata, ai ushqej me perime pylllore dhe pinte ujë të pastër".(vol 2,f.71)

Prapë, në këtë Libër, është një raport nga Abdullahu bin Omer:

قَالَ أَحَبُّ شَيْءٍ إِلَى اللَّهِ الْغُرَبَاءُ قِيلَ أَيُّ شَيْءٍ الْغُرَبَاءُ -

قَالَ الَّذِينَ يَفِرُّونَ بِدِينِهِمْ وَ يَحْتَمِعُونَ إِلَى عِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ

"Profeti i shenjtë ka deklaruar se më të dashurit në oborrin e Allahut do të jenë ata që janë të varfër. Iu shtrua pyetja se çka do të thotë "të varfër"? A janë ata të cilët, si Isai a.s., duke e bartur besimin e tyre, largohen prej vendit të tyre ...?"

(vol 2, f.51)

KAPITULLI III

EVIDENCAT NGA LIBRAT E MEDICINËS

Një dëshmi e një vlere të madhe që ka të bëjë me shpëtimin e Isait a.s. nga vdekja e Kryqit, të cilën domosdo e pranon njeriu, është një preparat farmaceutik që në qindra libra të medicinës njihet me emrin *Melhem i Isa* apo "Melhem i Isait". Disa prej këtyre librave janë të përpiluar nga autorët e krishter, disa nga autorët megjysë apo çifutë, disa nga autorët mysliman. Shumica prej këtyre librave janë shumë të vjetër. Hulumtimi tregon se në fillim ky preparat u bë i njohur ndër qindra mijëra njerëz nëpër mes traditës orale. Më vonë, ata e shënuan në libra. Pikë së pari, pas pak kohe të ngjarjes së Kryqit në vetë jetën e Isait, ishte përpiluar një vepër farmaceutike në gjuhën latine ku përshkruhet se ky preparat që përgatitur për plagat e Isait a.s. Pastaj, kjo vepër u përkthye në shumë gjuhë të ndryshme, e në kohën e Mamun al- Rashidit u përkthye edhe në gjuhën arabe. Përveç kësaj, ky është rezultat i çuditshëm i intervenimit Hyjnor se mjekët eminent të të gjitha religjioneve - të krishterizmit, të Megjysit, të Çifutizmit apo të Islamit - e kanë përmendur këtë preparat në librat e tyre, dhe kanë shkruar se ky preparat ishte përgatitur për plagat e Isait a.s nga nxënësit e tij. Studimi i librave të farmakologjisë tregon se kjo preparat është mjaft i dobishëm në shërimin e plagave që shkaktohen nga ndonjë goditje apo rrëzimi, dhe për ndaljen e gjakderdhjes. Meqë në përmbytjen e këtij preparati ka edhe "myrr", plaga mbetet sterile. Ky melhem është i dobishëm edhe në rastin e murtajes; dhe është i dobishëm për xhunga dhe për çfarëdo lloji ulceri.

Kjo, megjithëse, nuk është e qartë se këtë preparat a e përgatiti vetë Isai a.s. sipas diktimit hyjnor, pasi që përjetoi dhembje në Kryq, apo është përgatitur më vonë me konsultimin e mjekëve. Disa pjesë përbërëse të këtij melhemi janë specifike, veçanërisht "myrri" që është përmendur edhe në Tevrat. Pra, brenda disa ditëve me anë të përdorimit të këtij melhemi plagat e Isait u shëruan. Brenda tri ditëve ai u përmirësua aq shumë sa që mundi të udhëtojë me këmbë 70 mila prej Jerusalemit për në Galil. Pra, mjafton ta lavdërojmë ndikimin e këtij preparati me këto fjalë se Masihu i shëronte të tjerët, kurse ky preparat e shëroi vetë Masihun. Librat ku është shënuar ky preparat, janë më shumë se një mijë. T'i përmendim të gjithë, kërkon një zgjatje. Me që ky preparat është shumë i njohur te mjekët grekë, andaj nuk e shoh të nevojshme t'i përmend këtu të gjithë librat. Unë këtu poshtë i shënoj vetëm disa prej këtyre librave që gjenden këtu:

**LISTA E LIBRAVE TË MEDICINËS KU ËSHTË
PËRMENDUR "MELHEMI ISA" DHE SE KY MELHEM
ISHTE PËRGADITUR PËR ISANË, PËR PLAGAT E
TRUPIT TË TIJ**

Kanuni, nga Sheikul Reis Bu Ali Sina, Vol.III, f.133

Sharah Kanuni, nga Allama Kutbud Din Shirazi, Vol.III

Kamil us-Sana, nga Ali bin Ali Abbas Ali-Mexhusi, Vol.3, f.602

Kitab Mexhmua Bekai, Muhammad Ismaili, Mukhatib ez Khakan nga
Khitab pidr Muhammad Baka Khani, Vol. II, f. 497

Kitab Tezkira Ulul Elbab, nga Sheik Daud ur-Zerir ul- Entaki, f. 303

Karabadini Rumi, i përpiluar në kohën e Isait dhe e përkthyer në
arabisht nën sundimin e Mamun-ur-Rashidit, shifni sëmundjet e
lëkurës

Umdatul-Mohtaxh, nga Ahmad bin Hasan al-Rashidi al-Hakim. Në

këtë libër melhemi Isa dhe barna tjera janë marrë nga një qind apo më shumë libra, dhe të gjithë këta libra janë gjuhën frenge.

Karabadini, në persishte nga Hakim Muhammad Akbar Arzani - Sëmundjet e lëkurës.

Shifaul Askani, VOL. II, f. 230

Miratush Shefa, nga Hakim Nahto Shah - (dorëshkrimi) Sëmundjet e lëkurës.

Zekhira Khevarzami Shahi, sëmundjet e lëkurës.

Sharah Kanun Gilani, Vol. III.

Sharah Kanun Kershi, Vol. III.

Karabadini, nga Ulvi Khani, Sëmundjet e lëkurës.

Ilaxhul amraz, nga Hakim Muhammad Sharif Khan Sahibi, f. 893

Karabadin Junani, sëmundjet e lëkurës.

Tohfatul Momenin, komentimi i Makhzanal Advija, f. 713

Muhit fit-Tib, f. 367

Aksiri Azem, Vol. IV, nga Hakim Muhammad Azem Khan Sahibi, Al-Mukhatab ba Nazimi Xhihan, f. 331

Karabadini, nga Masumi ul-Masum bin Karimud Din al-Shustri Shirazi.

Ixhala Nafia, Muhammad Sharif Dehlvi, f. 410

Tibi Shibri, i njohur me emrin Lavami Shibrija, nga Sajed Husen Shibr Kazimi, f. 471

Makhzeni Sulejmani, përkthimi i Aksiri Arabi, f. 599, nga Muhammad Shams-ud-Din Sahibi nga Bahavalpuri.

Shifaul Amraz, i përkthyer nga Molana Al-Hakim Muhammad Nur Karimi, 282

Kitab Al-Tib Dara Shakohi, nga Nur-ud-Din Muhammad Abdul Hakimi, Ejnul Mulk Al Shirazi, f. 360

Minhaxh-ud-Dukan ba Dastur ul- ajan fi Amal va Tarkib al-Nafia lil-Abdan, nga Aflatuni Zamana va Reis Avana Abdul Mina ibn Abi Nasr

ul-Atta Al-Israili Al-Haruni (çifut), f.86

Zubda tut-Tib, nga Sejedul- Imam Abu Ibrahim Ismail bin Hasnul Huseni al- Xherxhani, f. 182

Tibi Akbar, nga Muhammad Akbar Arzani, f. 242

Mizan ul- Tib, nga Muhammad Akbar Arzani, f. 152

Sadidi, nga Reis -ul- Mutakallem in Imamul Muhakekin Al- *Sadid Al-Kazruni*, Vol. II, f. 283

Hadi Kabir, nga Ibn Zakarija, Sëmundjet e lëkurës.

Karabadini, nga Ibni Talmizi, Sëmundjet e lëkurës.

Karabadini, nga Ibni Abi Sadik, Sëmundjet e lëkurës.

Këta janë ata libra të cilët i kemi përmendur sa për ilustrim. Njerëzit e shkolluar, veçanërisht mjekët, dinë se shumë prej këtyre librave në të kaluarën studijoheshin nëpër shkolla të rëndësishme nën sundimin e myslimanëve; edhe dijetarët evropian gjithashtu i studijonin këta libra. Është një fakt, dhe nuk ka aspak ekzagjerim lidhur me këtë, se në çdo shekull miliona njerëz njoftoheshin me këta libra, dhe qindra mijëra i kanë lexuar që nga fillimi e gjerë në fund. Unë mund të pohoj se nuk ka asnjë njeri i shkolluar prej njerëzve të shkolluar të Europës dhe të Azisë që nuk është i njoftuar me emrat e disa prej këtyre librave të rëndësishëm, të cilat janë të përmendur në këtë listë të lartëshënuar. Kur Spanja dhe Kastmonia dhe Shantrin ishin qendra universitare, Kanuni i Bu Ali Sinait, një vepër e madhërishtme medicinale ku përmendet melhemi Isa dhe libra të tjerë siç janë Shifa, Isharat dhe Basharat që i përkasin shkencës, astronomisë dhe filozofisë, studijoheshin me ëndje prej evropianëve. Poashtu, mësoheshin veprat e Abu Nasr Farabiut, të Abu Rihan Israilit, të Thabit bin Kurrahut dhe të Hunen bin Is-hakut etj. - të gjithë ishin yjtë ndriçues të diturisë - dhe

përkthimet e tyre të bëra nga gjuha greke. Përkthimet e tyre, me siguri, edhe sot do të ekzistojnë në ndonjë pjesë të Europës. Meqë, mbretërit mysliman dëshironin përziemërsisht që t'i japin përkrahje dhe zgjerim medicinës, ata kanë bërë përkthime të librave më të mirë grek; dhe autoriteti suprem i Kilafetit qëndroi për një kohë të gjatë në mesin e atyre mbretërve që më shumë dëshironin ekspansionin e diturisë se sa ekspansionin e sundimit të tyre. Për këtë arsye, ata jo vetëm që i kanë përkthyer libra grek në gjuhën arabe, por i kanë ftuar nga India Pandet e njohur duke ua ofruar rroga të mëdha, që t'i përkthejnë vepra të mëdha të medicinës dhe të shkencës. Pra, një ndër mirënjohjet e tyre të mëdha ndaj kërkimtarëve të së vërtetës, është kjo se ata u munduan që të përkthehen veprat medicinale latine dhe greke ku përmendet "Melhemi Isa" dhe ku është shkruar një mbishkrim se ky melhem ishte përgatitur për plagat e Isait a.s. Kur dijetarët e epokës islamike, siç ishin Thabit bin Kurrah dhe Hunen bin Ishaku, të cilët pos medicinës, shkencës dhe filozofisë, e përvetsonin për bukuri edhe gjuhën greke, dhe kur e kanë përkthyer "Karabadinin" ku përmendet "Melhemi Isa", e kanë lënë në gjuhën arabe një fjalë "Shlekha" që është fjalë greke (shi), me qëllim që të përjetohet se libri është përkthim i një vepre medicinale greke. Për këtë arsye, në shumë libra do të gjeni fjalën "Shlekha".

Përveç kësaj, duhet të theksohet se megjithëse monedha të vjetra kanë një vlerë të madhe, sepse me anë të tyre zbulohen shumë fshehtësi historike, prapëseprapë librat e vjetër, të cilët gjatë të gjitha kohërave kanë qenë të njohur ndër miliona njerëz dhe të cilët studijoheshin në qendra të mëdha shkollimi dhe që ende studijohen për qëllime shkencore, janë mijëra herë më të dobishëm dhe të vlershëm se monedhat dhe mbishkrimet e vjetra.

Sepse, në rastin e monedhave dhe të mbishkrimeve, ekziston mundësia e mashtrimit. Mirëpo, ata libra të lexueshëm, të cilët u banë të njohur në kohën e hartimit të tyre, kanë qenë të njohur tek miljona njerëz dhe që janë të ruajtur e të mbrojtur prej të gjithë popujve dhe që ruhen edhe sot, janë dëshmi aq të vlershme sa që monedhat dhe mbishkrimet s'mund fare të krahasohen me ta. Nëse dikush ka mundësi, le të paraqesë e të përmendë ndonjë monedhë apo mbishkrim që ka fitur një publicitet aq të madh sa fitoi Kanuni i Bu Ali Sinait. Shkurt, "Melhemi Isa" është një evidencë mjaftë e rëndësishme për hulumtuesit e së vërtetës. Nëse kjo evidencë hudhet poshtë, atëherë të gjitha dëshmitë historike do të jenë të papranueshme, sepse përveç faktit se numri i atyre librave në të cilët përmendet "Melhemi Isa" arrin më shumë se një mijë, ata libra dhe autorët e tyre njihen prej miljona njerëzve. Ai i cili nuk i jep peshë kësaj dëshmie të qartë dhe të madhërishtme, do të dalë armiku i historisë. A mund ta hedhë poshtë ai këtë dëshmi të fortë? A mund të dyshojmë rreth kësaj dëshmie të rëndë që është përhapur në Europë e në Azi dhe që është rezultat i shkrimeve të filozofëve më eminent të myslimanëve, të të krishterëve, të çifutëve dhe të megjusëve?

O kërkimtarë të drejtë dhe të sinqertë! Vraponi në drejtim të kësaj dëshmie të shkëlqyeshme dhe mendoni rreth kësaj. A meritojnë evidenca dhe dëshmi të tilla ndriçuese të injorohen? A do të jetë e udhës që të mos fitohet drita nga ky diell i vërtetësisë? Është absurditet të mendosh se ndoshta Isai a.s. ka mundur të plagosej para se të bëhej profet apo në kohën e profetizmit të vet por jo në Kryq dhe se duart apo këmbët e tij morën lëndime nga shkaqet e tjera siç p.sh. ka mundur të rrëzohej nga çatia, dhe ky melhem që përgatitur për plaga të tilla. Është një mendim absurd, sepse para kohës së profetizmit të tij,

nuk ka pasur nxënës, ndërsa bashkë me përmendimin e këtij preparati përmenden edhe nxënsësit. Fjala "Shlekha" që është një fjalë greke, ende ruhet në këta libra. Para kohës së Profetizmit të tij, Isai nuk gëzonte ndonjë respekt dhe fam që të ruheshin ngjarjet e jetës së tij. Koha e profetizmit të tij zgjati vetëm tri vjet e gjysmë, dhe gjatë kësaj kohe nuk është përmendur ndonjë lëndim apo fatkeqësi e jetës së tij, përveç ngjarjes së Kryqit. Prapë, nëse dikush është i mendimit se Isai a.s. ishte lënduar për shkaqe të tjera, atëherë ai ka për detyrë ta sjellë dëshminë, sepse ngjarja, të cilën e paraqesim ne, është një ngjarje e vërtetuar dhe e pranuar në mënyrë që as çifutët e as të krishterët nuk janë në gjendje ta mohojnë atë – dhe ajo është ngjarja e Kryqit. Mendimi dhe idea se Isai a.s. kishte marrë plaga nga ndonjë shkak tjetër, nuk është e shënuar në ndonjë shkrim historik. Të kesh një mendim dhe ide të tillë do të thotë të devijohesh me vetëdije të plotë nga rruga e vërtetësisë. Dëshmia që është paraqitur, nuk është e atillë që të refuzohet dhe të hudhet poshtë për shkak të këtyre mendimeve dhe imagjinatave absurde.

Ka edhe sot disa dorëshkrime të atilla. Unë vetë e kam një dorëshkrim të vjetër të Kanunit të Bu Ali Sinait të asaj kohe. Prandaj, do të ishte një padrejtësi e madhe dhe do të ishte si vrasja e vërtetësisë, që të hudhet poshtë një dëshmi e tejdukshme. Duhet të mendoni në mënyrë përsëritëse rreth kësaj dhe vëzhgoni thellësisht se këta libra edhe sot gjenden në bibliotekat e Megjusëve, të Çifutëve, të të Krishterëve, të arabëve, të persianëve, të grekëve, të latinëve, të gjermanëve, të francezëve dhe të vendeve të tjera të Europës dhe të Azisë. A është e udhës që të mbyllim sytë nga dëshmia si kjo - shkëlqimi i së cilës i verbron sytë e mohuesit? Po të ishin të përpiluara këta libra nga vetëm autorët mysliman dhe po të mbeteshin vetëm në

dispozicionin e myslimanëve, ndoshta do të ekzistonin do persona, të cilët ngutasi do të konkludonin se myslimanët i kanë fabrikuar këto të dhëna dhe këto argumente dhe i kanë shënuar në librat e tyre me qëllim që ta sulmojnë besimin e të Krishterëve. Mirëpo, një mendim i tillë, përveç shkaqeve të tjera që unë do t'i shkruaj shkurtimisht, është jo i drejtë dhe i pabazë. Myslimanët kurrë nuk mund ta fabrikonin këtë pohim, sepse ata vetë e mbajnë këtë besim si të krishterët se Isai a.s. fill pas ngjarjes së Kryqit, shkoi në qiell. Jo vetëm kaq, por myslimanët fare nuk janë të mendimit se Isai a.s ishte kryqëzuar apo kishte marrë lëndime për shkak të Kryqit. Pra, si është e mundur që ata me vetëdije ta trillonin një dëshmi që vetë i kundërvihet besimit të tyre? Përveç kësaj, Islami nuk ekzistonte fare në atë kohë kur ende nuk kanë qenë të shkruar këta libra medicinale në gjuhën latine dhe greke dhe të cilët kanë qenë shumë të njohur te qindra miljona njerëz dhe ku është përmendur ky preparat "Melhemi Isa" me sqarim se këtë preparat e përgatitën nxënësit e tij për shërimin e plagave të Isait a.s. Dhe këta popuj, të krishterët, çifutët, myslimanët dhe megjusët, kanë qenë kundërshtarë religjioz të njeri-tjetrit. Pra, fakti se këta të gjithë e kanë shënuar këtë melhem në librat e tyre, dhe fakti se duke e përmendur këtë melhem, ata fare nuk e konsideruan fenë e tyre respektive, është një dëshmi dhe argument aq i qartë sa që asnjë popull dhe asnjë sekt nuk mund ta mohojë këtë. Mirëpo, derisa nuk erdhi ajo kohë që ishte koha e ardhjes së Masihut të Premtuar, këtyre popujve nuk iu ra ndërmend të shfrytëzonin ndonjë dobi historike nga ky preparat që është përmendur në qindra libra dhe që është i njohur te miljona njerëzit e popujve të ndryshëm. Ne, pra, në këtë rast s'kemi alternativë tjetër pos të themi se ky ishte vendimi i Allahut që ajo armë e fortë dhe e shkëlqyeshme dhe ai argument

që e bart të vërtetën dhe që e çrrënjëson besimin krishtere të Kryqit, duhet të paraqitet para botës me anë të Masihut të Premtuar; sepse Profeti i shenjtë i Zotit pat paralajmëruar se feja e krishtere nuk do të rrënohet as nuk do të pengohet përparimi i saj derisa të mos paraqitet në botë Masihi i Premtuar. Masihi i Premtuar do të jetë ai me duart e të cilit do të bëhet "Thyrja e Kryqit". Ky paralajmërim e përmbante në vete këtë fakt se në kohën e paraqitjes së Masihut të Premtuar me ndihmën e Allahut do të shfaqen në botë ato rrethana dhe shkaqe me anën e të cilave do të zbulohet realiteti i Kryqit. Mandaj, do të vijë koha kur besimi i Kryqit do të marrë fund - jo me anë të luftës apo të dhunës, por me anë të mjeteve qiellore që do të manifestohen në botë në formë të argumenteve dhe të zbulimeve. Ky është kuptimi i vërtetë i Hadithit që është përmendur në Bukhari e në përmbledhje të tjera. Pra, ishte e pashmangshme që qielli të mos i zbulonte këto argumente dhe këto dëshmi përfundimtare deri te koha e ardhjes së Masihut të Premtuar. Pra, ashtu ngjau. Tani, meqë është paraqitur ai Masihi i Premtuar, do të hapen sytë e çdo personi dhe njerëzit do të vëzhgojnë, sepse Masihi i Allahut ka ardhur. Duhet, tani, të mprehen mendjet; zemrat duhet të jenë të kujdeshme; pendat duhet të përforcohen dhe të gjithë duhet të ngjishen; shpirtërave të drejtë do t'u jipet mendjemprhtësia dhe secilit personi të urtë do t'i jipet arsyeja. Sepse, çka shkëlqehet në qiell, e ndriçon edhe tokën. Fatbardh është ai, i cili merr pjesë nga kjo dritë! Siç piqen frutet në kohën e tyre, ashtu zbret edhe drita në kohën e vet. Askush nuk mund ta sjellë atë më herët se vetëzbritja e saj, as nuk mund ta nadalojë atë kur zbret ajo. Mirëpo, duhet patjetër të paraqiten grindje dhe diferenca. Fundi i fundit, e vërteta do të dalë fitimtare dhe do të triumfojë, sepse kjo nuk është punë njerëzore. Njeriu s'ka dorë në këtë, por është

puna e atij Allahu, i cili ndërron stinët, rrotullon kohërat dhe e shndërron natën në ditë dhe ditën në natë. Ai krijon edhe errësirën, por, megjithkëtë, e dashuron dritën. Ai lejon që Shirku (Besim politeist) të përhapet në botë, por e dashron Tohidin (besim se Zoti është Një). Ai nuk dëshiron që madhështia e Tij t'i jipet dikujt tjetër. Prej se është krijuar njeriu e deri tek asgjësimi i tij, ekziston dhe do të ekzistojë ligji i Allahut se Ai gjithnjë i jep përkrahje Tohidit. Të gjithë profetët e Allahut që kanë ardhur në botë, kanë ardhur që t'i largojnë njerëzit nga adhurimi i qenieve të tjera dhe që të stabilizohet në tokë vetëm adhurimi i Allahut, dhe ata kanë bërë shërbim që në tokë të ndriçohet e të përforcohet formula: S'ka Zot tjetër, pos Allahut Një" ashtu siç ndriçohet kjo në qiell. Pra, më i madhi prej tyre ishte ai, i cili bëri më së miri që kjo formulë të ndriçohet me gjithë shkëlqimin e saj; i cili më së pari zbuloi dobësinë e zotërave fals dhe vërtetoi pavlefshmërinë e tyre me anë të argumenteve dhe të arsyeve, dhe pasi që e pat vërtetuar gjithçka, ai e la këtë si përkujtim të fitorës së tij vendimtare në formë të kësaj formuleje:

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ

"S'ka Zot tjetër pos Allahut dhe Muhammadi është profeti i Tij"

Ai nuk e shqiptoi këtë formulë "S'ka Zot tjetër pos Allahut" si një thënie boshe, por ai së pari solli argumente; dhe zbuloi të metat dhe dobësitë e zotërave fals dhe mandej i ftoi njerëzit që të shohin se s'ka Zot tjetër pos Allahut, i cili i theu të gjitha fuqitë e tyre dhe i copëtoi e shkatërroi krenarinë e tyre. Prandaj, për ta përkujtuar këtë fakt të vërtetuar, ai mësoi këtë formulë:

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ

"S'ka Zot tjetër pos Allahut dhe Muhammadi është profeti i Tij".

KAPITULLI IV

EVIDENCAT NGA LIBRAT E HISTORISË

Meqë ky kapitull vijues përbëhet prej evidencave të llojeve të ndryshme, ndahet, për shkak të qartësisë së vazhdimësisë, në disa seksione të cilat shënohen poshtë:

SEKSIONI I

Evidencat nga librat islamik ku përmendet udhëtimi i Isait a.s.

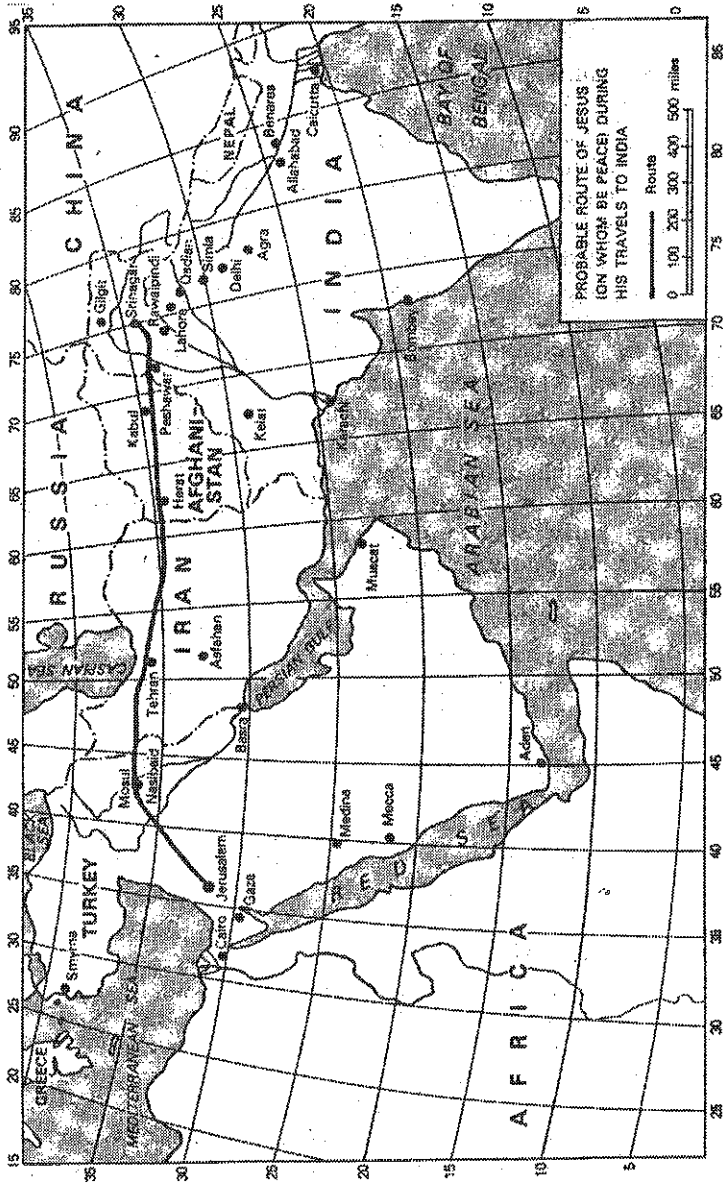
Në librin *Rauzatus Safa* që është një libër i njohur historik, në faqen 130-135, mban një raport në gjuhën persiane, përkthimi i të cilit me shkurtesë jipet këtu poshtë:

" Hazret Isai a.s. u pagëzua me emrin Masih, sepse ai ka qenë një udhëtar i madh. Ai mbante një shallë leshi në kokë dhe një mantel leshi në trup. Në dorë mbante një shkop dhe udhëtonte vendi në vend dhe qyteti në qytet. Flente aty ku i binte nata. Hante perime të xhunglës dhe pinte ujë të xhunglës dhe udhëtonte këmbë. Një herë, nxënësit e tij, gjatë një udhëtimi të tij, ia blejtën një kalë. Ai një ditë bëri udhëtim me atë kalë, por e ktheu se nuk mundi t'ia furnizojë ushqim kalit. Ai duke u nisur nga vendi i tij, arriti në Nasibejn që është disa qindra mila larg vendit të tij. Bashkë me të ishin disa nxënës të tij, të cilët ai i dërgoi në qytet që të bëjnë predikim. Në atë qytet, megjithëse ishin të përhapura shumë fjalë të pavërteta dhe të gabuara rreth Isait dhe rreth nënës së tij, andaj guvernatori i atij qyteti i burgosi

nxënësit e tij dhe e thirri edhe Isanë a.s. Isai a.s. në mënyrë të mrekullueshme i shërroi disa të sëmurë dhe tregoi disa mrekulli të ndryshme. Mbreti i territorit të Nasibejnit, pra, bashkë me të gjitha ushtritë dhe njerëzit e vet, e pranoi atë dhe u bë përcjellës i tij. Legjenda e "zbritjes së ushqimit" e përmendur në Kur'an u takon ditëve të udhëtimeve të tij".

Ky është raporti i shkurtër nga libri "Rauzatus Safa -ut". Autori në këtë libër gjithashtu ka shkruar shumë mrekulli absurde dhe irracionale të Isait a.s., të cilat unë nuk dëshiroj t'i përmend këtu, dhe unë duke e lënë raportin tim larg prej këtyre ekzagjerimeve absurde dhe gënjeshtreve, kthehem kah pika reale të temës që na çon deri te konkludimi se Isai a.s. duke udhëtuar, arriti në Nasibejn. Nasibejni është një qytet midis Mosulit dhe të Sirisë, i cili në hartat anglishte shkruhet me emrin Nasibus. Nëse dikush udhëton prej Sirisë për në Persi, kalon nëpër Nasibejn që është 450 mila nga Jerusalemi. Mosuli gjendet në largësi prej 48 mila nga Nasibejni, kurse nja 500 mila nga Jerusalemi. Nga Mosuli gjerë në kufi të Persisë ka vetëm 100 mila që do të thotë se Nasibejni gjendet 150 mila larg kufirit të Persisë. Kufiri lindor i Persisë preket me qytetin Herat të Afganistanit. Herati gjendet në anën perëndimore të Afganistanit në drejtim të Persisë dhe 900 mila larg kufirit perëndimor të Persisë. Prej Heratit gjerë te Kheber Pasi ka rreth 500 mila. Këtu jipet harta që tregon rrugën ku shkoi Isai a.s.

HARTA

Harta tregon rrugën nëpër të cilën kaloi Isai a.s. duke udhëtuar për në Kashmir. Qëllimi i udhëtimit të tij ishte që të takohet me ata izrailitë të cilët mbreti, Shalmaneser, duke i bërë robë, çoi në Media. Duhet mbajtur mend-se në hartat e publikuara prej të krishterëve, Median është treguar në jug të detit Khizar (Azov) ku sot gjendet Persia. Kjo do të thotë se Media ishte pjesa e atij vendi që sot quhet Persia. Kufiri lindor i Persisë lidhet me Afganistanin; aty në jug ka deti dhe në perëndim Mbretëria Turke. Nëse, raporti i librit Rauztus Safa-ut është i vërtetë, siç duket, atëherë udhëtimi i Isait a.s. për në Nasibejn kishte për qëllim që nëpërmjet Persisë të vinte në Afganistan dhe që t'i thërriste kah e vërteta ata çifutë të humbur, të cilët ishin bërë të njohur me emrin "Afgan". Fjala "afgan" rrjedh nga hebraishte. Kjo është fjalë e prejardhur që do të thotë "trim". Si duket, ata gjatë fitoreve të mëdha të tyre, e adoptuan këtë titull për vete. *

Shkurt, Isai a.s. duke e shkelur Afganistanin, erdhi në Panxhab me qëllim që duke i bërë vizitë Panxhabit e të Hindustanit (Indi), të shkojë në Kashmir. Duhet të dini se Çitralli dhe një brez i Panxhabit e ndan Kashmirin nga Afganistani. Nëse dikush udhëton nga Afganistani për në Kashmir, nëpër Panxhab, ai ka të udhëtojë nga 80 mila apo 135 km. Por, Isja a.s. me

* Në Tevrat ishte një premtim që u ishte dhënë çifutëve, se nëse ju do ta besoni Profetin e "fundit", atëherë pasi që do të përjetoni vuajtje dhe mjerime, do të dhuroheni me pushtet dhe me mbretëri. Ky premtim u plotësua kur dhjetë fiset izrailite e përqaftuan fenë Islame. Andaj, ka pasur shumë mbretër të mëdhenj ndër afganët dhe të kashmirasit. Në pjesën XIV të kaptinës së parë të historisë, në gjuhën greke, mbi "Besimin e Euzabeut" (Creed of Eusebeus), ekziston një letër e përkthyer nga një londinez, Heinmer, në vitin 1650 e.k. që tregon se mbreti, Abgerusi, e ftoi Isanë në oborrin e vet nga vendi përtej lumit Eufratit. Letra e Abgerusit dhe përgjigja e saj janë të mbushura me gënjeshtër dhe me ekzagjerime. Mirëpo, sa duket kjo ishte e vërtetë se mbreti duke dëgjuar rreth mizorive të çifutëve që treguan ndaj Isait, e ftoi atë në oborrin e vet që t'i sigurojë strehim. Me siguri, si duket, mbreti besonte se Isai është një profet i vërtetë.

mençuri e zgjodhi rrugën nëpërmjet Afganistanit që fiset e humbura të Izraelit, të njohur me emrin Afgan, të përfitojnë dobi nga profetizmi i tij. Kufiri lindor i Kashmirit lidhet me Tibbetin. Ishte e mundur për të që nga Kashmiri të kalonte lehtë në Tibet. Poashtu, me të hyrë në Panxhab, nuk ishte aspak e vështirë për të që para se të shkonte në Kashmir dhe në Tibet, t'u bënte vizitë vendeve të rëndësishme të Indisë. Pra, kjo është e mundur, siç tregojnë disa shënime historike të këtij vendi, se Isai a.s. t'u ketë bërë vizitë Nepalit, Benaresit dhe vendeve të tjera. Mandej, ai të ketë shkuar në Kashmir nëpër Xhamu apo Ravelpindi. Meqë ai i përkiste vendit të ftohtë, është e sigurtë se të ketë qëndruar në këto vende gjatë dimrit, dhe kah fundi i marsit apo kah fillimi i prillit duhej të ketë nisur për në Kashmir. Pasiqë Kashmiri i përngjan Shamit (Siria dhe vendet fqinje), ai me siguri të ketë marrë qëndrim të përhershëm në këtë vend. Është e mundur, poashtu, që një kohë të gjatë të jetës së tij të ketë kaluar në Afganistan, dhe nuk është e pamundur që ai të mos jetë i martuar. Ka një fis afgan që quhet "Isa khel" - nuk do të jetë e çuditshme se ata të jenë pasardhësit e Isait a.s. Por, vaj, që historia e afganëve është në një gjendje konfuze; dhe është mjaft vështirë që me anë të studimeve dhe të shënimeve të fiseve afgane, të arrihet deri te ndonjë konkludim definitiv. Nuk ka dyshim, pra, se afganët janë izrailitë, poashtu edhe kashmirasit. Ata të cilët në librat e tyre, kanë paraqitur pikëpamje të kundërta, ekstremisht janë të gabuar. Ata për asnjë minutë nuk e kanë studiuar këtë çështje. Afganët pohojnë se janë pasardhësit e Kejsit; dhe Kejsi i takon Izrailit. Pra, nuk është e nevojshme që këtu të zgjatet diskutimi. Unë edhe më parë e kam përpunuar këtë temë në njerin ndër librat e mi. Unë këtu po jap një shënim rreth udhëtimit të Isait a.s. nëpër Nasibejn, Afganistan, Panxhab,

Kashmir dhe Tibet. Për shkak të këtij udhëtimi të gjatë, ai u pagëzua me emrin "profet udhëtar", jo, por "lideri i udhëtarëve". Një dijetar mysliman, Ibn Valid Al-Fahri Al-Tartushi Al-Maliki, i cili ishte i njohur për shkak të studimeve të tij të larta e të hatashme, në librin e tij "Siraxhul Muluk", botuar nga Matba Kherija në Egjipt në 1306 P.H. në faqen 6 shkruan:

أَيَّنَ عِيسَى رُوحَ اللَّهِ وَكَلِمَتُهُ رَأْسَ الرَّاهِدِينَ وَإِمَامَ السَّائِحِينَ

"Ku është Isai, Ruhullahu dhe Kalimatullahu, i cili ishte lideri i të drejtëve dhe prijësi i udhëtarëve"? Kjo do të thotë se ka vdekur ai dhe njerëz si ky u larguan nga bota. Duhet theksuar se si ky dijetar i autorizuar e pagëzoi Isanë jo vetëm "udhëtar", por "Kryetar i udhëtarëve".

Poashtu, në faqen 461 të Lisan - ul- Arabit është shkruar:

قِيلَ سَيِّئَ عِيسَى بِمَسِيحٍ لِأَنَّهُ كَانَ سَائِحًا فِي الْأَرْضِ لَا يَسْتَقِرُّ

"Isai ishte pagëzuar me emrin "Masih", sepse ka udhëtuar shumë dhe se nuk ka qëndruar në një vend". I njëjti shpjegim gjendet në Taxhul-Urus Sharah Kamus. Aty, gjithashtu, është shkruar se Masihi është ai, të cilit i është dhuruar mirësia dhe bekimi, d. m. th. atij i janë dhuruar këto kualitete aq shumë që të prekurit e tij e bënte ndonjë send të bekuar; dhe se Allahu e pagëzoi Isanë me këtë emër dhe kënd e dashuron Allahu, e pagëzon me këtë emër. Për kundër kësaj, ka edhe ai Masih, prekja e të cilit e ndjell vetëm të keqen, d.m.th. mallkimi dhe e keqja janë të krijuar në natyrën e tij aq sa edhe prekja e tij e ndjell të keqen, mallkimin dhe errësirën. Dhe ky emër i është dhënë Masihut që është Dexhxhal dhe të gjithë atyre që i përngjajnë këtij. Këta dy emra - Masihi udhëtar dhe Masihi i

Bekuar - nuk i kundërvihen njeri-tjetrit. Njeri nuk e çvlerson tjetrin. Sepse, ky është syneti i Allahut që e pagëzon një person me emra të ndryshëm, dhe të gjithë këta emra i përshtaten atij. Shkurt, Masihi si udhëtar njihet dhe vërtetohet për bukuri nga historia islamike, dhe nëse mbledhen të gjitha ato shënime të dhëna në ata libra, siç mendoj unë, do të hartohet një libër voluminoz. Pra, çka kam paraqitur këtu, duhet të mjaftojë.

SEKSIONI II

EVIDENCAT NGA LIBRAT E BUDIZMIT

Le të jetë e qartë se skriptet e Budizmit na japin evidenca dhe dëshmi të llojllojshme, të cilat, në tërësi, japin prova të sakta e të prera se Isai a.s. me siguri kishte ardhur në këtë vend të Panxhabit e të Kashmirit, etj. Unë këtu poshtë i shënoj këto evidenca me qëllim që njerëzit e paanshëm së pari t'i studijojnë, dhe mandej duke i radhitur në mendjen e tyre si një çështje koherente, të arrijnë vetë deri te konkludimi. Këto janë ato evidenca:

E para: Titujt që i janë dhënë Budës, u përngjajnë titujve të Isait. Poashtu, edhe ndodhitë e jetës së Budës u përngjajnë ndodhive të jetës së Isait. Këtu fjala është për Budizmin e vendeve të Tibetit, siç janë Lehu, Lahsa, Gilgiti dhe Hams, etj. - vendet për të cilat është vërtetuar se Isai a.s. i ka vizituar. Sa i përket ngjajshmërisë së titujve, mjafton të përmendet se si Isai a.s. në mësimet e veta veten e pagëzoi Nur (dritë), ashtu edhe Gutama ishte pagëzuar me emrin Buda që në Sanskrishte do të thotë Dritë. (Sir M.M. William's Buddhism, f.23). Nëse Isai në Ungjill është quajtur Mësues, ashtu edhe Buda është quajtur Sasta që do të thotë Mësues. Nëse Isai në Ungjill është quajtur i Bekuar, ashtu edhe Buda është quajtur Sugt që do të thotë i Bekuar. Nëse Isai është quajtur Princ, ashtu edhe Buda është quajtur Princ. Poashtu, në Ungjill Isai ka një emër që do të thotë se personi, i cili e plotëson qëllimin e ardhjes së vet, ashtu edhe Buda në skriptet Budiste pagëzohet me emrin Sidahrta që do të thotë ai i cili e plotëson qëllimin e ardhjes së vet. Isai, gjithashtu,

në Ungjill quhet Strehim për të rraskapiturit, ashtu edhe Buda në shkrimet budiste quhet Asarn Sarn që do të thotë Strehim për të pastrehurit. Isai, gjithashtu, në Ungjill është quajtur Mbret që interpretohet si Mbret i Mbretërisë Hyjnore, ashtu edhe Buda është quajtur Mbret. Njëkohësisht, edhe ngjajshmëria e ndodhive vërtetohet me ndodhi të këtyre llojeve: Si është shkruar në Ungjill se Isai u sprovua nga Shejtani, i cili Isait i tha se ti do të kesh të gjitha pasuritë dhe mbretitë e botës, nëse më bën sexhde, ashtu edhe Buda u sprovua kur Shejtani i tha: Nëse ti do të braktisësh nga vrazhdësia e jetës sate dhe do të kthehesh në shtëpi, unë do të të dhuroj ty salltanet dhe madhështinë e mbretërisë. Por, ashtu si Isai nuk iu bind porosisë së Shejtanit, ashtu edhe Buda, siç është shënuar, nuk iu bind Shejtanit (shif Buddizmin nga T.W Rhys Davids, f. 94; dhe Budizmin nga Sir M. M. Williams. Ashtu Budizmi Kinez nga Edkins; Buddha nga Oldenberg, përkthyer nga W. Hoey; Jeta e Budës, përkthyer nga Rickhilli).

Kjo tregon se të njëjtët tituj që në Ungjill i përshkruhen Isait, i përshkruhen edhe Budës në shkrimet budiste, të cilat janë të hartuara shumë më herët. Si u sprovua Isai nga Shejtani, ashtu këto shkrime budiste deklarojnë se edhe Buda u sprovua nga Shejtani-bile përshkrimi i sprovave të Budës siç përmendet në këto shkrime, është më i gjatë se përshkrimi i sprovave të Isait të përmendura në Ungjill. Është shënuar se kur Shejtani ia kish dhënë ofertë Budës për salltanet dhe për pasuri, atëherë Budës i ra ndërmend të kthehet në shtëpi. Mirëpo, ai nuk e plotësoi këtë dëshirë. Por, një natë i njëjti shejtan përsëri takohet me të duke sjellë me vete të gjithë pasardhësit e vet, dhe e frikësoi atë me anë të pamjeve trishtuese. Budës iu paraqitën ata djaj si gjarpërinj që vjellnin zjarr nga goja e tyre. Këta gjarpërinj kanë

filluar t'ia lëshojnë zjarr dhe helm Budës, por helmi i tyre shndërrohej në lule, ndërsa zjarri bënte aurolë rreth Budës.

Kur shejtani me këtë nuk korri sukses, ai i ftoi 16 bijat e veta dhe u tha që ato t'ia shfaqin Budës bukurinë e tyre, por edhe kjo nuk luajti gjë dhe Buda doli i paluhatshtëm. Shejtani përsëri pësoi disfatë në planet e veta. Mandaj, ai i adoptoi metoda të tjera por doli i pafuqishëm të bënte diçka kundër qëndrueshmërisë së Budës, i cili vazhdimisht ecte drejt lartësisë pas lertësisë shpirtërore, dhe pas një nate të gjatë, nata e sprovave të gjata dhe e jetës së mjerueshme, ai e mposhti shejtanin. Për të agoi Drita e Diturisë së Vërtetë, dhe me të gdhirë d.m.th. kur mbaruan sprovat e tij, ai kuptoi të gjithë. Dita kur mori fund kjo luftë e madhe, është dita e lindjes së Budizmit. Atëherë, Gutama ishte 35 vjeçar, kur ai u pagëzua me emrin Buda që do të thotë Dritë, dhe Lisi nën të cilit ishte ulur ai në atë kohë, u bë i njohur me emrin "Lisi i Dritës". Tani, nëse shfletojeni Biblën dhe hedheni një shikim në të, do të shihni se sa janë të ngjajshme këto sprova të Budës me sprovat e Isait, aq shumë sa edhe mosha e Budës, gjatë sprovave të tij, ishte e njëjtë me atë të Isait. Siç del nga literatura budiste, shejtani nuk iu paraqet Budës me trup fizik të dukshëm. Kjo ishte një pamje e jashtëzakonshme, të cilën e pa vetëm Buda; biseda e shejtanit ishte një inspiracion i djallëzuar d.m.th. i shejtanit, siç ai iu paraqet atij duke e këshilluar Budën që ai të largohet nga rruga e vet: se ai duhet ta ndjekë atë (Shejtanin): dhe se ai (shejtani) do t'i falë të gjitha pasuritë e botës. Ashtu, dijetarët e krishterë besojnë se shejtani, i cili iu parqet Isait nuk iu paraqet fizikisht - ai nuk erdhi tek Isai në formë të ndonjë qenieje njerëzore - para syve të çifutëve, duke ecur si njeriu nëpër rrugë e shtegë me trupin e tij fizik, dhe duke biseduar me Isanë me zë të dëgjueshëm prej të pranishmeve.

Përkundrazi, ky, gjithashtu, ishte një vizion, të cilin e pa vetëm Isai; biseda ishte e natyrës së inspiracionit, ashtu siç shejtani sipas traditës së vet të lashtë, i futi në zemrën e Isait ide të këqija. Mirëpo, Isai nuk i pranoi ato ide dhe e hodhi poshtë inspiracionin e shejtanit.

Tani, duhet të mendohet se përse ka ngjajshmëri të plotë mes Budës dhe Isait? Në lidhje me këtë, Arijasit thonë se Isai kur i bëri udhëtim Indisë, u njoftua me Budizmin, dhe duke u informuar rreth fakteve të jetës së Budës, me të kthyer në vendin e vet e përpiloi Ungjillin, sepse Isai i ka hartuar predikimet e tija morale duke bërë plagjiaturë të mësimave morale të Budës, dhe si Buda e quajti veten Dritë dhe Dituri dhe i adoptoi tituj të tjerë, ashtu Isai i përshkruajti për vete tituj të tillë, aq më shumë sa që tërë atë ndodhi ku Buda u sprovua nga shejtani, e shkroi si ndodhi të vetes. Mirëpo, ky është gabimi dhe tradhëtia e Arijave.

Kjo është një e pavërtetë absolute që Isai erdhi në Indi para ngjarjes së Kryqit. Ai në atë kohë nuk kishte nevojë të bënte një udhëtim të tillë. Ai kishte nevojë të bënte një udhëtim të tillë vetëm atëherë, kur çifutët e Shamit e patën refuzuar atë dhe, siç mendonin ata, e patën kryqëzuar. Një plan i shkëlqyeshëm hyjnor e shpëtoi atë. Atëherë, duke i dhënë fund simpatisë ndaj çifutëve dhe predikimit në mesin e tyre, dhe meqë për shkak të kësaj veprë të ndytë, zemrat e çifutëve ishin bërë të ashpra dhe të paaftha ta pranonin të vërtetën, Isai a.s. duke marrë diktim prej Allahut se dhjetë fiset e humbura të Izrailit ekzistojnë në Indi, udhëtoi për në këto vende. Dhe meqë një grup çifutësh e pat përqaftuar Budizmin, ishte e domosdoshme për këtë profet të vërtetë që u drejtohej përcjellësve të kësaj fejeje. Kështu, klerikët budist që ishin duke pritur ardhjen e "Masihut Buda", e gjetën këtë rast që duke i parë titujt e Isaiës dhe disa mësim të tij

morale siç është "Dashurojini armiqtë tuaj dhe mos i bëni rezistencë të së keqës" dhe duke e parë ngjyrën e tij të bardhë - siç Buda paralajmëron, e quajtnë Buda. Është e mundur, gjithashtu, se disa nga titujt e Isait dhe mësimet e predikimet e tija dhe faktet e jetës së tij, qëllimisht apo jo qëllimisht, i janë përshkruar në atë kohë Budës, sepse Hindusët kurrë nuk treguan prirje për të shkruar historinë. Ngjarjet dhe ndodhitë e jetës së Budës nuk ishin të shkruara deri në kohën e Isait a.s. Prandaj, klerikët budist kanë pasur raste të volitshme t'i përshkruanin Budës gjithçka që dëshironin ata. Pra, është e mundur që ata duke dëgjuar për ndodhitë e jetës së Isait dhe për mësimet e tij morale, i kanë përzierë ato fakte me shumë gjëra të tjera të paraqitura prej vetes dhe i përshkruan Budës.*

Unë më tutje do të vërtetoj se mësimi moral i Biblës - titujt si "Drita", etj. që, si në rastin e Isait, janë të shënuara për Budën, ashtu edhe tregimi i sprovës nga shejtani - gjithëçka kjo është shënuar në shkrimet budiste në kohën kur Isai erdhi në këtë vend pas ngjarjes së Kryqit.

Përveç kësaj, ka edhe një ngjashmëri tjetër mes Budës dhe Isait: Budizmi tregon se Buda gjatë ditëve të sprovës nga shejtani, agjëronte, dhe se ai agjëroi 40 ditë. Ashtu, edhe Ungjilli dëshmon se Isai agjëroi 40 ditë.

Siç kam përmendur më parë, aty ka një ngjajshmëri mahnitëse mes mësimit moral të Budës dhe të atij të Isait, kështu do të jetë e çuditshme për ata, të cilët informohen rreth këtyre mësimëve.

* Ne nuk mund të mohojmë se Feja Budiste, prej kohës së lashtë, përmban në vete një pjesë të madhe të mësimëve morale të konsiderueshme; por unë në të njëjtën kohë them se pjesa ku ka mësimet e Ungjillit - tregime dhe riprodhime të tjera të Biblës - pa dyshim iu shtuan librave Budist në atë kohë kur Isai ka qenë në këtë vend.

Si p.sh. Ungjilli thotë: Mos iu kundërvë së keqes, dashuroje armikun tënd, jeto në varfëri, hudhe krenarinë, rrenën dhe lakminë". I njëjti është mësimi i Budës. Jo, por mësimi i Budës i jep theks aq më të fortë sa që edhe mbytja e çdo shtaze - bile edhe e insekteve dhe e thneglave - konsiderohet si mëkat. Principi i rëndësishëm i mësimit të Budës është ky: Të kesh simpati e dashuri ndaj të gjithë botës; të dalësh të kujdeshëm ndaj tërë njerëzimit dhe të shtazëve dhe të krijosh vëllezërim, unitet dhe dashuri reciproke". I njëjti është mësimi i Ungjillit. Pra, siç Isai i dërgoi nxënësit e tij në vende të ndryshme dhe vetë shkoi në një vend - ashtu është shënuar në biografinë e Budës. Në librin "Budizëm" nga Sir Williampi është shkruar se Buda i ka dërguar për predikim nxënësit e tij në drejtim të vendeve të ndryshme të botës, dhe ua dha këtë porosi: Duke u bërë një, dilni dhe shkoni në të gjitha skajet; dilni në të gjitha anët e botës duke e bartur mesazhin e dashurinë dhe të simpatinë për mirëqenjen e zotave dhe të njerëzve. Dilni në drejtime të ndryshme dhe Predikoni dhe proklamoni: Bëhuni të devotshëm, të dëlirë dhe bëmirës, dhe ta adoptoni cilësinë e beqarisë e të vetmisë. Edhe unë do të shkoj të predikoj doktrina të njëjta". (Mahavaga I.II.I). Buda shkoi në Benars dhe në atë vend shfaqti shumë mrekulli. Ai mbajti një fjalim impresiv në një kodër mu ashtu si Isai pat mbajtur fjalim në mal. Prapë, i njëjti libër tregon se Buda më së shumti predikoi në formë tregimesh e simbolesh. Ai sqaroi çështje shpirtërore me anë të analogjisë fizike.

Duhet mbajtur mend se ky mësim moral dhe kjo metodë e të predikuarit, d.m.th. të biseduarit në formë tregimesh dhe simbolesh, ishte metoda e Isait. Kur ne hedhim një shikim mbi këtë mësim moral dhe mbi këtë metodë e të folurit së bashku me rrethana të tjera, na bie aty për aty në mend se ky është imitimi i

mësimi të Isait. Isai ka qenë këtu në Indi. Ai vend pas vendi ka mbajtur ligjëratat dhe predikime. Përcjellësit e fesë Bude duke u takuar me të dhe duke e parë atë person me mrekulli, i shënuan këto gjëra në librat e tyre- jo vetëm kaq, por atë e deklaruan Buda, sepse kjo është natyra e njeriut se e adopton dhe e pranon diçka të mirë kudo e gjen atë, sa që njerëzit përpiqen ta mbajnë mend e ta shënojnë çdo gjë të mirë a komentim të shkëlqyeshëm të bërë nga ndonjë personi në ndonjë tubim. Prandaj, është e besueshme që përcjellësit e Budizmit të kenë riprodhuar tërë pikturën e Ungjillit në librat e tyre, si p.sh. agjërimi 40 ditësh nga këta të dy, Buda dhe Isai; sprovimi i të dyve nga shejtani; lindja e të dyve pababë; mësimi moral i të dyve; të dy e quajtën veten Dritë, të dy e quajtën vetën Mësues dhe nxënësit e vet dispujt, siç Mateu 10:8-9 shkruan: "Mos mbani në xhepat tuaj as ar, as argjend, as bakër", ashtu edhe Buda ua jep këtë porosi dispujve të vet. Si në Ungjill i është dhënë theks beqarisë, ashtu është edhe mësimi i Budës. Siç erdhi një tërmet kur Isai u kryqëzua, ashtu shënohet se ka ardhur një tërmet kur Budës i erdhi vdekja. Si mbahet në Krishterizmin darka solemne, ashtu ka edhe në Budizmin. Të gjitha këto pika të ngjajshmërisë dalin nga fakti se Isai i bëri vizitë Indisë, që ishte fatbardhësia e përcjellësve të Budizmit se ai këtu qëndroi për një kohë të gjatë dhe se ata fituan njohuri të gjerë të fakteve të jetës dhe të mësimëve të tij të mira. Si rezultat i kësaj, ishte e pashmangshme që një pjesë e madhe e këtij mësimi dhe e ceremonive patjetër të bëheshin pjesë përbërëse të shkrimeve budiste sepse Isai ishte respektuar prej budistëve dhe ishte pranuar si Buda. Këta, pra, në librat e tyre i shënuan të thënat e tij dhe i përshkruan Budës. Është çudi, pa dyshim, se Buda, krejtësisht si Isai, i mësonte nxënësit e vet në formë simbolesh e tregimesh - veçanërisht me anë të atyre

tregimeve e të simboleve që gjenden në Ungjill. Në një tregim Buda thotë: " Si bujku mbjell farën, por ai nuk mund të thotë se kjo do të lulëzohet sot, dhe nesër do të mugullojë, ashtu është puna me dispullin-ai nuk e di se a do të ketë një rritje të mbarë apo do të jetë si ajo farë që gjuhet në tokë gurore dhe thahet".

(Sir. M.M. William, Buddhism, p. 51)

Duhet të dini se ky është ai tregim që edhe sot ekziston në Ungjill. Buda rrëfen një tregim tjetër: "Një kope drerësh jeton me qetësi e me lumturi në pyll, kur vjen një njeri, i cili në mënyrë false e çel për ta një rrugë që bëhet rruga e vdekjes së tyre, dhe një njeri tjetër vjen që ua çel një rrugë të sigurtë dhe drerët fillojnë të lulëzohen. Kjo do të thotë se ai mbjell arën që ata të kullosen, ndërton kanalin që ata të pinë ujë dhe të kënaqen. Ashtu është puna e njerëzve. Ata jetojnë të kënaqur dhe të lumtur kur shejtani vjen dhe ua çel tetë rrugë të shëmtuara që të shkatërrohen. Atëherë, vjen edhe njeriu i përsosur dhe ua çel tetë rrugë sigurimi dhe mbarësie që të shpëtohen".

(P. Oldenberg, 191-192)

Buda gjithashtu mëson: "Bamirësia është një Thesar i sigurtë, të cilin askush nuk mund ta vjedhë. Ky është ai Thesar që i shoqërohet njeriut edhe pas vdekjes. Ky është ai Thesar që është burim i të gjitha Diturive dhe i Përsosmërisë".

Tani, duhet të keni të qartë se mësimi i Ungjillit është i njëjtë. Shënimet e vjetra budiste të këtij mësimi i përkasin kohës jo shumë larg kohës së Isait - jo, por është e njëjta kohë. Sërish, në faqen 135 të të njëjtit libër, ekziston një e thënë e Budës ku ai flet për pastërtinë dhe dëlirësinë e vet në mënyrë që askush s'mund ta njollojë karakterin e tij. Edhe kjo e thënë i ngjan një të thënë të Isait. Libri "Budizëm" në faqen 45, shkruan: "Mësimi moral i Budës i ngjan plotësisht mësimi të të krishterëve".

Unë pajtohem me këtë dhe vërtetoj se këto të dyja mësimet na tregojnë: Mos e lakmo këtë botë e as pasurinë, mos i urej armiqtë e tu, mos bëj vepra të këqija; mposhte keqëbërësinë me bamirësinë; ndaj të tjerëve sillu në mënyrë siç ti dëshiron që të sillen ata ndaj teje - të gjitha këto pika hedhin dritë mbi ngjajshmërinë e plotë mes mësimit të Budës dhe të Isait sa që është e panevojshme të shkruhet ndonjë hollësi të mëtejshme.

Vërtetohet, gjithashtu, nga shënimet budiste se Gotama Buda paralajmëroi ardhjen e një Bude tjetër, i cili është pagëzuar me emrin Metteja. Kjo profeci gjendet në librin Laggavati Sutatta - një shënim budist. Kjo është përmendur në faqen 142 të librit të Oldenburgut. Profecia është: "Metteja do të jetë prijësi i qindra mijëra dispujve, sikurse unë jam prijësi i qindra dispujve".

(Dr. Herman Oldenberg, Buddah)

Këtu, duhet mbajtur mend se fjala hebraike Masiha, është e njëjtë me fjalën Metteja në gjuhën Pali. Është mjaftë e kuptueshme se kur një fjalë transferohet në ndonjë gjuhë tjetër, shpesh pëson ndonjë ndryshim; një fjalë e anglishtes, kur importohet në ndonjë gjuhë tjetër, pëson ndryshim, p.sh. Max Mulleri në listën e dhënë në faqen 318 të librit të vet " Librat e Shenjtë të Lindjes", Vol.II, thotë: *th*-ja e anglishtes shndërrohet në *s* në persishten apo në arabishten. Duke i marrë në konsiderim këto ndryshme, njeriu lehtë mund të kuptojë se fjala Masiha është bërë Mettija në Pali, që do të thotë Mettija i ardhshëm dhe i paralajmëruar nga Buda, është në të vërtetë Masihu - e jo dikush tjetër. Kjo merr mbështetje të këtij fakti se Buda pat paralajmëruar se Feja, të cilën ai e ka themeluar, nuk do të qëndrojë në botë më shumë se 500 vjet, se në atë kohë kur principet dhe mësimet e tij do të rrënohen dhe do të veniten, Metteja do të paraqitet në këtë vend dhe do t'i ristabilizojë në

botë. Tani, ne e dimë se Isai është paraqitur 500 vjet pas Budës, dhe ashtu siç Buda e kish caktuar kufirin e kohës për rrënimin e Fesë së vet, Budizmi arriti rrënimin e vet në atë kohë të caktuar. Mandej, Isai, pas shpëtimit të tij nga Kryqi, udhëtoi për në këtë vend, dhe budistët e pranuan atë dhe u sollën ndaj tij me një respekt të madh. Pa dyshim, mësimet morale dhe praktikat shpirtërore që i krijoi Buda, u ristabilizuan dhe u sollën përsëri nga Isai. Të krishterët pranojnë se Predikimi në Mal i Ungjillit dhe mësimet tjera morale janë të njëjta siç Buda i pat dhënë botës 500 vjet më parë. Ata gjithashtu pohojnë se Buda nuk mësoi vetëm mësimet morale, por ai, gjithashtu, mësoi vërtetësi të tjera të mëdha. Sipas mendimit të tyre, titulli "Drita e Asisë" që i përshkruhet Budës, është plotësisht i përshtatshëm. Tani, sipas profecisë së Budës, Isai u paraqet 500 vjet më vonë; dhe siç pranojnë shumë dijetarë të krishterë, mësimi i tij ishte i njëjtë si ishte i Budës. Prandaj, s'ka dyshim se ai u paraqet në "shpirt" të Budës. Në librin e Oldenbergut, në autoritet të Laggavati Sutatta-it, është shënuar se përcjellësit e Budës duke shpresuar për të ardhmën, ngushëlloheshin me këtë ide se ata duke u bërë dispujt e Metteja-s, do të kenë lumturinë e shpëtimit. Kjo do të thotë se ata ishin të sigurtë se Metteja do të vijë dhe ata me anë të tij do të fitojnë shpëtimin, sepse fjalët ku Buda jep shpresën e ardhjes së Metteja-s, tregojnë se dispujt do të takohen me të. Nga shënimi i librit të lartëpërmendur del qart se për përdhësinë e atyre popujve, Allahu xh.sh.i ka krijuar dy lloje rrethanash: Së pari, ishte e domosdoshme që Isai për shkak të titullit të vet "Asef" të përmendur në Gjenez, kap. III, ajet 10, që do të thotë "tubuesi i një xhemati", të vinte në këtë vend ku çifutët ishin të vendosur; dhe së dyti, ishte e domosdoshme që sipas profecisë së Budës, përcjellësit e tij ta shihnin atë dhe të fitonin dobi nga spiritualiteti

i tij. Duke i vënë në konsiderim të dyja këto pika së bashku, del qart se Isai a.s. patjetër të ketë ardhur në Tibet, sepse ndikimi i fortë i mësimt dhe i traditave të krishtere që Isai la në mësimin budist të Tibetit, dëshmon dhe vërteton se Isai me siguri i ka takuar tibetianët. Fakti se përcjellësit e zellshëm të Budizmit, siç është shkruar edhe sot në librat budist, gjithnjë e pritnin të takoheshin me të, deklarën zëshëm se kjo dëshirë e zjarrtë e pritjes paralajmëronte ardhjen e Isait në këtë vend. Me të ketë këto dy fakte, një personi të paanshëm nuk i nevojitet të hulumtojë ato shënime të Budizmit ku është shkruar se Isai ka ardhur në Tibet. Sepse, dëshira për ardhjen e dytë të Budës, sipas profecisë së Budës, ishte e fortë. Ajo profeci patjetër e ka tërhequr vetë Isanë të vijë në Tibet. Duhet të mbani mend se emri "Metteja" që shpesh është përmendur në shënimet Budiste, pa dyshim është "Masiha". Në librin "Tibet, Tatari dhe Mongolia" nga H.T. Prinsep, në faqen 14, lidhur me Metteja Budën që në realitet është Masihu, është shkruar se misionarët e parë të krishterë duke i dëgjuar dhe duke i parë gjendjet e tibetianëve në Tibet, arritën të konkludimi se në librat e vjetër të Lamasit ekzistojnë gjurma të Fesë të Krishtere. Poashtu, në të njëjtën faqe është shkruar se nuk ka dyshim se këta autoritetë të vjetër besojnë se dispujt e Isait ende ishin të gjallë kur mësimi i fesë të krishtere pat arritur në këtë vend. Mandaj, në faqën 171 është shkruar se nuk ka dyshim në këtë se në atë kohë pritej ardhja e një "Shpëtimtari" të madh, për besimin e ardhjes së të cilit, Takitusi thotë, nuk janë përgjegjës vetëm çifutët, por edhe vetë Budizmi e vuri bazën e një besimi të tillë, d.m.th. ky paralajmëron ardhjen e Mettejas. Autori i kësaj vepre të anglishtes ka shkruar në një shënim: Librat Pitakkatajani dhe Artha Katha e përmbajnë një profeci të qartë rreth ardhjes së një

Bude tjetër, i cili do të paraqitet një mijë vjet pas Gotamit apo "Sakhija Munit". Gotama shkruan se ai është Buda i 25-ti me radhë, kurse "Bagva Metteja" akoma do të vijë. Kjo do të thotë se pas meje do të vijë ai që do të ketë emrin Metteja dhe do të jetë me ngjyrë të bardhë. Ai autor anglez mëtutje shkruan se fjala Metteja ka një ngjajshmëri habitëse me emrin Masiha. Shkurt, Gotam Buda në profecinë e vet deklaroi qart se do të vijë një Masih në vendin e tij, në popullin e tij dhe ndër përcjellësit e tij. Kjo ishte baza për këmbnguljen e besimit lidhur me ardhjen e një Masihi në mesin e përcjellësve të tij. Buda, në profecinë e vet, e pagëzon atë me emrin "Bagva Metteja" sepse "Bagva" në Sanskrishte do të thotë, i bardhë, dhe Isai duke qenë banor i territorit të Sirisë, ka qenë i bardhë.

Njerëzit e këtij vendi të profecisë, d.m.th. njerëzit e Magadahut ku ishte i vendosur Raxhagar, ishin të ngjyrës së zezë dhe Gota Buda vetë ishte i zi. Ai për Budën vijues ua tregoi përcjellësëve të tij dy shenja të prera: 1. se ai do të jetë "Bagva" d.m.th. i bardhë dhe 2. se ai do të jetë "Metteja", d.m.th. udhëtar, dhe se ai do të vijë nga një vend i huaj. Prandaj, këta njerëz gjithnjë kanë pritur plotësimin e këtyre shenjave derisa në realitet e kanë parë vetë Isanë. Çdo budist duhet të ketë besim se 500 vjet pas Budës, Metteja i bardhë është paraqitur në tokën e tyre. Nuk është i çuditshëm, pra, fakti që në disa libra budist të jetë përmendur ardhja e Mettejas (Masihut) në vendin e tyre dhe plotësimi i kësaj profecie. Të supozojmë se nuk ishte e shkruar, prapë mund të themi se kur Buda duke marrë diktim prej Allahut, ua pat dhënë përcjellësve të vet këtë shpresë se Metteja i bardhë, i cili do të quhej Masihu, do të vijë në vendin e tyre, asnjë budist që ka mësuar për këtë profeci, nuk mund ta mohojë ardhjen e Mettejas të bardhë - Masihu - në këtë vend; sepse mos

përmbushja e profecisë tregon falsitetin e fesë. Nëse profecia, për plotësimin e së cilës ishte caktuar edhe koha dhe të cilën Gota Buda ua ka rrëfyer herë pas here, nuk do të plotësohej në kohën e saj të caktuar, atëherë përcjellësit e Budizmit do të kishin dyshim në vërtetësinë e Budës, dhe do të ishte shkruar në libra se kjo profeci nuk është plotësuar. Një argument tjetër për plotësimin e kësaj profecie, është se në Tibet u gjetën libra të shek. VII e.k. ku ekziston fjala "Masih", d.m.th. emrin e Isait dhe kjo fjalë është shkruar si MI SHI HU. Përpiluesi i këtij libri është një budist. Shifni librin "Shënim i Religjionit Budist" nga I. Tsing, përkthyer nga G. Takakusu. Ky është një japonez i cili e ka përkthyer librin e I. Tsingut, kurse I. Tsingu është një udhëtar - në margjinë dhe në shtesë të këtij libri Takakusu shkruan se në një libër të vjetër është shkruar emri MI SHI HU (Masihi) dhe se ky libër i takon shek. VII. Përkthimin e këtij libri e botoi sot Clarendon Press, Oxford.

(shif. f. 169 dhe 223 të librit të Tsingut)

Pra, ky libër e mban fjalën "Masih" që na bind se kjo fjalë nuk erdhi te budistët prej jashtit por është marrë nga profecitë e Budës dhe nganjëherë është shkruar "Masih" dhe nganjëherë "Bagva Metteja".

Ndër dëshmitë që i kemi gjetur nga shënimet budiste, është edhe kjo që në librin "Budizëm" nga Sir Monier Williams, në faqen 45, është shkruar se i gjashti dispull i Budës ishte njeri, i cili quhej "Jesa". Kjo sa duket është shkurtesa e fjalës "Jesu" (Jezu). Meqë Isai a.s. u paraqet 500 vjet pas vdekjes së Budës, d.m.th. në shek. VI, ai u quajt dispulli i gjashtë. Duhet mbajtur mend se Prof. Max Muller në revistën e tij "Shekulli XIX", në faqen 517 të botimit të tetorit 1894, e përkrah tezën e lartpërmendur duke thënë se shkrimtarët e famshëm disa herë e

kanë paraqitur këtë mendim se Isai ishte influencuar nga principet e Budizmit dhe se edhe sot po bëhen orvatje dhe përpjekje për zbulimin e disa bazave historike me anën e të cilave mund të vërtetohet se principet e Budizmit të kenë arritur në Palestinë në kohën e Isait". Tani, me anë të kësaj të thënë vërtetohen ata libra të fesë Bude ku është shkruar se "Jasa" ishte dispulli i Budës, sepse kur të krishterë aq të mëdhenj si Prof. Max Mulleri, janë të mendimit dhe pajtohen se mësimet dhe principet e Budizmit e kanë ndikuar Isanë, dhe se nuk do të jetë gabim që të themi se ai është baras me një dispull të Budës. Mirëpo, unë këtë shprehje në respekt të Isait e konsideroj si mosrespekt dhe nënçmim ndaj tij. Deklarata që ekziston në librat e Budizmit se Jasa ishte dispulli i Budës, është vetëm një shembull i hakisë së vërtetuar i klerikëve të këtij populli se personazhin e shquar, e paraqitur më vonë, e konsiderojnë nxënsë të personazhit të mëparshëm. Përveç kësaj, aty ka një ngjajshmëri të madhe, siç e kemi përmendur më parë, mes mësimëve të Isait dhe të Budës, andaj nuk është gabim që në bazë të faktit se Buda ka qenë para Isait, të krijohet një lidhëshmëri "Mësues - Nxënës" në mes Budës e Isait, edhe pse kjo nuk mban në vete ndjenjat e respektit. Unë, megjithkëtë, nuk e aprovoj mënyrën e hulumtuesëve europian që dëshirojnë të zbulojnë se principet e Budizmit patën arritur në Palestinë në kohën e Isait. Pa dyshim, është një fatkeqësi e madhe se kur emri dhe shënimet biografike të Isait janë të përmendura në librat e vjetër të Budizmit, këta hulumtuesë e adoptojnë një rrugë të shtrembër për të gjetur gjurmët e fesë Bude në Palestinë. Përse ata nuk i gjejnë gjurmët e bekuara të Isait në trojet malore të Tibetit, të Nepalit dhe të Kashmirit? Por, unë, megjithkëtë, e di se nuk ishte mundur për këta hulumtuesë ta zbulonin këtë të

vërtetë të madhe që ishte e fshehur mbas mijëra perdeve të errësirës. Kjo ishte puna e Allahut i cili vërejti nga qielli se adhurimi i njeriut i ka tejkalur të gjithë kufijt dhe është përhapur në botë, dhe se adhurimi i Kryqit dhe adhurimi i sakrificës së imagjinuar të një qenie njerëzore i ka larguar zemrat e miliona njerëzve nga Zoti i vërtetë. Prandaj, në këtë rast, gajreti i Tij e dërgoi një rob të vet në botë në emër të Isait nga Nazareti, që t'i thejë dogmat dhe besimet të bazuara mbi Kryqin. Në pajtim të premtimit të vjetër, ai u paraqet si Masihu i Premtuar. Atëherë, erdhi koha e thyrjes së Kryqit, d.m.th. ajo kohë ku gabimi i besimeve të Kryqit do të zbulohet në mënyrë aq të qartë sa një pjesë druri çahet në dysh. Pra, kjo është koha kur qielli e ka hapur rrugën e thyrjes së Kryqit, që ai i cili është kërkimtar i vërtetësisë të ngrehet dhe të hulumtojë. Besimi dhe ideja se Isai ka shkuar fizikisht në qiell, sadoqë ishte një gabim, prapseprapë mbante në vete një sekret se biografia reale e Masihut që harruar dhe zhdukur ashtu siç brehet kufoma në varr prej dheut. Ajo vërtetësi Masiatike ekzistonte në qiell në formë të një trupi fizik të një qenieje njerëzore. Dhe ishte e pashmangshme, pra, që kjo vërtetësi duhej të zbritej në tokë në ditët e fundit. Pra, ajo vërtetësi zbriti në tokë në këtë epokë në formë të një qenieje të gjallë e cila e theu Kryqin dhe të këqijat si gënjeshtra dhe adhurimi i jo-së vërtetës, të cilat profeti ynë i shënjtë s.a.s. në Hadithin e Kryqit i krahasoi me derr, me të thyerë të Kryqit u copëtuan ashtu siç copëtohet derri me shpatë. Ky Hadith nuk do të thotë se Masihu i Premtuar do t'i vrasë Kafirët (mosbesimtarët) dhe do ta thejë Kryqin, përkundrazi thyrja e Kryqit do të thotë se Zoti i Qiellit dhe i Tokës në atë kohë do ta sjellë në dritë atë Realitet të fshehur, i cili përnjëherë do ta rrënojë tërë strukturën e Kryqit. Mbytyja e derrit nuk do të thotë se ai do t'i vrasë njerëz

apo derra, por do t'i shkatërrojë kualitetet e derrave - siç është këmbëngulja për gënjeshtër dhe insistimi për ta paraqitur atë në mënyrë përsëritëse që është si të hahet ndyrësira. Mu sikur derri i ngordhur nuk mund të hajë ndyrësira, ashtu vjen koha - jo, por ajo kohë ka ardhur - kur njerëzit e natyrës së keqe do të pengohen të hajë ndyrësirë të këtij lloji. Dijetarët e fesë Islame kanë gabuar gjatë interpretimit të kësaj profecie të Profetit të shenjtë s.a.s. Domethënia dhe kuptimi i thyrjes së Kryqit dhe i mbytyjes së derrave është ai që kam përmendur më lart. Përveç kësaj, është shkruar se në kohën e Masihut të Premtuar luftëra religjioze do të marrin fund, dhe se qielli do t'i reflektojë të Vërteta të shëndritshme të tilla sa që njeriu do të ketë lehtë të dallojë mes të së vërtetës dhe jo të së vërtetës. Pra, mos mendoni se unë kam ardhur me ndonjë shpatë në dorë. Jo, por unë kam ardhur t'i fus të gjitha shpatat në millet e tyre. Bota për një kohë të gjatë ka luftuar në errësirë. Shumëkush kanë sulmuar ata, të cilët ishin dashamirët e tyre të vërtetë, i kanë lënduar zemrat e simpatizuesëve të tyre dhe i kanë plagosur të dashurit e tyre. Por, tani, nuk ka më errësirë. Nata ka kaluar dhe tani është aguar dita. I bekuar dhe fatbardh është ai, i cili sot nuk e privon veten!

Një ndër dëshmitë që gjenden në shënimet budiste, është ajo evidencë që gjendet në faqen 419 të librit Budizëm të Oldenbergut. Në këtë libër, në bazë të librit Mahavaga, f.54, seksioni I. është shkruar se një pasardhës i Budës ishte një njeri që quhej "Rahula", ky shkruhet edhe si një nxënës - jo, por si djali i tij. Tani, unë këtu theksoj se fjala "Ruhula" e përmendur në shënimet budiste, është një formë e shtrembruar e fjalës "Ruhullah" që është njeri nga titujt e Isait. Tregimi se ky "Rahula" ishte biri i Budës, të cilin ai duke e lënë në foshnjëri, kishte shkuar në mërgim, dhe i cili me qëllim që të largohet

përgjithmonë nga bashkëshortja e vet, e la në gjumë dhe iku në vend tjetër pa i lajmëruar fare dhe pa i thënë lamtumirë asaj, është tërësisht absurd, i pakuptueshëm dhe poshtërues për madhështinë e Budës. Nuk mund të jetë kurrsesi njeriu i drejtë ai i cili është aq mizor dhe zemërgur, i cili s'kishte kurrfarë mëshire dhe butësie ndaj bashkëshortës së tij të pafuqishme, e la në gjumë, dhe pa i thënë asaj një fjalë ngushëllimi, iku si një vjedhës; i cili i harroi të gjitha detyrat dhe obligimet që kishte përsipër si burrë të saj - as nuk i dha divorc e as nuk kërkoi prej saj leje për një udhëtim të pafund; i cili ia shkaktoi dhembje dhe as nuk i dërgoi ndonjë letër asaj, derisa djali u rrit, dhe i cili nuk shfaqti kurrfarë mëshire as ndaj foshnjës. Njeriu i till që nuk ka kurrfarë respekt ndaj mësmeve morale që ia mësoi nënësisht e vet, kurrsesi nuk mund të jetë person i drejtë. Ndërgjegjia ime refuzon ta pranojë këtë, dhe ashtu e refuzon ta pranojë tregimin e Ungjillit se Isai njëherë nuk tregoi kujdes e respekt ndaj nënës së vet, siç ai nuk tregoi kujdes ndaj saj kur ajo erdhi te ky dhe e thirri atë, por, përkundrazi, ai shqiptoi do fjalë që e poshtëruan atë.

Sadoqë, këto dy tregime rreth lëndimit të ndjenjave të bashkëshortës dhe të nënës kanë një ngjajshmëri reciproke, prapëseprapë ne nuk mundemi që këto tregime, të cilat janë nën nivelin e standartit më të ulët të karakterit të përgjithshëm njerëzor, t'i përshkruajmë Isait apo Gotam Budës. Nëse thuhet se Buda s'kishte dashuri ndaj bashkëshortës së vet, a s'kishte as mëshirë ndaj një gruaje të pafuqishme dhe ndaj foshnjës së saj? Ky është një imoralitet i atillë, aq serioz sa që, për shkak të saj, edhe unë pas kalimit të një faze qindra vjeçare, ndiej një dhembje e pikëllim. Njeriu s'mund të kuptojë se përse ai veptoi kështu. Të jesh njeriu i ligshhtë, mjafton të dalësh i pakujdesshëm ndaj

bashkëshortës së vet - pos se ajo del e pamoralshme, e padëgjueshme, jo besnike dhe me sjellje armiqësore ndaj burrit të vet. Pra, asnjë sjellje të tillë ofensive ne nuk mund t'ia përshkruajmë Budës, sepse një besim i tillë është vetë kundër mësimit të tij. Këto rrethana tregojnë se ky tregim është i gabueshëm. Për sa i përket faktit, fjala "Rahula" i referohet Isait, emri i dytë i të cilit është "Ruhullah". Fjala "Ruhullah" në hebraike është baras me "Rahula"; dhe "Rahula" që do të thotë "Ruhullah", është përdorur për nxënësin e Budës sepse, siç kam përmendur më parë, Isai që erdhi pas tij dhe solli një mësime të ngjajshëm me atë të Budës, dhe për shkak se përcjellësit e Budës deklaruan se burimi i këtij mësimi ishte Buda dhe se Isai ishte njeri nga nxënësit e tij. Nuk është e çuditshme nëse Buda, në bazë të diktimeve Hyjnore, ka deklaruar se Isai është biri i tij. Një evidencë tjetër rrethanore është kjo se në të njëjtin libër është shënuar se kur "Rahula" u nda nga nëna e tij, një grua e cila ishte një përcjellëse e Budës dhe emri i së cilës ishte Magdalijsana, veproi si kasnece. Duhet ditur se emri Magdalijsana në realitet është një formë e prishur e emrit Magdalenama që ishte një ihttare e Isait e përmendur në Ungjill.

Të gjitha këto evidencat, të cilat shkurtimisht i kemi shkruar, njerëzit e paanshëm i drejtojnë drejt konkludimit se Isai patjetër ka ardhur në këtë vend dhe, pa marrë parasysh të gjitha këto evidenca të qarta, asnjë njeri i mençëm nuk mund ta hedhë poshtë ngjajshmërinë që ekziston në mes të mësimeve dhe të traditave budiste e të krishtere, veçanërisht që gjenden në Tibet. Jo, por në mes tyre ka një ngjajshmëri aq të fortë sa që shumë mendimtarë të krishterë besojnë se Budizmi është Krishterizmi i Lindjes, kurse Krishterizmi është Budizmi i Perëndimit. Pa dyshim, është çudi se si flet Isai, "Unë jam Dritë dhe Rugë",

ashtu pat thënë edhe Buda, siç Ungjilli Isanë a quan "Shpëtimtar", ashtu Buda veten e quan "Shpëtimtar" (shifni Lalta Vasatara). Në Ungjill është shkruar se Isai s'kishte babë, poashtu lidhur me Budën është shkruar se u lind pababë, megjithëse si në dukje, Josefi konsiderohet i ati i tij, ashtu edhe Buda pati babë. Është shkruar, siç shkruhet për Isanë a.s, se në kohën e lindjes së Budës pat lindur një yll. Gjithashtu edhe tregimi i Sulejmanit kur ai dha urdhër që fëmija të ndahet më dysh dhe secilës nënë prej të dyja nënave t'i jepet fëmja i përgjysmuar, që gjendet në "Xhataka" të Budës. Kjo, përveç kësaj që tregon se Isai ka ardhur në këtë vend, tregon gjithashtu se çifutët duke ardhur këtu patën zhvilluar marrëdhënie me Budizmin.

Tregimi i Gjenezës siç është shkruar në librat e Budizmit, ka një ngjajshmëri të madhe me atë tregim të shkruar në Tevrat. Si Tivrati që e konsideron mashkullin suprior me krahasim të gruas, ashtu në fenë budiste një murg konsiderohet suprior me krahasim të një murgeshe. Megjithkëtë, mund të vërehet se Buda ka pasur besim në transmigracionin e shpirtit, kurse transmigracioni i tij nuk i kundërvihet mësimit të Ungjillit. Sipas Budës, transmigracioni ka tri lloje:

1. Se aksionet dhe përpjekjet e njeriut të vdekur kërkojnë të marrin një trup tjetër;
2. Se lloji i transmigracionit, të cilin e besojnë tibetianët dhe që është në fuqi në mes të Lamave të tyre, d.m.th. disa pjesë të shpirtit të disa Budave apo të Budës Satva trensmigrohet në Lama, që do të thotë se fuqia, temperamentit dhe kualitetet e tij shpirtërore tranferohen në një Lama të tillë dhe shpirti i tij fillon ta frymëzojë atë;
3. Se në këtë jetë njeriu u nënshtrohet krijesave të ndryshme - derisa vjen koha kur ai, sipas cilësive të tij, bëhet njeriu;

dhe vjen koha kur ai është dem dhe vjen koha kur ai rritet në lakmi dhe në sherr, bëhet qen. Ekzistenca e tij e parë vdes duke krijuar një ekzistencë tjetër korresponduese, sipas kualitetit të akcioneve të saj. Mirëpo, të gjitha këto ndryshime paraqiten në këtë jetë. Edhe kjo dogmë nuk i kundërvihet mësimit të Ungjillit.

Unë gjithashtu kam theksuar më parë se Buda ka besim në ekzistencën e shejtanit, dhe ai ka besim edhe në xhehenemin dhe në xhenetin, në engjujt dhe në Ditën e Gjykimit. Akuza se Buda nuk e besonte Zotin, është një akuzë e trilluar. Buda nuk e besonte Vedantën dhe ata zota trupor të Hinduizmit. Ai në mënyrë të ashpër e kritikon Vedën. Ai nuk ka besim në ekzistencën e Vedave. Ai i konsideron ato si të korruptuara dhe të prishura.

Kohën gjatë së cilës ai ishte Hindu dhe një ithtar i Vedave, e konsideron si kohë të lindjes së keqe. P.sh. ai rrëfen se dikur ai ishte majmun; mandej dikur elefant; mandaj drer, qen; katër herë gjarpër, mandaj trumcak, mandaj bretkosë; dy herë peshk, dhjetë herë luan, katër herë shpend, dy herë derr, dhe një herë lepur; dhe në kohën kur ishte lepur, i mësonte majmunët, çakallët dhe lundrat; ai prapë thotë se një herë ka qenë një luga; një herë femër dhe një herë vallëzues dhe shejtan. Të gjitha këto të dhëna ai i përdor për të treguar fazat e jetës së tij plotë frikacaki dhe me sjellje femërore, papastërti, egërsi, lapërdhi, grykësi dhe plotë bestytëni. Si duket ai në këtë mënyrë hedh dritë mbi kohën kur ai ishte ithtar i Vedave, sepse pas heqjes dorë nga Vedat, ai kurrë nuk tregon asnjë gjurmë të jetës së tij të keqe. Në anën tjetër, ai bën deklaratatë të mëdha dhe thotë se është bërë manifestim i Zotit dhe ka fituar *Nirva*. Buda, gjithashtu, rrëfen se kur njeriu duke i bartur veprat e veta të këqija, largohet nga kjo botë, hudhet në

xhehenem, dhe rojtarët e xhehenemit duke e tërhequr, sjellin te Mbreti i Xhehenemit, i quajtur Jamah, mandaj ai xhehenemiu do të pyetet se a nuk i ke parë ata Pesë Pajgementë, të cilët qenë dërguar për të të tërhequr vërejtjen ty: Fëmijëria, Pleqëria, Sëmundja, Dënimi në këtë botë për gabimin e bërë - një provë për dënimin e jetës së paskësajme, dhe Kufomat që dëshmojnë shkatërrimin e kësaj bote. I dënuari përgjigjet se ai për shkak të budallëkisë së tij nuk mendoj fare rreth këtyre. Atëherë, rojtarët e Xhehenemit do ta çojnë atë deri në vendin e ndëshkimit dhe do ta lidhin atë me prangat hekuri të kuqta nga zjarri. Përveç kësaj, Buda thotë se xhehenemi ka disa zona ku do të hudhen mëkatarët e katagorive të ndryshme. Shkurt, i tërë ky mësim flet me zë të lartë se feja Budiste ka huazuar influencën personale të Isait.

Unë, pra, nuk dëshiroj ta zgjas këtë diskutim. Unë këtu e përfundoj këtë seksion, sepse kur në librat budiste ekziston një profeci të qartë rreth ardhjes së Isait në këtë vend - profeci, të cilën askush nuk mund ta mohojë, - kur në librat budiste, të cilat u përpiluan në kohën e Isait, ka tregime dhe mësim të Ungjillit - të dyja këto konsiderata së bashku nuk e lënë asnjë rrugë dyshimi rreth ardhjes së Isait në këtë vend. Evidencë, të cilën ne dëshironim ta gjejmë në librat budiste, u gjet në tërësi - i falënderoj Allahut të Plotëfuqishëm.

SEKSIONI III

EVIDENCAT NGA LIBRAT E HISTORISË QË TREGOJNË SE ARDHJA E ISAIT NË PANXHAB DHE NË TRUAJT FQINJE ISHTE E PASHMANGSHME

Natyrisht, shtrohet pyetja se përse Isai a.s. pas shpëtimit të vet nga Kryqi, erdhi në këtë vend dhe çka e shtyri atë të bëjë një udhëtim të gjatë? Është e nevojshme që përgjigja e kësaj pyetjeje të jepet në hollësi. Unë edhe më parë kam shkruar për këtë, prapëseprapë mendoj se do të jetë ndihmuese që kjo temë të diskutohet në hollësi në këtë libër.

Duhet të keni të qartë, pra, se ishte e domosdoshme për Isanë a.s., për shkak të pozitës së tij si një profet hyjnor, që të vinte në Panxhab dhe në rrethinën fqinje, sepse ato dhjetë fise të Izrailit, të cilat në Ungjill quhen “Delet e Humbura Izrailite”, patën ardhur në këtë vend, një fakt që nuk mohohet nga asnjë historian. Pra, ishte e nevojshme që Isai a.s. të udhëtonte në këtë vend dhe duke i gjetur ato Dele të Humbura, t’ua përsillte mesazhin e tij hyjnor.

Nëse ai nuk vepronte në këtë mënyrë, qëllimi i ardhjes së tij nuk do të plotësohej, sepse misioni i tij ishte që t’i predikonte Delet e Humbura Izrailite. Me të vërtetë, shkuarja e tij nga kjo botë, pa i gjurmuar këto Dele të Humbura dhe pa i mësuar rrugën e shpëtimit, pasi që i gjeti, do t’i shëmbente atij njeriu i cili ngarkohet nga mbreti që të shkojë në një popull të egër me qëllim që të hapë një pus dhe t’ua sigurojë ujë, por ai shkon në një vend tjetër ku qëndron tri a katër vjet dhe nuk merr asnjë hap

për gjetjen e atij populli. Njeriu i tillë a kreu porosinë e mbretit? Jo, kurrsesi jo. Njeriu për shkak të rehatisë së vet, nuk tregoi kurrfarë kujdes ndaj atij populli.

Po, nëse dikush e shtron pyetjen se si dhe përse konstatohet se dhjetë fiset e Izrailit erdhën në këtë vend, atëherë përgjigja vjen se lidhur me këtë fakt ka evidenca aq të qarta sa që as njeriu kokëtrash nuk mund të ketë kurrfarë dyshim në të. Sepse, është një fakt mjaft i njohur se popujt si Afganët dhe banorët origjinal të Kashmirit janë me origjinë izrailite. P. sh. banorët malor të Alait, gjendet në largësi dy a tri ditë rruge nga krahina Hazara, që nga koha e lashtë veten e quajnë Beni Israil, poashtu edhe banorët e Kala Dakahut, një rajon tjetër malor në këtë vend, krenohen se janë me origjinë izrailite. Mandej, ka një fis në krahinën Hazara që origjinën e vet e lidh me Izrailin. Poashtu, popujt e rajonit malor mes Çalasit dhe Kabulit veten e quajnë izrailitë. Sa u përket banorëve të Kashmirit, del e drejtë pikëpamja e Dr. Bernierit që ai duke u bazuar në hulumtimin e disa hulumtuesëve anglez, paraqet në pjesën e dytë të librit të vet "Travels in the Moghul Empire". Sipas tij, banorët e Kashmirit janë pasardhësit e Izrailit. Veshmbathja e tyre, tiparet e fytyrave të tyre dhe disa tradita e zakone të tyre përfudimisht hedhin dritë mbi faktin se ata janë me origjinë izrailite. Një anglez, George Fosteri, në librin e tij shkruan se gjatë qëndrimit të tij në Kashmir, fitoi përshtypjen se gjendet në mesin e ndonjë fisi izrailit. Në librin "The Races of Afghanistan" nga H.W. Bellews C.S.I. (botuar në Thacker Spink & Co., Calcutta) është shkruar se afganët kanë ardhur prej Sirisë. Nebukadnezeri i robëroi dhe i vendosi në Persi dhe në Medi, kurse ata më vonë dolën nga aty dhe shkuan diku në Lindje dhe u vendosën në vendin malor të Ghorit, ku ata njiheshin si Beni Israil. Në provë të kësaj, ekziston

profecia e Hazret Idrizit se dhjetë fiset e Izrailit, të cilat u robëruan, duke shpëtuar nga robëria, morën strehim në territorin e quajtur Arsartat që si duket është emri i atij vendi, të cilin sot e quajmë Hazara që gjendet në rajonin e Ghorit. Në Tabakati Nasiri, ku është përmendur pushtimi i Afganistanit nga Çengez Khani, është shkruar se në kohën e dinastisë së Shabnisit, këtu jetonte një fis që quhej Beni Israil, disa prej tyre ishin tregtarë të mirë. Në vitin 622 e.k. rreth kohës kur Profeti ynë - Hazret Muhammadi s.a.s., deklaroi se është Profet i Allahut, këta njerëz ishin të vendosur në territorin lindor të Heratit. Një prijës nga fisi Kurejsh, Khalid bin Validi, erdhi tek ata me lajmin e ardhjes së profetit që t'i tubojë nën flamurin e këtij Profeti Hyjnor s.a.s. Pesë a gjashtë prijësit iu bashkuan atij, ndër të cilët ishte edhe Kejsi që ishte më i madhi prej tyre dhe që kishte një emër tjetër Kish. Pasiqë e përqafuan fenë Islame, këta për hir të fesë Islame luftuan trimërisht dhe përfituan fitore të shumëta. Profeti i Shenjtë s.a.s. me rastin e kthimit të tyre ua dhuroi shumë dhurata, i bekoji ata dhe profetizoi se këta popuj do të kenë arritje të mëdha. Profeti i Shenjtë, gjithashtu, profetizoi se prijësit e fisit do të njihen gjithmonë si Malikë. Ai e pagëzoi Kejsin me emër Abdul Rashid, dhe i dha titullin "Patan". Shkrimtarët afganë thonë se fjala "Patan" është një fjalë sirijane dhe që do të thotë "Timon". Meqë pranuesi i ri i fesë Islame, Kejsi, ishte si timon për udhëheqjen e fisit të tij, andaj i është dhënë titulli "Patan".

Nuk është e mundur të thuhet se kur afganët e Ghorit shkuan përpara dhe arritën në territorin afër Kand-harit, që sot është vendbanimi i tyre. Kjo ngjau, sa duket, në shekullin I të kalendarit islamik. Afganët thonë se Kejsi u martua me bijën e Khalid bin Validit, me të cilën pati tre djemtë - Sarabani, Patani dhe Gurgashti. Sarabani kishte dy djem - Saçruxh Juni dhe Kersh

Juni, pasardhësit e të cilëve janë afganë, d.m.th. Beni Israil. Njerëzit e Azisë së Vogël dhe historianët mysliman i quajnë afganët me emrin "Sulejmani". Në "Enciklopedinë e Indisë, Të Azisë Lindore dhe Jugore" nga E. Balfouri, vol.III, është shkruar se populli çifut u shpërnda në rajonet e Azisë qendrore, jugore dhe lindore. Në një kohë të hershme, këta popuj ishin të vendosur në një numër shumë të madh në Kinë; dhe ata kishin një tempull në Jih Chu, kryeqendër e krahinës Shu. Dr. Wolfi, i cili bredhi për një kohë shumë të gjatë në hulumtimin e dhjetë fiseve të humbura të Izrailit, është i mendimit se nëse afganët janë pasardhësit e Jakubit, ata vijnë nga fiset Jehuda dhe Bin Jamini. Një raport tjetër vën në pah se çifutët emigruan në Tatar; ata u gjetën në një numër shumë të madh në territotin rreth e përqark Bukarasë, Mervit dhe Khivit. Prester Xhoni duke i dërguar një letër Perandorisë së Konstantinopolit, shkruan rreth vendit të vet Tatar se përtej këtij lumi (Amu) gjenden dhjetë fiset e Izrailit, të cilët mendojnë se janë nën mbretin e tyre, janë në realitet shtetasët dhe vasalët e tij. Hulumtimet e Dr. Morit tregojnë se fiset tartare të pagëzuara me emrin Çozan janë me origjinë çifute dhe se në mesin e tyre janë gjetur gjurmët e vjetra të fesë Çifute, p. sh. ata bëjnë synet. Afganët rrëfejnë se ata janë dhjetë fiset e humbura të Izrailit. Pas shkatërrimit të Jerusalemit, mbreti Nebukednezeri i robëroi ata dhe i vendosi ata në vendin Ghor, afër Bamijarit. Para ardhjes së Khalid bin Validit, ata me këmbëngulje e ndiqnin fenë Çifute.

Për kah pamja afganët u përngjanë çifutëve. Si ata, edhe te këta vëllau i ri martohet me vejushkën e vëllaut të madh. Një udhëtar francez, L.P. Ferrier, i cili kaloi nëpër Herat, shkruan se në këtë vend ka shumë Beni Israilitë, të cilët kanë liri të plotë ta zbatojnë fenë e tyre. Rabi Bin Jaminit nga Toledo (Spanjë) në

shekullin XII e.k. doli nga shtëpia t'i hulumtojë dhjetë fiset e humbura të Izrailit. Ai rrëfen se çifutët janë të vendosur në Kinë, në Iran dhe në Tibet. Xhozefi, i cili ka shkruar historinë e lashtë të çifutëve në 93 e.k. në librin e tij të njëmbëdhjetëshit, lidhur me çifutët, të cilët u shpëtuan nga robëria bashkë me Profet Ezra, rrëfen se dhjetë fiset edhe sot janë të vendosura përtej lumit Eufratit, dhe se nuk llogaritet numri i tyre. Dhe përtej Eufratit gjenden Persia dhe rajonet lindore. St. Xheromi, i cili ka jetuar në shek. V e.k. duke shkruar rreth Profetit Hosea, lidhur me këtë temë, shkruan në margjinë se dhjetë fiset e izrailit janë nën sundimin e mbretit Parthia, d.m.th. Paras, dhe ende nuk janë të liruar nga robëria. Në volumin e parë të librit të njëjtë thuhet se Kont Xhuan Sterami në faqen 233-34 të librit të vet shkruan se afganët pranojnë se Nebukednezeri, pas shkatërrimit të Tempullit të Jerusalemit, i dëboi ata në territorin e Bamijanit (Ky gjendet në Ghor, Afganistan). Në librin "A Narrativ of a visit to Ghazni, Kabul and Afghanistan" nga G.T. Vigne, F.G.S. (1840), në faqen 166, është shkruar se Mullah Khuda Dadi e lexoi një citat nga libri Maxhma-ul-Asnab se djali më i vjetër i Jakubit ishte Jehuda, djali i të cilit ishte Usraku; djali i Usrakut ishte Aknuri; djali i Aknurit ishte Maalibi; djali i Maalibit ishte Ferlai; djali i Ferlait ishte Kejsi; djali i Kejsit ishte Taluti; djali i Talutit ishte Armeja; djali i Armejës ishte Afgani pasarshtësit e të cilit janë Afganë që u quajtën sipas tij. Afgani ishte bashkohësi i Nebukednezerit. Ai ishte quajtur pasardhës i Izrailit dhe kishte 40 djem. Në brezin e 34, pas 2000 vitesh, ishte lindur ai Kejs, i cili ka jetuar në kohën e Profetit Muhammad s.a.s. Pasardhësit e tij u shumëfishuan në 64 gjenerata. Djali më i madh i Afganit ishte Salmi, i cili duke emigruar nga vendlindja e tij Siria, erdhi dhe u vendos në Ghor Mashkoh, afër Heratit. Pasardhësit e tij u shpërndanë në Afganistan.

Në "Encyclopedia of Geography" nga James Bryce, F.G.S. (London, 1856), në faqen 11, është shkruar se afganët gjenealogjinë e vet e lidhin me Saul, Mbret Izrailit, dhe veten e quajnë pasardhësit e izrailit. Alexander Burns thotë se afganët rrëfejnë se ata janë me origjinë çifute; se mbreti Babul i robëroi dhe i vendosi ata në territorin e Ghorit që gjendet në veriperëndim të Kabulit; se ata deri në 622 e.k. qëndruan në fenë e tyre çifute, por Khalid bin Abdullahu (gabimisht është shkruar Abdullah, kurse emri i tij është Khalid bin Valid) u martua me bijën e një prijësi të këtij fisi dhe gjatë atij viti bëri që ata ta pranojnë fenë Islame. Në librin "History of Afghanistan", nga Col. G.B. Melleston (botuar në Londër, 1878), faqe 39, është shkruar se Abdullah Khani i Heratit dhe udhëtar francez Friar Xhoni dhe Sir William Xhones (i cili ishte një orientalist i madh) pajtohen se popujt e Afganistanit janë pasardhësit e Beni Israilit; janë pasardhësit e Dhjetë Fiseve të Humbura. Libri "History of Afghans", nga L.P.Ferrieri, përkthyer nga Capt. W.M. Jasse, dhe botuar në Londër 1858, në faqen e parë shënon se pjesa dërrmuese e historianëve orientalist mban pikëpamjen se afganët janë pasardhësit e Dhjetë Fiseve të Izrailit dhe i njëjti opinion është edhe vetë i afganëve. I njëjti historian në faqen 4 të këtij libri thotë se afganët posedojnë një evidencë se kur Nadir Shahu me qëllim të invadimit të Indisë, arriti në Peshaver, ai nga prijësi i fisit Jusaf Zai u dhurua me një Bibël të gjuhës hebraike dhe poashtu me shumë artikuj të tjerë, të cilët ishin të ruajtur në familjet e tyre për të kryer ceromonitë religjioze të besimit të tyre të vjetër. Ka pasur çifutët edhe në kampin e Nadir Shahut. Me të parë këta artikuj ata menjëherë i njohën. Prapë, në faqen 4 i njëjti historian shkruan se opinioni i Abdullah Khanit të Heratit është i besueshëm. Opinioni i tij është: Malik Taluti (Sauli) ka pasur dy

djem - Afgani dhe Xhaluti. Afgani ishte patriarku i këtyre popujve. Pas sundimit të Daudit dhe të Sulejmanit u shpërthyen luftëra reciproke mes fiseve izrailite, si rezultat i kësaj secili fis u nda në sekte të ndara, dhe kjo gjendje zgjati gjerë në kohën e Nebukednezerit. Nebukednezeri e shkeli tokën dhe i vrau 70000 çifutë. Ai e shktërroi qytetin dhe çifutët e mbetur i bëri robë dhe i çoi në Babel. Fëmijët afganë pas kësaj katastrofe, për shkak të frikës ikën nga Xhudea për në Arabi ku jetuan për një kohë të gjatë. Por, meqë u mungonte toka dhe ujë, dhe njerëzit dhe kafshët vuanin, ata vendosën të migrojnë për në Indi. Një pjesë e Abdalive mbeti në Arabi, dhe gjatë Kilafetit të Hazret Ebu Bekrit njeri nga prijësit e tyre e stabilizoi në mes tyre një lidhje duke e martuar Khalid bin Validin... Kur Irani ra në dorën e Arabisë, atëherë këta duke dalë nga Arabia, kanë ardhur në rajonet e Iranit - në Faras dhe në Kirman. Ata qëndruan aty deri tek invazioni i Çengez Khanit. Abdalitë meqë dolën të pafuqishëm përballë torturave të Çengez Khanit, andaj erdhën në Indi duke kaluar nëpër Makran, Sind dhe Multan. Mirëpo, edhe aty nuk e gjetën qetësinë. Përfudimisht, ata shkuan në Koh Sulejman dhe aty u vendosën. Fiset e tjera të Abdalive poashtu iu bashkuan. Ata përbëheshin prej 24 fiseve - pasardhësit e Afganit, i cili ka pasur tre djem: Saraband (Saraban), Arkash (Gargasht) dhe Karlan (Batan). Secili prej tyre ka pasur tetë djem; të cilët u shumëfishuan në 24 fise, secili fis ishte pagëzuar sipas emrave të djemve. Emrat e tyre dhe emrat e fiseve të tyre po shënohen këtu poshtë:

Bijtë e Sarabandit

Emri i fisit

Abdali

Abdal

Jusufi

Jusuf

Babur	Babur
Vaziri	Vazir
Lohani	Lohan
Barqi	Barq
Khugijani	Khugijan
Sharani	Sharan
Bijtë e Gargashit (Arkashit)	Emri i fisit
Khixhi	Khixh
Kakeri	Kaker
Xhemurini	Xhemurin
Saturijani	Saturijan
Pini	Pin
Kasi	Kas
Takani	Takan
Nasari	Nasr
Bijtë e Karlanit	Emri i fisit
Khataki	Khatak
Suri	Sur
Afridi	Afrid
Turi	Tur
Zazi	Zaz
Babi	Bab
Bangeshi	Bangesh
Landipuri	Landipur

Libri "Makhzeni Afghani" nga Khavaxha Nematullah nga Herati, i shkruar në 1018 të Hixhrës në kohën e Mbretit Xhahangir, përkthimi i të cilit u botua nga Prof. Bernhard Dorani i Universitetit të kharukit (Londër, 1836), në kaptinat e librit e mban këtë shënim:

Në kaptinën I është historia e Jakubit Izraili nga i cili fillon gjenealogjia e këtij populli (Afganët).

Në kaptinën II është historia e Mbretit Talut, që do të thotë se gjenealogjia e afganëve lidhet me Talutin.

Në faqen 22 dhe 23 është shkruar: Taluti kishte dy djem - Barkhija dhe Armijah. Barkhija kishte një djalë - Asif, kurse djali i Armijahut ishte Afgan. Në faqen 24 është shkruar se Afgani kishte 24 djem dhe asnjë fis tjetër nga fiset izrailite nuk mund të krahasohej me pasardhësit e Afganit. Në faqen 65 është shkruar se Nebukednezeri e kishte okupuar tërë Shamin (Sirinë) etj, i dëboi fiset izrailite dhe i dërgoi të vendosen në Ghor, Ghazni, Kabul, Kand-har dhe në Koh Firoz, ku u vendosën pasardhësit e Asifit dhe të Afganit. Në faqen 37 dhe 38 të këtij libri, në bazë të autoritetit të autorit të Maxhma-ul-Ansabit, dhe të Mustaufit - autor i "Tarikh Gezidahut", është shkruar se në jetën e Profetit të shenjtë s.a.s. Khalid bin Validi i ftoi ata afganë, të cilët pas ngjarjes së Nebukednezerit ishin vendosur në territorin e Gorit, ta përqafojnë Islamin. Prijësit afgan nën udhëheqjen e Kejsit, i cili ishte pasardhësi i Talutit në shkallën 37, erdhi te Profeti i shenjtë s.a.s., i cili e pagëzoi me emrin Abdur- Rashid. (Këtu gjeneza e Abdur Rashidit është dhënë deri te Taluti Saul). Profeti i shenjtë prijësve ua dha titullin "Patan" që do të thotë "Timon i anijes". Pas pak kohe, këta prijës u kthyen në vendin e vet dhe filluan të predikonin Islamin.

Në të njëjtin libër "Makhzeni Afgan" në faqen 63, është shënuar se Feridud Din Ahmadi në librin e tij "Resala Ansabi Afgania", nën titullin Beni Afganah apo Beni Afgan jep këtë deklaratë të poshtëshënuar: Pasiqë Nebukednezeri, Maxhusi, i okupoj territoret e Izrailit dhe të Shamit, dhe kur ai e pat shkatërruar Jerusalemin, ai duke i robëruar izrailianët, i dëboi

dhe i mori me vete disa fise të atij populli që e ndjeknin Shariatën e Musait a.s. dhe të cilat ai i urdhëroi që ata duke e lëshuar fenë e tyre, ta adhurojnë Allahun Një. Mirëpo, ata e hodhën poshtë kërkesën e tij. Si rezultat i kësaj, Nebukednezeri i mbyti dy mijë njerëz më intelgjent prej tyre dhe të tjerët i urdhëroi të largohen nga mbretëria e tij e nga territori i Shamit. Disa prej tyre nën udhëheqësinë e një prijësi dolën nga territori i Nebukednezerit dhe erdhën në vendin malor të Gorit. Pasardhësit e tyre u vendosën këtu dhe dita më ditë u shtua numri i tyre. Njerëzit i pagëzuan me emrat Beni Israil, Beni Asif dhe Beni Afgan.

Në faqen 64, autori në fjalë shkruan se shënimet autentike historike siç janë: Tarikh Afgani e Tarikh Gori etj. e përmbajnë pohimin se shumica prej Afganëve janë Beni Israil, kurse disa prej tyre janë me origjinë Koptike. Përveç kësaj, Abul Fazali shkruan se disa afganë vetën e konsiderojnë me prejardhje egjiptiane, dhe arësyetohen se kur Beni Israilitë u kthyen nga Jerusalemi në Egjipt, ky fis (Afgan) u shpërngul në Indi. Në faqen 64 Faridud Dini lidhur me emrin Afgan shkruan: Mbi emrin Afgan disa kanë shkruar se pas migrimit nga Siria, ata duke e përkujtuar vendin e tyre, bënë "aho faghan" (vajtonin dhe qanin). Për këtë arsye, ata u pagëzuan me emrin Afgan. I njëjtit mendim është edhe Sër Gjon Melkolmi. Shiko "History of Persia, vol. I. f. 101.

Në faqen 63 është shkruar mendimi i Mahabet Khanit: Pasiqë ata janë përcjellësit dhe farefisët e Hazret Sulejmanit a.s., ata u titulluan Sulejmanitë nga arabët".

Në faqen 65 është shkruar se gati të gjitha hulumtimet e historianëve oriental tregojnë se pikëpamja personale e popullit afgan është se ata janë me origjinë Jehude. Disa nga historianët e sotëm kanë të njëjtin mendim apo e konsiderojnë këtë të vërtetë.

Lidhur me adoptimin e emrave hebrenj nga ana e afganëve për shkak të pranimit të fesë Islame, mendimi i përkthyesit Bernhard Doransit nuk mban ndonjë mbështetje. Në Panxhabin verior dhe në atë perëndimor ka fise me origjinë hindu, të cilat u bënë myslimanë por emrat e tyre nuk janë hebrenj, që qartazi tregon se nuk është e domosdoshme që me pranimin e fesë Islame të adoptohen emrat hebrenj.

Përkah tiparet e fytyrave të afganëve, ata në mënyrë të çuditshme u ngjanjë çifutëve, një fakt që është pranuar edhe prej atyre mendimtarëve, të cilët nuk janë të mendimit se afganët janë me origjinë hebraike. Ky mund të jetë i vetmi argument për të vërtetuar se afganët janë me origjinë hebraike. Lidhur me këtë, Sër Gjon Melkomi thotë:

"Origjina e fiseve afgan të vendosura në rajonet malore në mes të Khorasanit dhe të Indusit është studiuar në mënyra të ndryshme nga ana e historianëve të ndryshëm. Disa mendojnë se ata janë pasardhësit e fiseve hebraike, të bërë robë nga Nebukednezeri, dhe prijësit kryesor i lidhin familjet e tyre me Daudin dhe me Saulin. Meqë, e drejta e tyre për këtë prejardhje të ndershme është shumë e dyshimtë, është evidente që sipas tipareve të tyre fizionomike dhe sipas zakoneve të tyre të shumta, ata janë një racë e dalluar prej popullit persian, tatar dhe indian, dhe vetëm kjo i jep aprovim këtij pohimi që kontradiktohet me anë të shumë fakteve të tjera dhe që nuk ka ndonjë provë të drejtëpërdrejtë. Nëse ngjajshmëria e tipareve në mes të një populli dhe të tjetrit mund të tregojë diçka, atëherë Kashmirasit me të gjitha tiparet e tyre hebraike konstatoheshin me origjinë hebraike. Kjo nuk është përmendur vetëm nga Bernieri por gjithashtu edhe nga Fosteri dhe nga mendimtarët e tjerë."

Edhe pse Forsteri nuk pajtohet me mendimin e Bernierit, ai

pranon se kur ai ka qenë në mesin e kashmirasve, ka pasur përshtypje se gjoja është në mesin e hebrenjve.

Sa i përket fjalës "Kashmir", në faqen 250 të Fjalorit Gjeografik të A.K. Xhonstonit, është shkruar: Banorët e këtij vendi janë të gjatë, me trup të zhvilluar dhe me tipare mashkullore - gratë e tyre me formë të plotë dhe të bukura me tipare të bukura që u përngjajnë hebrenjve".

Në "Civil and Military Gazette" të 23 nëntorit 1898 në faqen 4 nën titull "Svati dhe Afridi" është shkruar se ne e kemi gjetur një dokument shumë të dobishëm dhe të çmueshëm që iu është dhënë seksionit Antropologjik të Shoqërisë Britanike në njerën nga mbledhjet e saj, dhe që do të lexohet në sesionin dimëror para Komitetit të Hulumtimit Antropologjik. Dokumenti ka këtë përmbajtje:

"Banorët original Patan apo Paktan të këtyre portave perëndimore të Indisë janë të përmendur në historinë e hershme. Shumë fise janë të përmendura nga Herodoti dhe nga historianët e Aleksandrit. Në kohën mesjetare, ky vend malor dhe i shkretuar quhej Roh, ndërsa banorët e këtij vendi Rohillas. Nuk ka dyshim se këta Rohillasë apo fise Patan gjendeshin aty shumë më herët se krijimi i Afganistanit. Tani, të gjithë afganët llogariten si Patanë, sepse flasin gjuhën patane - pashto. Por, ata nuk e pranojnë ndonjë lidhje farefisnore me ta. Ata deklarojnë se janë Beni Israil, pasardhësit e atyre fiseve që duke u bërë robë, u sollën në Babilion nga Nebukednezeri. Të gjithë ata, megjithëse, e adoptuan gjuhën pashto, dhe të gjithë i pranojnë ligjet civile të quajtura Paktanvali që në shume kode, i përngjajnë çuditrisht Shariatit të Musait dhe disa u ngjajnë zakoneve të vjetra të racave Raxhpute.

GJURMËT IZRAELITE

Pra, Patanët, të cilët ne i diskutuam aq gjerësisht, mund të ndahen në dy komunitete të mëdha - në fise dhe klane siç janë Vaziri dhe Afridi, Orakzai etj., të cilat janë me origjinë indiane, dhe ata që janë afganë dhe pohojnë se janë Semitë dhe të cilët paraqesin racën më dominante përgjatë tërë kufirit tonë; dhe duket më së paku e mundshme që Kodi i ligjeve të pashkruara i njohur me emrin Paktanvali, të cilin e pranojnë të gjithë, të jetë i përgatitur prej të gjithëve së bashku. Ne në këtë kod ligjesh mund të gjejmë urdhërat e Musait të grafikuara me traditat Raxhpute dhe të modifikuara me zaknonet islamike. Afganët, të cilët veten e quajnë Durrani dhe të cilët prej themelimit të Mbretërisë Durrane nja 150 vjet më parë, veten e pagëzojnë Durrani, thonë se prejardhja e tyre rrjedh nga fiset izrailite nëpër mes një pasardhësi të quajtur Kish, të cilit Profeti i shenjtë s.a.s. ia dha emrin Patan (fjalë siriane me kuptim "Timon"), sepse detyra e tij ishte që t'i udhëheqte njerëzit e vet si barkë në valet e Islamit. Është vështirë të shpjegohen emrat e përgjithshëm hebraik që janë të përhapur në mesin e afganëve pa e pranuar lidhjen e tyre të mëhershme me popullin izrailit. Poashtu, është më vështirë të shpjegohen disa zakone siç p.sh. mbajtja e festës së Pashkëve (që imitohet në mënyrë interesante nga afganët) apo mbajtja e kësaj feste nga afganët më pak të shkollluar, sadoqë nuk e kuptojnë esencën dhe realitetin e Pashkëve, është një imitim i shkëlqyeshëm. Belleu mendon se mund të jetë e vërtetë lidhja e tyre me izrailitë, por ai thotë se njera degë prej tri degave të mëdha të afganëve që veten e konsiderojnë pasardhësit e Kishit (Kejsit) është Sarabur që është forma e gjuhës pashto të emrit të vjetër të racës solare të Raxhputëve, kolonitë e të cilëve,

siç thuhet, emigruan në Afganistan pas disfatës së tyre nga dora e Çanderbansit - raca lunare, të Mahabahret të Indisë së lashtë.

Pra, është e mundur që afganët të jenë izrailitë që u abzorvuan në fiset Raxhpute, dhe kjo gjithnjë më duket se është zgjidhja më e mundshme e problemit të origjinës së afganëve. Megjithëse, afgani bashkohor mbështetet, në bazë të traditave, me bindjen se është i racës së zgjidhur - pasardhësi i Hazret Ibrahimit a.s., dhe lidhja e tij me fiset e tjera Patane është nëpërmjet gjuhës së përbashkët dhe në bazë të Kodit të përgjithshëm të zakoneve fisnore.

Na del qartë, nëse të gjitha këto citatet e marra nga librat e autorëve të njohur mirren së bashku në konsiderim, se Afganët dhe kashmirasit, të cilët gjenden në Indi dhe në kufi të saj dhe në vendet fqinje, janë në realitet Beni Israil. Në pjesën e dytë të këtij libri, në dashtë Zotit, unë do të vërtetoj me më shumë hollësi se qëllimi i udhëtimit të largët të Isait a.s. në Indi ishte që ai patjetër ta kryente detyrën e tij të predikimit që t'ua përcillte predikim të gjithë izrailitëve - një fakt që është përmendur në Ungjill. Pra, nuk është e çuditshme që Isai a.s. të ketë ardhur në Indi e në Kashmir. Por, përkundrazi, është çudi që ai pa e kryer detyrën e tij, të jetë ngritur në qiell! Këtu i jap fund këtij diskutimi. .
Qoftë paqe mbi ata të cilët janë të përudhur!

Mirza Ghulam Ahmadi

Masihi i Premtuar

Kadijan, Rrethi i Gurdaspurit

Xhemati Mysliman Ahmadia gjer më tani i ka hartuar në
gjuhën shqipe këta libra të poshtëshënuar:

- E vërteta rreth Xhematit Ahmadia dhe rreth Themeluesit të tij
- Libri i Namazit Islamik • Informacione rreth Xhematit Ahmadia
- Kur'ani i Shenjtë me komentim • Ajetet të zgjedhura të Kur'anit
- Hadithe të zgjedhura • Filozofia e Mësimeve të Islamit
- Një Studim Elementar i Islamit • Vrasje në emër të Allahut
- Mësimi ynë • Masihu në Indi • Mesazhi i Ahmadiatit
- Disa Tipare dalluese të Islamit • Rilindja e Religjioneve
- Ahmad dhe Sarah shkojnë në Xhami • Ahmad dhe Sarah.

Për informacione të mëtejshme dhe për porosinë e
librave dretohuni në adresa të shënuara!

Belgium:

Brusselstraat 3
1700 Sint-Ulriks-Kapelle
(Dilbeek), Brussels
Tel. 00-32-2-4666856

Denmark:

Nusrat Jehan Moskee
Eriksminde Alle 2
2650 Hvidovre
Copenhagen
Tel. 00-45-36-753502

Germany:

Nuur Moschee
Babenhäuser Landstr. 25
60599 Frankfurt am Main
Tel. 00-49-69-681485
Fax. 00-49-69-686504

Holland:

De Moskee
Oostduinlaan 79
2596 JJ, Den Haag
Tel. 00-31-703-242881

Sweden:

Nasir Moske
Tolvskillings Gatan 1
414-82 Gotenborge
Tel. 00-46-31- 414044

Switzerland:

Mahmud Moschee
Forchstrasse 323
8008 Zurich
Tel. 00-411-3815570

Norway:

Ahmadiyya Muslim Mission
Frogner VN 53
0266 Oslo 2
Tel. 00-472-244718*

United Kingdom

The London Mosque
16 Gressenhall Road
London SW 18 5QL
Tel. 00-44-20-8870-8517